

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντῆς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Ἡ Συνδιάσκεψις ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ συν-
ῆλθεν ἤδη ἐν Βασιγκτῶνι. Ἄν καὶ τὸ θέμα
τῶν συζητήσεων εἶνε κυρίως ὁ περιορισμὸς
τῶν ἐξοπλισμῶν τῶν Κρατῶν, ἐν τούτοις ἡ
συνέλευσις καὶ ἐπὶ τοιούτῳ ἀκόμη σκοπῷ τῶν
ἰσχυρῶν τῆς Γῆς ἀποτελεῖ καὶ καθ' ἑαυτὴν
σταθμὸν ἀξιωματικόν εἰς τὰ Χρονικά τῆς
ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, καὶ μαρ-
τυρεῖ πόσον καὶ παρ' αὐτοῖς ἔχει προαχθῇ ἡ
ιδέα τῆς εἰρηνεύσεως τῶν λαῶν.

Καὶ ἄλλοτε ἠκούσθη ἡ περὶ ἀφοπλισμοῦ
φωνή, ἀλλ' ἔμεινε φωνὴ βοῶσαντος ἐν ἐρήμῳ·
σήμερον ὅμως εὐτυχῶς εὕρισκει ἡχώ εἰς ὧτα
ἀκουόντων καὶ τείνει νὰ πραγματώσῃ ιδέαν
ὕψηλὴν καὶ σωτηριώδη. Εὐλόγως λοιπὸν ἡ
προσοχὴ ἑκατομμυρίων λαῶν στρέφεται ἀμέ-
ριστος πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν, καὶ προκαλεῖ
ἡ σύγκλησις αὐτῆς τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τῶν

Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουσι τὴν εἰρή-
νην τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εὖχονται ἀ-
διαλείπτως ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ἂν ἀναλογισθῇ
τις ὅποσα καὶ ὅποια προβλήματα περίπλοκα
θὰ ἔχῃ νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐπιλύσῃ ἡ Συνδιάσκεψις,
ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ ἔχῃ νὰ καταρρίψῃ
αὕτη φραγμοὺς καὶ μεσότοιχα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ
αἰῶνων παρενέβαλε μεταξὺ τῶν λαῶν συρροὴ
καὶ συμφυρμὸς ποικίλων αἰτίων—ὁποῖα ἐθνι-
κὴ ιδέα καὶ συνείδησις, ἐθνικὰ δίκαια καὶ
διεκδικήσεις, ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ βλέ-
ψεις καὶ τόσα ἄλλα, θέλει ἀντιληφθῇ τὸν ὄγ-
κον τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ
τὰς μεγίστας δυσχερείας, τὰς ὁποίας φυσικώ-
τατα θὰ συναντήσῃ ἡ Συνδιάσκεψις ἐν τῇ
διεκπεραιώσει αὐτοῦ. Δὲν δυνάμεθα νὰ προ-
δικάσωμεν καὶ προτρέξωμεν τῶν πραγμάτων·
δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπωμεν μετὰ βεβαιότητος
ὅτι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ τελικὸν τέρμα
ἐγένετο.

Ἐν τῷ δυσχερεῖ αὐτῆς ἔργῳ θέλει εὖρη ἢ Συνδιάσκεψις συναντιλήπτορα πρόθυμον καὶ τὰς Ἐκκλησίας. Αἱ Ἐκ]σίαι κατέχουσιν ἄρκετὰ μεγάλην ἠθικὴν δύναμιν καὶ ἐπιβολὴν τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιοῦσαι καὶ κατευθύνουσαι καταλλήλως δύνανται ἀσφαλῶς νὰ ἀποβῶσι θαυμάσιοι συντελεσταὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς ἐμπράκτου εἰρήνης. Κέκτληνται τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα στοιχεῖα διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ διαδραματίσωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου σπουδαιότατον πρόσωπον. Ἄν ὑπῆρξε περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ φιланθρωπία καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς πρωτεύουσιν ἐν τῇ σκέψει τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς εἶνε ἀκριβῶς ἡ παροῦσα. Καὶ ποῖος ἄλλος θεσμὸς ἔχει ὡς ἐξέχοντα σύμβολά του τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα παρὰ ἡ Ἐκκλησία; καὶ ἐπομένως ποῖος θεσμὸς ἄλλος θὰ ᾔτο οἰκειότερος, καταλληλότερος τῆς Ἐκ]σίας νὰ συνεργασθῇ ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ ὑπὲρ τοῦ ἀφοπλισμοῦ; Χαίρομεν ὅτι ἤδη τὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ τὰς Ἐκκλησίας καὶ εὐχόμεθα ὅπως φέρωσιν αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν τοὺς ἀναμενόμενους καρπούς.

Α. Α.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΥΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλ' αὐτὰ μόνα δὲν θὰ ᾔσαν τελεσφόρα ἀν μὴ συνυπῆρχον καὶ ἄλλα τινά. Εἶνε πιθανὸν ὅτι κατὰ τὴν ἐξορίαν αὐτῶν ἐν Ἑλβετίᾳ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς νέας ἐπαναστάσεως εἶχον μελετήσει εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποῖαν οὗτοι ἔφεραν εἰς πέρας. Ἦλθον εἰς τὴν Ρωσσίαν γνωρίζοντες ἀκριβῶς τί ᾔθελον μὲ ἀπόλυτον ἀσυνειδησίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν μέθοδον καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ μεγάλης διανοητικῆς ἱκανότητος.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος ἀναμφιδόλως ᾔτο ὁ Λενίν. Οὗτος, ὡς εἶνε πολὺ γνωστὸν, τυγχάνει

Ρώσος μὲ ὅλον ἐκεῖνον τὸν παράδοξον διεστραμμένον ἰδεαλισμὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον ῥέπει ἡ Ρωσικὴ ψυχὴ, φανατικὸς ὡς παλαιὸς θρησκομανής. Εἶχε θρησκευτικὸν ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν πρὸς καταστροφὴν τῆς θρησκείας καὶ κοινωνίας, ᾔτο μαθητὴς τοῦ Marx. Οὐδεὶς ἀνθρωπιστικὸς ἐνδοιασμὸς τὸν ἀνεχαίτιζε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Marx. Εἶνε, λέγουσιν, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ὑπέροχος χαρακτήρ. Μένει ἀδιάφορος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἐκείνους, εἰς τὸν γυναικεῖον πειρασμὸν, εἰς τὸ δέλεαρ τοῦ πλούτου ἢ εἰς πᾶσαν αὐτοεπιείκιν. Προσωπικῶς δὲν ἀπασχολεῖται μὲ τρομοκράτησιν ἢ μὲ τύψεις διὰ τὴν τρομοκράτησιν· ἀδιαφορεῖ δι' αὐτά· ἡ προσοχή του ὅλη εἶνε συγκεντρωμένη εἰς τὰς διδασκαλίας του. Ἀλλὰ συνέταιρος αὐτοῦ ᾔτο ὁ Τρότσκι, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ὑπάρχει σῶμα ἀνθρώπων, ἐξ ὧν ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς Ἑβραῖοι—ἀν καὶ ἐργάζονται διὰ Ρώσων πρακτόρων—ἀνθρωποὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁποίων ἐζυμώθη τὸ κληρονομικὸν μῖσος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι ἀναμφιδόλως ὑπέφεραν ἀδίκως καὶ οἱ ὁποῖοι προπαρασκεύασαν τὴν ἀντεκδίκησιν. Ὁξὺς παρατηρητὴς ἐταξείδευεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐπὶ ἀτμοπλοίου κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως· ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου εὐρίσκοντο 50 ἢ 60 Ἑβραῖοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Τρότσκι· ἅμα τῇ πρώτῃ πληροφορίᾳ περὶ τῶν συμβάντων, ἀνεχώρησαν οὗτοι διὰ Ρωσσίαν. Τὸ πλοῖον ὑπέστη νηοψίαν ἐν Halifax ὑπὸ τῶν Βρεττανικῶν ἀρχῶν. Ὁ Τρότσκι μετὰ 2 ἢ 3 ἄλλων, ὧν τὸ ἱστορικὸν ᾔτο γνωστὸν, ἐκρατήθησαν, ἀλλὰ ἡ ἐπίδρασις τῆς αἰσθηματικῆς ἐλευθεροφροσύνης ᾔτο τόσον ἰσχυρὰ ὥστε ἐπετράπη εἰς τὸν Τρότσκι νὰ μεταβῇ εἰς τὴν χώραν τὴν ὁποῖαν προϋτίθετο νὰ καταστρέψῃ. Οἱ λοιποὶ ἐκ τῆς ομάδος ἐμελέτων καθ' ὅλον τὸ ταξείδιον τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὑπερέχαιρον ἐπὶ τῇ παρουiaζομένῃ εὐκαιρίᾳ· ὠμίλουν ἀναφανδὸν περὶ τῶν προθέσεων των, ἔλεγον ὅτι μετέβαινον εἰς τὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ διεξαγάγῃσι μίαν ἐπανάστασιν, ᾔτις κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν φρίκην θὰ ἐπεσκίαζε τὴν Γαλλικὴν.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ εὐμενεῖς ἐνέργειαι τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λενίν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. Γνωρίζομεν οἱ πάντες πῶς οὗτος μετέβη σιδηροδρομικῶς διὰ μέσου τῆς Γερμανίας καὶ πῶς ἐπὶ τοῦ εἰρμοῦ συνηντήθη μετὰ τοῦ Χέλφεριχ, ὑπουργοῦ τότε ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας. Εἰς ἀμοιβὴν, διότι τῷ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰ σχέδια αὐτοῦ καὶ ἐναντι κολοσσιαίου χρηματικοῦ ποσοῦ—ὑπολογίζεται εἰς 50 ἐκ. μάρκων—πιστεύεται γενικῶς ὅτι συνήφθη ἐπὶ τούτῳ ἡ μετὰ ταῦτα ὑπογραφεῖσα συνθήκη μετὰ τῆς Ρωσσίας.

Φθάσας ὁ Λενίν εἰς Ρωσσίαν ἤρχιζε νὰ κερδίζῃ ἑδαφος χάρις εἰς τὴν ρητορείαν του· ἦτο μέγας ρήτωρ· ἡ Ρωσσία ἔζη μὲ λόγους καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πᾶς τις ἐσπευδε νὰ ἀκούσῃ τὸν Λενίν. Ἄλλ' αἱ πομπώδεις αὗται μέθοδοι δὲν ἦσαν ἐκεῖναι ἐφ' ὧν ἡδύνατο νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ ἐπανάστασις. Τὸ χρῆμα ἐχρησιμοποιεῖτο μετὰ τῆς μεγαλιτέρας ἐπιτηδειότητος. Δὲν γνωρίζομεν μέχρι ποίου βαθμοῦ συνετέλεσεν ἡ ἀποσυνθετικὴ δύναμις τῶν ἀναρχικῶν ἀρχῶν νὰ ὑπονομεύσῃ τὴν πειθαρχίαν ἐν τῷ στρατῷ. Εἶνε βέβαιον ὅτι παρέσχεν αὕτη ἕτερον ὄπλον. Μία τῶν φαυλοτέρων δυνάμεων τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος ἦτο ἡ Μυστικὴ Ἀστυνομία, ἥτις ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν διοργάνωσιν διωγμῶν (progrom) καὶ ὑπῆρξεν ὁ χεῖριστος ὑπηρετῆς ἐνδὸς φαύλου δεσποτισμοῦ. Μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων οὐδὲν τὸ κοινὸν εἶχεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἰδεαλισμοῦ τῆς· ἐρρίφθησαν οὗτοι εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ περιεφέροντο ὡς πονηροὶ δαίμονες ζητοῦντες ὑπηρεσίαν. Ἡ Μπολσεβικὴ ἐπανάστασις εἶχε τὸ χρῆμα καὶ οἱ μυστικοὶ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ὑπηρετήσουν ἀσφαλῶς τὴν τρομερὰν ταύτην ὁργάνωσιν. Ἡ μυστικὴ δύναμις τοῦ Μπολσεβιτισμοῦ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς μυστικῆς ταύτης ἀστυνομίας τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος. Δέον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσσίᾳ ὑπῆρχον δύο Κυβερνήσεις. Ὑπάρχει ἡ φανερά Κυβέρνησις τῶν Σοβιέτ, ἡ κομμουνιστικὴ καὶ δημοκρατικὴ, ἀλλὰ περιλαμβάνουσα ἴσως καὶ στοιχεῖα ἀρεστὰ εἰς τὴν χώραν. Διευθύνεται ὑπ' ἀνθρώπων ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν πᾶσαν

ἱκανότητα πρὸς καταστροφὴν οὐδεμίαν δὲ πρὸς οἰκοδομήν.

Ἐρανίζομεθα καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐκ τῆς «Christian East» παριστῶντα ζωνρῶς τὰς διδασκαλίας ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑποτίθεται ὅτι ἐπιδιώκουσι νὰ θεμελιώσουν τὴν Νέαν Ρωσσικὴν κοινωνίαν.

[Τὰ κάτωθι εἶνε ἀποσπάσματα ἐκ τῆς «κατηχήσεως» καὶ τοῦ προσευχηταρίου τοῦ προλεταριάτου, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐν τῷ «ὑπομνήματι τοῦ στρατιώτου τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ» ἐνδὸς ἀπλοῦ στρατιώτου τοῦ ἀνεξαρτήτου τάγματος τοῦ Kaluga τοῦ Εἰδικοῦ Σώματος τῆς ἐκτάκτου Ἐπιτροπῆς]

«Ὁ θεὸς τοῦ προλεταριάτου εἶνε ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀνύψωσις τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς γνώσεως του, ἐκφράζεται οὕτως:

«1. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς—Σοσιαλισμοῦ, καὶ τοῦ Υἱοῦ—Κομμουνισμοῦ, καὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος—Μαρξισμοῦ. Προλετάριοι πάσης χώρας, ἐνωθῆτε.

2. Πάτερ ἡμῶν—ἐργασία, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὥστε ἐξαλειφθῆναι τὸ κεφάλαιον ἀπὸ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν μόνοις ἐργαζομένοις καὶ ἄφες τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν τοῖς παρασίτοις: «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω». Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν τοῦ συμβιβασθῆναι μετὰ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πονηρίας τοῦ τοκογλύφου τυραννίας. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ τῆς καταστροφῆς, τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμήν.

«3. Μῆτερ τοῦ θεοῦ Παρθένε—Κοινοκτημοσύνη, χαῖρε κεχαριτωμένη Μῆτερ τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφωσύνης, ὁ Κύριος—ἡ ἐργασία, μετὰ σοῦ: Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ τοῦ προλεταριάτου, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου—ἡ Διεθνὴς, ὅτι Σοσιαλισμὸν ἔτεκες—τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν τῶν ἐργατῶν.

«4. Παναγία Τριάς: Σοσιαλισμὲ, Κομμουνισμὲ καὶ Μαρξισμὲ, τοὺς τυράννους κατάρριψον. Θεὲ—ἐργασία, τῶν κεφαλαιούχων τὰς ἀμαρτίας καθάρισον. Κύριε—Προλεταριάτον, τὰς ἀνομίας

τῶν τυράννων ἀρπάγων καὶ παρασίτων συγχώρησον, καὶ πρόσδεσον αὐτοὺς εἰς τὰς μηχανὰς τῶν ἐργαστασίων καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρότρου τῆς γῆς. Σὺ ἅγιε ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας αὐτῆς! «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω» ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

«5. Σῶσον, Κύριε—ἐργασία, τὸν λαόν σου—τοὺς ἐργάτας τοῦ κόσμου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου. Νίκας χορήγει τῷ παγκοσμίῳ Προλεταριάτῳ κατὰ τῶν πολεμίων αὐτοῦ καὶ φύλαττε τὴν κοινότητα διὰ τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

«6. Κύριε—ἐργασία, σῶζε καὶ φύλαττε τὴν κομμουνιστικὴν οἰκογένειάν μου, τοὺς ἀδελφοὺς, ἀδελφὰς καὶ συγγενεῖς τοὺς κατὰ σάρκα, καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς φυλὰς τῆς ἀδελφωσύνης καὶ ἰσότητος, τὰς ἰδρυθείσας ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν ἀρχῶν σου ἄνευ ἐθνικῆς διακρίσεως, καὶ χάρισαι αὐτοῖς τὴν σὴν εἰρήνην καὶ ἀλήθειαν.

«7. Τοὺς ἀρνηθέντας τὴν βασιλείαν σου καὶ τυφλωθέντας ὑπὸ τῶν παραλογισμῶν καὶ προσευχῶν τῆς Ἑκκλησίας, φώτισον τῷ φωτὶ τῆς γνώσεώς σου, καὶ διὰ τῆς δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου ὀδήγησον αὐτοὺς εἰς τὴν ποίμνην τῆς ἀποστολικῆς σοσιαλιστικῆς ἀληθείας, καὶ τῆς καθολικῆς παγκοσμίου κομμουνιστικῆς Ἑκκλησίας καὶ βασιλείας σου».

Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ, συνισταμένου κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ παλαιοῦ στρατοῦ μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς πείνης καὶ τοῦ φόβου. Οἱ πρῶτοι τρεφόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ εἶνε τὰ μέλη τοῦ στρατοῦ, οὗτινος ἡ τροφή ἐξελέγχεται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· οὐδεὶς ἕτερος δύναται νὰ προμηθευθῇ τροφήν πρὶν ἢ τραφῇ τὸ στράτευμα. Ὡς πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, τὰς συζύγους καὶ οἰκογενείας αὐτῶν, φυλάσσονται ὡς ὄμηροι· ἂν οὗτοι θὰ ᾔθελον νὰ δείξωσι σημεῖα ἀπειθείας γνωρίζουσι τί μέλλουσι νὰ ὑποστῶσιν αἱ σύζυγοί των δι' αὐτό. Καὶ τοῦτο ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν πραγματικὴν βάσιν τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας. Ἡ ἐξουσία αὕτη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς «Ἐκτάκτου Ἐπιτροπείας πρὸς καταπολέμῃσιν ἀντεπαναστάσεως», ἥτις ἀποτελεῖ πράγματι τὸ ἰσχυρότατον σῶμα ἐν Ρωσσίᾳ. Πᾶς τις

ὑπηρετεῖ εἰς αὐτήν καὶ οὐδεὶς εἶνε ἀπηλλαγμένος τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς. Συχνάκις καὶ τὰ μέλη τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως ἀναγκάζονται νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς θελήσεις τῆς Ἐπιτροπείας αὐτῆς, ἄλλως τιμωροῦνται. Ἡ ἰσχὺς τῆς ἐστηρίζετο ὡς εἶδομεν ἐπὶ τῆς παλαιᾶς μυστικῆς Ἀστυνομίας. Αὕτη αὕτη ἥτις διωργάνωσεν ἄλλοτε τοὺς διωγμοὺς διοργανώνει σήμερον τὴν τρομοκρατίαν. Οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἥσαν ἐπὶ τινὰ χρόνον Κινέζοι καὶ Λέττοι, σήμερον λέγεται ὅτι εἶνε γυναῖκες καὶ παιδιά, τὰ ὅποια ἐνθαρρύνονται νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ διαπράττειν φόνον εἶνε σημεῖον ἀνδροπρεπείας. Ἄν καὶ εἰς ἐξεχούσας θέσεις ὑπάρχουσι Ρῶσσοι πολλοί, ὅμως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τῆς κινήσεως εἶνε κατὰ μέγα μέρος Ἑβραϊκός. Ἡ τρομοκρατία στηρίζεται ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ραδιουργίας τοῦ Ἀνατολίτου Ἑβραίου.

Ἦδη τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἡμέτερον σκοπὸν σημεῖον εἶνε ὅτι ἡ Ἑκκλησία εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν Μυστικὴν Ἐπιτροπὴν· διατελεῖ ὄχι ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν ἀλλ' ὑπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς τρομοκρατίας. Ἐπὶ παραδείγματι λέγεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Μόσχας θέλων νὰ τελέσῃ λειτουργίαν κάπου ἐν τῇ χώρᾳ ἐπέτυχε τὴν ἄδειαν νὰ ταξειδεύσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Παρέλειψε νὰ ζητήσῃ ἄδειαν παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ἐφυλακίσθη κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη. Οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ ὅτι ὅλαι αἱ προσπάθειαι τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης εἶνε ἀφιερωμέναι εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσσίᾳ, καὶ ὅλαι αἱ διατάξεις των βασίζονται ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τούτου. Δὲν ἐπιτρέπεται οἱαδήποτε θρησκευτικὴ μόρφωσις εἰς τὰς κάτω τοῦ 18 ἔτους ἡλικίας, ὑποτιθεμένου ὅτι ἂν ὁ λαὸς μέχρις αὐτῆς τῆς ἡλικίας εἶνε ἀρκετὰ πεποτισμένος ὑπὸ τῶν κομμουνιστικῶν δογμάτων, θὰ εἶνε ἀπρόσβλητος ἀπὸ μεταγενεστέρας ἐπιρροάς. Τί εἶνε τὸ μορφωτικὸν σύστημα; Παιδιά ἄρρενα καὶ θήλεα ἀνατρέφονται ὁμοῦ, κοιμῶνται ἐν τοῖς αὐτοῖς δωματίοις καὶ παροτρύνονται εἰς ἀνθηκότητα πρόωρον. Ὅλα τὰ Σεμινάρια καὶ αἱ θεολογικαὶ Ἀκαδημίαι κατηργήθησαν, ἵνα προληφθῇ ἡ μόρφωσις περισσοτέρων ἱερέων. Ὅλα τὰ μοναστήρια κατεστράφησαν καὶ

ἐλπίζεται διὰ τοιούτων μέσων ὅτι θὰ καταστῇ ἀδύνατος ἢ εἰς τὸ μέλλον δημιουργία Ἐπισκόπων, καθόσον δέον νὰ σημειωθῇ, μόνον μοναχοὶ δύνανται νὰ γίνωσιν Ἐπίσκοποι ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον παρεκωλύθη ἡ μουσικὴ μόρφωσις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, κλεισθείσης τῆς ἐν Μόσχᾳ μεγάλης Ἀκαδημίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς· δὲν ἐπιτρέπονται θρησκευτικαὶ ἐκδόσεις, οὔτε ἐκκλησιαστικαὶ συναθροίσεις, καὶ εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ταξειδεύῃ ἄνευ ἀδείας. Ὁ Πατριάρχης, π. χ. εἶνε περιωρισμένος ἐντὸς τοῦ ἰδίου περιβάλλοντος, ἂν δὲ θέλῃ νὰ μεταβῇ που ἢ νὰ μετᾷσχῃ τελετῆς τινος, ἢ νὰ τελέσῃ ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ καθῆκον πρέπει νὰ τύχῃ ἀδείας ἥτις δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ νὰ μὴ χορηγηθῇ. Οὐδεὶς Ἐπίσκοπος δύναται νὰ περιέρχεται τὴν ἐπαρχίαν του ἂν μὴ τύχῃ τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας. Συνεχεῖς ἐπιθέσεις ἐγένοντο κατὰ τῶν Ναῶν, ὅλοι οἱ θησαυροὶ ἐσυλῆθησαν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐδεδηλώθη παντοιοτρόπως.

Καὶ τί τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν; Ἐν πρώτοις ἅμα ὡς ἤρχισε τὸ Μπολσεβικὸν καθεστῶς καὶ ἡ συκοφαντία ἐπεκράτει, οἱ ἄνθρωποι ἔδωκαν πίστιν εἰς αὐτό. Μέγα μέρος τῆς νέας διδασκαλίας νύχαρίσται τὴν σάρκα καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ κόσμος τὴν ἠκολούθει. Ἀλλὰ ταχέως ἐγένετο πρόδηλον ὅτι τὸ νέον καθεστῶς δὲν ἦτο τὸ δυνάμενον νὰ προαγάγῃ τὴν εὐτυχίαν, καὶ λέγεται ὅτι ἡ Ἐκ]σία εἶνε ἰσχυροτέρα σήμερον ἢ πρότερον ἄλλοτε, ὅτι ὅλοι οἱ διανοούμενοι συρρέουσι πάλιν εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ οἱ Ναοὶ στεροῦνται χρημάτων καὶ τῶν μέσων νὰ πράξωσι τι διωργανώθησαν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν ἀδελφοτήτων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· τὴν ιδέαν εἰσηγήθη ἱερεὺς, ὅστις ἔζησεν ἐν Ν. Ὑόρκῃ. Εἶνε ἔργον τῆς ἀδελφότητος τῶν γυναικῶν νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ Ναοῦ καὶ φυλάττῃ αὐτὸν καθαρὸν· ἔργον δὲ τῆς ἀδελφότητος τῶν ἀνδρῶν νὰ ὑπερασπίζῃ αὐτόν. Συχνάκις ἄνθρωποι διέρχονται τὴν νύκτα ἐν τῷ ναῷ ἵνα τὸν προφυλάξωσιν ἀπὸ πάσης προσβολῆς, διότι δὲν εἶνε γνωστὸν πότε θὰ γίνῃ ἐπιδρομὴ κατ' αὐτοῦ. Οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς θεωροῦνται μέχρι τινος βαθμοῦ ὡς μέθοδοι χρήσιμοι πρὸς ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τοῦ

πληθυσμοῦ. Ἄν ὑπάρχῃ φόβος ὅτι θὰ συμβῇ ἐξέγερσις χωρικῶν κάπου—καὶ συμβαίνουν πολλάι τοιαῦται—ὅλοι οἱ ἱερεῖς συλλαμβάνονται ὡς ὄμηροι καὶ φυλακίζονται· ἐσχάτως 14 ἱερεῖς ἐφυλακίσθησαν ἐν Ἰρκούστσκῃ.

Ἡ Christian East παραθέτει ἀφήγησιν περὶ μιᾶς θρησκευτικῆς διαδηλώσεως συμβάσης ἐν Πετροπόλει τὸν παρελθόντα Μάιον· «Θρησκευτικὴ διαδήλωσις εἰς μεγάλην κλίμακα συνέβη τὴν Κυριακὴν 8 Μαΐου 1921, ὑπερβαίνουσαν πᾶσαν ἄλλην πρὸ τοῦ πολέμου. Ὁ κλῆρος ἐξ ὅλων τῶν ἐνοριῶν συνηθροίσθησαν εἰς τὴν Μονὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέβσκη, ὁπόθεν ἐκίνησεν ἡ λιτανεὶα κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Νέβσκη πρὸς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Καζάν· ὑπολογίζεται ὅτι ἄνω τῶν 150000 λαοῦ μετέσχε τῆς λιτανείας, καθ' ὃν χρόνον πυκνὰ πλήθη κατέκλυζαν τὰς ὁδοὺς. Οἱ Ἐπίτροποι καὶ οἱ Ἐρυθροὶ οἱ ὅποιοι δὲν ἀπεκαλύφθησαν ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποκαλυφθῶσι καὶ μερικοὶ ἐκτυπήθησαν ἀγρίως. Ἦτο ἡ πρώτη δημοσία διαδήλωσις τὴν ὁποίαν αἱ Μπολσεβικαὶ ἀρχαὶ δὲν κατέβαλαν. Ὁ Σοβιετικὸς τύπος ἐπέστησε πολὺ τὴν προσοχὴν του εἰς τὸ γεγονός.

Ἡ «Krasnaia Gazetta» τῆς 10 Μαΐου ἔγραφεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ: «Ὅ,τι συνέβη ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Πετροπόλεως τῇ Κυριακῇ τῆς 8 Μαΐου—ἡ πομπῆς παρέλασις ἐκατοντάδων ἱερέων μετὰ θυμιατρῶν καὶ λαδάρων—δύναται μόνον νὰ ὀνομασθῇ ὡς νεκρανάστασις. Τὰ πτώματα ἐκεῖνα τῶν bourgeois καὶ τοῦ Τσαρισμοῦ ἐπέδειξαν τοὺς σκελετοὺς τῶν εἰς τὸ δημόσιον. Κατάπληκτοι ἔβλεπον οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ ὁδῷ ὅτι ἔζη ἀκόμη ὅ,τι ἔπρεπεν ἀπὸ πολλοῦ νὰ ἦτο νεκρόν. Ἦτο μία διαδήλωσις τῶν κατερριμμένων καὶ ἐξωβελισμένων—σήμερον δὲ κερδοσκοπῶν ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τοῦ ὑπαλλήλου τῶν Σόβιετ. Ἐκαστος ἐξῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς—καταστηματαρχαὶ καὶ τραπεζίται, κοσμηματοπῶλαι καὶ ἔμποροι, ὅλοι οἱ μηδαμινοὶ τῆς χθὲς. Ἐξῆλθον ἵνα δείξωσιν εἰς τοὺς ἐπικαταράτους Μπολσεβικοὺς ὅτι ζῶσιν ἀκόμη, ὅτι ἦσαν ἔτοιμοι διὰ νέαν των κακοήθειαν. Σφάλλουσιν οἱ νομίζοντες ὅτι ἦτο θρησκευτικὴ λιτανεὶα. Διότι πλὴν τῶν ἱερέων καὶ τῶν φιλοπεριέργων ὑπᾶρχον ἐπίσης οἱ διανοού-

μενοι· ἐγένετο ἵνα δυσареστήσωσι τοὺς Μπολσεβίκους. Οἱ ἱερεῖς ἔψαλλον: «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου». Διήγειρον τὰ πλῆθη. [Καὶ τοῦτο συνέβη μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν α' Μαΐου, ὁπότε αἱ ἐρυθραῖ σημαῖαι ἐκυμάτιζον θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς Πετροπόλεως. Τοῦτο μόνον μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Ἐρυθρὰ Πετρούπολις εἶνε εἰσέτι πλήρης ἐντόμων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξοντωθοῦν. Ἡ ἀντεπανάστασις μολύνει πᾶν τὸ ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς. Οἱ ἄστοι θέλουσι νὰ ἐμποιήσουν αἰσθῆσιν εἰς τὰς ξένας χώρας. Εἶνε μία ἀποπειρά νὰ προκαλέσουν τὰς ἀρχὰς διὰ μεθόδων ἀγροίκων».

Ἡ «Petrograd Pravda» τῆς 10 Μαΐου ζητεῖ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑβριστῶν».

Ἐκτοτε φρονοῦμεν ὅτι ὅλαι αἱ λιτανεῖαι ἠμποδίσθησαν, ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι μετὰ 4 ἔτη τυραννίας ἠδυνήθη ἡ Ἑκκλησία νὰ ἐπιδείξη τόσην ζωτικότητα εἶνε βεβαίως ἐνδιαφέρον.

Περὶ δὲ τοῦ μέλλοντος; Ἐν πρώτοις δεόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὅλη ἐκπολιτισμένη ζωὴ ἐν Ρωσσίᾳ ταχέως ἐξέλιπε. Ἐκάστη ἡμέρα εἶνε χειροτέρα κατὰ τι τῆς προτεραίας. Ὑφίσταται ἔτι, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ σιδηρόδρομος τῆς Σιβηρίας ἀπὸ Ἰρκούσκης μέχρι Πετροπόλεως, ἀλλ' ἀποβαίνει διαρκῶς ἐπὶ μᾶλλον δυσχερής. Ἐπειδὴ ἡ μόνιμος ὁδὸς φθείρεται ἀντικαθιστᾶται διὰ τῆς καταστροφῆς ἄλλων γραμμῶν. Ἡ διερχομένη κατ' εὐθείαν τὰ Οὐράλια σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀφαιρεῖται ἵνα χρησιμοποιηθῇ ἀλλαχοῦ. Καθ' ἐκάστην αἱ φθειρόμεναι μηχαναὶ προστίθενται εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀχρήστων, καὶ αἱ ἀτμάμαξαι φθάνουν εἰς τὸ τέλος τῆς χρησιμότητός των. Μόνον μετὰ μεγίστης δυσκολίας ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς, ὁ ἐποπτεύων τὴν γραμμὴν, κατορθώνει νὰ συγκρατῇ τὰ πράγματα. Τοῦτο εἶνε μία παράστασις καὶ τῶν συμβαινόντων ἀλλαχοῦ. Ὑπετέθη ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ κεφαλαίου θὰ ἔφερε πλοῦτον εἰς τοὺς ἐργάτας· ἐσήμανε, ὡς δύναται πᾶς τις νὰ γνωρίῃ, τὴν καταστρεφῆν των. Καὶ αὕτη ἡ κατασκευὴ ὀπλῶν καὶ πολεμοφοδίων φθίνει· οὐδὲν ἐγένετο. Ἐπὶ πλεόν δὲ ἐνεσκηψε καὶ ὁ λιμός. Περὶ τούτου ἐγράφησαν ἀλλαχοῦ καὶ ἀνάγκη ἐπαναλήψεως δὲν ὑπάρχει· εἶνε μόνον ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ γραφέντα

δὲν εἶνε ὑπερβολικά. Ὅτι ἀπασχολεῖ τὴν μεγάλαν μάζαν τοῦ λαοῦ εἶνε τοῦτο: δύναται νὰ ζήσῃ τὸ ἐρχόμενον 24ωρον ἢ ὄχι; ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι οἱ κυβερνῶντες ἤρχισαν νὰ κουράζονται. Ἐπὶ 4 ἔτη εἰργάσθησαν ἐνδελεχῶς ἵνα κατορθώσουν νὰ ὠθήσουν λαὸν 150 ἑκατομ. εἰς τρίβους τὰς ὁποίας δὲν θέλει νὰ πορευθῇ. Ἀπέτυχον καὶ ἐκουράσθησαν κατὰ τὴν πορείαν. Πῶς καὶ πότε τὸ τέλος; Δύσκολον νὰ προείπῃ τις. Τὸ μᾶλλον σημαντικὸν γεγονός εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἤρχισε νὰ εὕρισκῃ δυσχερῆ τὴν διατροφήν τοῦ στρατοῦ. Ἄν τοῦτο συμβαίνει, σημαίνει πάντως τὴν διάλυσιν τοῦ καθεστώτος, καὶ τότε τί θέλει ἀντικαταστήσῃ αὐτό; Ἀλλ' ἵνα ἀποτραπῇ τοῦτο, ἐμελετήθη εὐφυνές τι σχέδιον: νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ φιλάνθρωποι τῆς Εὐρώπης ἵνα τραφῇ ὁ στρατός. Ὡς εἶνε πολὺ γνωστὸν ὑπάρχουσι πολλοὶ ὧν τὰς καρδίας συνεκίνησεν ἡ λιμοκτονοῦσα Ρωσσία καὶ οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ στείλωσι βοθείας. Ὅτε ἐγένετο ἡ εἰσήγησις ὅπως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς παραλαβῆς καὶ διανομῆς τῶν τροφίμων, ἀπερρίφθη αὕτη. Διαβεβαιώσεις ἀνάξαι λόγου ἐδόθησαν εἰς τὸν δρ. Nansen. Ὁ σκοπὸς ἦτο ἀναμφιβόλως νὰ κατορθώσουν νὰ στέλλωνται εἰς τὴν χώραν φορτία σίτου, τὰ ὁποῖα νὰ κατέχῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς διατροφήν τοῦ στρατοῦ.

Εἶνε ἀνωφελές νὰ ἀρνηθῇ τις νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασιν. Οὐδεὶς ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐν Ἀμερικῇ ἐπιθυμεῖ νὰ δύσῃ τὰ ὦτα εἰς τὰς κραυγὰς τῆς λιμοκτονούσης Ρωσσίας. Δὲν εἶνε ὅμως ἀφιλάνθρωπον νὰ ἐπιμείνῃ τις ὅπως ἡ παρεχόμενη βοήθεια αὕτη χρησιμοποιηθῇ μόνον δι' ὃν σκοπὸν ἐμελετήθη. Ὡς εἶδομεν, ἡ πρότασις ὅπως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ διευθύνῃ τὴν διανομὴν τῶν βοηθειῶν, ἀπερρίφθη. Ἄν ἐξακολουθῇ ἡ στάσις αὕτη, ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς ἄλλους τρόπους, καὶ ἂν ἔτι ἐπιδιωχθῇ ἡ τροφοδοσία εἰς μικροτέραν κλίμακα. Ἄν ἐπιθυμῶμεν νὰ πράξωμεν τι πρὸς βοήθειαν τῶν Ρώσων, ὑπάρχουσιν 100000 προσφύγων ἐν Κίπῳ κινδυνεύοντες τὸν ἐκ πείνης θάνατον. Ἴσως εἶνε ἐπίσης πρακτικώτατον νὰ ἐγκαταστῇ Ἐπιτροπὴ βοθείας εἰς τοὺς λιμένας ὅπου εἶνε δυνατόν νὰ ἐξελέγχῃ-

ται ἡ διανομή. Οὕτω πολλοὶ πρόσφυγες δύνανται νὰ τραφῶσιν, ἀλλὰ νὰ σταλῇ βοήθεια εἰς Ρωσσίαν, ἵνα διανεμηθῇ διὰ τῆς ὑπαρχούσης Κυβερνήσεως, θὰ ᾔτο μόνον μέσον συντελεστικὸν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς παρούσης τυραννίας.

(Ἐκ τοῦ Church Quartely Review)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀριθ. 1485

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Καισαρείας καὶ Τοποτηρητὰ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφε καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Νικόλαε. Τὴν φίλην ἡμῖν Αὐτῆς Σεβασμιότητα φιλήματι ἀγίῳ ἀσπαζόμεθα.

Ἡ φοβερὰ μάστιξ ἡ μαστίζουσα τοὺς ἐν τῇ πίστει ἀδελφοὺς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ, μετὰ πόνου πλήττει καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τὴν περὶ ἡμᾶς ἀγίαν Σύνοδον συγκροτούντων Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου. Ἐκ τούτου, συνοδικῇ διαγνώμῃ, τῇ 24ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀπελύσαμεν πατριαρχικὴν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου Θρόνου πρὸς συλλογὴν ἐράνων ἐπ' ὀνόματι τῶν ταλαιπωρουμένων ἀδελφῶν. Ἀντίτυπον τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου περικλείομεν ᾧδε.

Ἐκ βάθους δὲ καρδίας ἱερμὰς ἀναλέμπομεν τὰς δεήσεις πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Θεόν, ὅπως ἴλεως γενόμενος τοῖς ἐν ἀφεύκτῳ κινδύνῳ θανάτου καὶ ὀλέθρου διατελοῦσιν ἀδελφοῖς ἄρῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν σκληρὰν μάστιγα, ταῖς θεοπειθέσιν εὐχαῖς καὶ ἱκεσίαις Ὑμῶν τε καὶ τῶν ἐν Χριστῷ συναδελφῶν τῶν περὶ ἡμᾶς Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν, οὓς ἐν φιλήματι ἀγίῳ

περιπτυσσόμενοι, ἥδιστα προσαγορεύομεν καὶ διατελοῦμεν

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν Σούκ ἐλ Γὰρπ Λιβάνου, τῇ ιβ' 8]βρίου 1821.

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀντιοχείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πατριαρχικὴ ἐκλογή.— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων ὅπως ἡ ἐκλογή ἀντιπροσώπων τοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος, τῶν Τραπεζιτῶν, τῶν Ἐπιστημόνων, τοῦ Ἑλλην. Τύπου καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, διὰ τὴν ἐκλογὴν Οἴκουμ. Πατριάρχου διεξαχθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου κατὰ τὸ ἀκόλουθον διάγραμμα:

- α') Τοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος, τὴν Κυριακὴν 7 Νοεμβρίου, ὥρα 2 μ. μ.
- β') Τῶν Τραπεζιτῶν, τὴν Παρασκευὴν 5 Νοεμβρ. ὥρα 2 μ. μ.
- γ') Τῶν Ἱατρῶν, Ὀδοντοῖατρῶν καὶ Φαρμακοπ. τὴν Κυριακὴν 14 Νοεμβρίου, ὥρα 2 μ. μ.
- δ') Τῶν λειτουργῶν τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως, τὴν Δευτέραν 8 Νοεμβρίου, ὥρα 3 μ. μ.
- ε') Τῶν Δικηγόρων, τὴν Παρασκευὴν 12 Νοεμβρ. ὥρα 3 μ. μ.
- στ') Τῶν Μηχανικῶν, Ἀρχιτεκτόνων καὶ Χημικῶν, τὴν Παρασκευὴν 19 Νοεμβρίου, ὥρα 2 μ. μ.
- ζ') Τοῦ Ἑλλην. Τύπου, ἥτοι Διευθυντῶν καὶ Συντακτῶν Ἐφημερίδων καὶ Περιοδικῶν, τὴν Κυριακὴν 14 Νοεμβρίου, ὥρα 11 π. μ.
- η') Τῶν λειτουργῶν τῆς Δημοτ. Ἐκπαιδεύσεως, τὴν Δευτέραν 8 Νοεμβρίου, ὥρα 10 π. μ.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις διὰ καταλλήλου γράμματος ἀνεκοινώθη πρὸς τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου διὰ τὰ περαιτέρω.

Μ. Συμβούλιον.— Ἐνεκρίθη ὅπως τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον συνέρχηται πλὴν τῶν τακτῶν ἡμερῶν καὶ καθ' ἑκάστην Δευτέραν πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ ζητημάτων γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Δευτέρας γενομένης συσκέψεως περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῶν

Πατριαρχείων, ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰνίου κ. Ἰωακείμ καὶ τῶν κ. κ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Ἀ. Ἰωαννίδου ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ προβῇ εἰς τὰ ἐνδεδεγμένα διαβήματα.

Ὡσαύτως γινώμαι ἀντηλλάλησαν καὶ σχετικαὶ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς καὶ τὰς παρουσιασθησομένας ἐνδεχομένως δυσχερείας.

Ἱεροσολυμιτικὸν ζήτημα.— Ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ἐκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βιζύης κ. Ἀνθίου περὶ τῶν Ἱεροσολυμιτικῶν πραγμάτων διαβιβασθῇ ἐν ἀντιγράφῳ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανόν, μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὴν τὰς διατυπωμένας ἐν ἀρχῇ σκέψεις τοῦ ἀγ. Βιζύης, καὶ παρακλήσεως ὅπως ἡ Α. Μακαριότης διατυπώσῃ καὶ τὰς ἰδίας Αὐτῆς σκέψεις.

— Ἐνεκρίθη ὡσαύτως ὅπως, ἐπανερχομένης ἐν ἰσχύϊ προγενεστέρως συνοδικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἔτους 1906, ἀναρτηθῶσι κιβώτια ἐράνων ἐν περιόπτῳ μέρει τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἴκου. Θρόνου καὶ περιάγωνται δίσκοι ἐν αὐτοῖς ἀπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπιστήμῃ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Παναγίου Τάφου. Τὸ προῖδον τῶν δίσκων καὶ τῶν κιβωτίων, ἀποσφραγιζομένων κατ' ἔτος, θέλει ἀποστέλληται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὰ περαιτέρω.

— Κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Βιζύης κ. Ἀνθίου, τοῦ ἐκ τῶν Ἐθν. Συμβούλων κ. Α. Ἰωαννίδου καὶ τοῦ Πολιτικοῦ Συμβούλου κ. Β. Μουσούρου Γκίκα, μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως μελετήσῃ τὰ συναφῆ πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον ζητήματα καὶ ὑποβάλλῃ σχετικὸν ὑπόμνημα.

— Ἐνεκρίθη ἐπίσης ὅπως διὰ καταλλήλου γράμματος ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσαν ἀδελφικὴν φιλοξενίαν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μ. Ἐκκλησίας, καὶ ἡ χαρὰ Αὐτῆς διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφιλίωσιν.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὁμοφώνως ἐκφράσασα θερμὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βιζύης τόσον διὰ τὴν ἐπιτυχῇ ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐμβριθεῖ καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐκθεσιν αὐτοῦ περὶ τῶν Ἀγιοταφικῶν πραγμάτων, ἐνέκρινεν ὅπως καὶ διὰ καταλλήλου πιττακίου ἐκφρασθῇ τῇ Α. Σ. ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσημα διαβήματα.— Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐν συνοδείᾳ τοῦ

Διερμηνέως κ. Σ. Κωνσταντινίδου ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Διασυμμαχικῆς Ἀστυνομίας κ. Μπαλλὰρ, οὗτινος ἐπεκαλέσθη τὴν μέριμναν ἐπὶ τινος ζητήματος.

Ὁμογενεῖς πρόσφυγες ἐκ Πόντου.— Ὑπὸ τῆς Διασυμμαχικῆς Ἀστυνομίας παρεδόθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα 23 ὁμογενεῖς καταγόμενοι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ Πόντου. Οἱ ἐν λόγῳ πρόσφυγες μετὰ ἐβδομηκονθήμερον πλήρη περιπετειῶν καὶ κινδύνων διὰ δρυμῶν καὶ ὁρέων πεζοπορίαν ἀφίκοντο εἰς Μάλτεπε, ἔνθα καὶ παρεδόθησαν εἰς τὰς ἐκεῖ Ἀρχάς. Ἐνεκρίθη ὅπως ἀποσταλῶσι πρὸς περίθαλψιν καὶ προσωρινὴν διαμονὴν εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.

(Λογοκρισία)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Κλήσις

Καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος ὁ Γεώργιος Κυριακίδης, ὁρθόδοξος, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς ἐναγόμενος παρὰ τῆς συζύγου του Ἑλένης, (τὸ γένος Κάφα Ἰωακ.) ὁρθοδόξου, διαμενούσης ἐν Χαλκηδόνι, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀγωγή δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνεχῶς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἴκου μενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1921.
(ὑπογ.) Ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς 2
(ὑπογ.) Ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν
Ὁ Γραμματεὺς, Ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντῆς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΗΘΙΚΗ

Ἡ ἐν Λονδίῳ Ἐπιτροπὴ πρὸς προαγωγὴν τῆς δημοσίας ἠθικῆς ἐξέφρασε τὴν γνώμην ἐν μιᾷ τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς ὅτι «ἡ παράστασις ἐν Ἀγγλίᾳ ἡθῶν καὶ ἐθίμων ξένων πρὸς τὴν χώραν θεωρεῖται ὡς καταστρέφουσα τὴν δημοσίαν ἠθικὴν».

Πόσα δὲν λέγει ἡ ὀλιγόλογος Ἀγγλικὴ αὕτη γνώμη! θὰ ἠυχόμεθα ὅπως τὴν ἐμελέτων καὶ τὴν ἐξωνύχιζον μετὰ προσοχῆς οἱ ἐνταῦθα ὁμογενεῖς. Τὸ ἐργάζεσθαι πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν εἶνε φυσικὸν δικαίωμα καὶ καθῆκον ἐκάστου· τὸ βιοπορίζεσθαι ὅμως ἀπολύτως καὶ δὴ διὰ μέσων, τὰ ὅποια ὅχι μόνον δὲν προάγουσι τὴν δημοσίαν ἠθικὴν, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ βλάπτουσιν αὐτὴν εἶνέ τι ἀπηγορευμένον ἠθικῶς, κοινωνικῶς καὶ νομικῶς. Καὶ ἵνα ὁμιλήσωμεν συγκεκριμένως, τὸ ἀναβιβάζειν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν ἐθνικὴν

καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ἢ τὸ σατυρογραφεῖν δι' εἰκόνων καὶ δημοσιογραφεῖν διὰ τρόπων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνειμένων δύνανται μὲν νὰ ἐξυψηρετώσι τὰ ὑλικά συμφέροντα τῶν ἐνδιαφερομένων οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν δημοσίαν ἠθικὴν.

Ἡ δημοσία ἠθικὴ εἶνε ζήτημα τὸ ὁποῖον σχετίζεται ἀμεσώτατα πρὸς τὴν ποικίλην εὐεξίαν καὶ εὐρωστίαν τοῦ **Συνόλου**· καὶ ὡς τοιοῦτο ἀκριβῶς θεωρεῖται ἐν πάσῃ μὴ ἐκφύλῳ χώρᾳ ζήτημα ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ σημασίας, καὶ ζήτημα συγχρόνως λεπτότατον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως κυρίως τῆς ἐξυψηρετήσεως αὐτοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τόσον οἱ μὲν ὅσον καὶ οἱ δὲ ἀναγνωρίζουσιν, ὅπως ὅλοι, τὴν ὑπάτην ἀνάγκην καὶ χρησιμότητα τῆς μεγάλης ταύτης δυνάμεως, τῆς δημοσίας ἠθικῆς· ἀθελήτως ὅμως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ προσκρούουσιν εἰς αὐτὴν ἢ θέλοντες πράγματι νὰ τῇ ὑπηρετήσουν, ἀστοχοῦσιν ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων τὰ ὅποια μετέρχονται, καὶ προκαλοῦσιν ἀντίθετα τοῦ ἐπιδιωκομένου ἀποτε-

λέσματα. Ἀνελογίσθησαν ἄρα γε ποτὲ καθ' ἑαυτοὺς οἱ τροφοδοτοῦντες τόσον ἀφειδῶς ἀλλὰ καὶ τόσον ἀδιαφόρως τὰ μᾶλλον εὐαίσθητα καὶ εὐόλισθα, τὰ μᾶλλον εὐάλωτα καὶ εὐεπίφορα ἔνστικτα, πόσον αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀβασανίστου των δράσεως εἶνε τρομακτικαί; Ἀνελογίσθησαν ποίους κατακρημνισμούς, ποίους κατακλυσμούς ἡθικoὺς προκαλοῦν μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μικρῶν ἰδία ἡλικιῶν—μαθητῶν καὶ μαθητριῶν—ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ στερεωθῇ τὸ οἰκοδόμημα τῆς φυλῆς; Δὲν φοβοῦνται μὴ χαλαροῦντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταστρέψωσι τελείως τοὺς ἱερωτέρους καὶ ἀγκυτέρους δεσμούς τῆς ἑλληνορθοδόξου οἰκογενείας, καὶ συντελέσωσιν οὕτω νὰ λάβωσι ἰσχὺν νόμου καὶ παρ' ἡμῖν αἱ ξέναι πρὸς τὰ ἡμέτερα ἦθῃ ἐλεύθεραι ἐνώσεις;

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς συνέπειαι· εἶνε καὶ αἱ συνέπειαι αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τοὺς ξένους. Ἦδη οἱ ξένοι ἐξέφεραν τὴν κρίσιν αὐτῶν περὶ τῶν ἑλληνικῶν σατυρικῶν τῆς Πρωτευούσης χαρακτηρίσαντες ταῦτα ὡς **πολὺ ἀνειμένα**. Ἄν τῶρα παραδεχθῶμεν ὡς ὀρθὸν ὅτι ἡ δημοσιογραφία ἐν γένει εἶνε τὸ ἀπαύγασμα τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν κοινοῦ, εἶνε εὐκόλον νὰ φαντασθῶμεν πόσον δυσμενεῖς θὰ εἶνε αἱ κρίσεις τῶν ξένων ὅχι μόνον εἰς βάρος τῶν γραφόντων ἀλλὰ καὶ εἰς βάρος τοῦ Συνόλου! Μὴ νομίζωμεν ὅτι πίπτει μόνον ὁ ἀνειμενὸς γράφων ἢ σατυρίζων ἐν τῇ συνειδήσει των, μετ' αὐτοῦ πίπτει δυστυχῶς καὶ τὸ Σύνολον.

Σήμερον, ὅποτε ὅλα τὰ ἔθνη καταγίνονται νὰ ἀναδημιουργηθῶσι κατόπι τῆς μεγάλης ἐκείνης κρίσεως τοῦ πολέμου, εἶνε ἀσυγχώρητον εἰς ἡμᾶς ἀντὶ νὰ τονῶμεν καὶ ἐνισχύωμεν πάσας τὰς ἡθικὰς μας δυνάμεις, ἀπαραιτήτους διὰ τὴν Νέαν Δημιουργίαν, νὰ παραλύωμεν τοῦναιτίον καὶ καταστρέφωμεν αὐτάς! Μιμούμενοι τοὺς ξένους εἰς τὰ μὴ καλὰ ἃς μιμώμεθα τοῦλάχιστον αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ καλά.

Α. Α.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων ἀσυνήθους ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ ἱερέως Paulik τῇ 7)20 Σεπτεμβρ. ὡς πρώτου Ἐπισκόπου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ. Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς πολλῶν ἱερέων, τέως μελῶν τῆς Δ. Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μεθ' ἑνὸς ἡμίσεως ἑκατομ. λαοῦ ἀπετέλεσαν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ὀρθοδόξου Κοινωνίας. Τὸ ἕτερον ἥμισυ ἑκατομ. τὸ ὁποῖον ἀπεχωρίσθη ἐντὸς τῶν τελευταίων ἐπὶ μνηῶν, φαίνεται θέλον νὰ προσέλθῃ εἰς διαφόρους Προτεσταντικὰς αἱρέσεις, ἢ νὰ ὀργανωθῇ εἰς ἰδιαιτέραν Ἐκ]σίαν. Ὑπάρχει ὅμως μεγάλη ἐλπίς ὅτι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν, ἐὰν δὲν ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς πρώτους αὐτῶν Ἐπισκόπους, θέλουσιν ἀσπασθῇ τὴν ὀρθοδοξίαν μᾶλλον ἢ τὸν Προτεσταντισμόν.

Οἱ Τσέχοι ἀποδίδουσι μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἡ Ἐκ]σία των ἰδρύθη ὑπὸ τῶν μεγάλων Ἀποστόλων τῶν Σλαβικῶν ἔθνων ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, καὶ ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν των περίοδον ἀπεπειρῶντο διαρκῶς ν' ἀποτινάξουν τὴν ἐξουσίαν τῆς Ρώμης ἀντιτιθέμενοι εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ Γερμανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ἡ νέα κίνησις ὀφείλει τὴν ὁρμὴν αὐτῆς κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἀπέχθειαν τὴν ὁποίαν εἶχον πρὸς τοὺς Αὐстро-Γερμανοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς κατέχοντας τὰς ἐπισκοπικὰς ἑδρας κατὰ τὸν πόλεμον, οἵτινες ἀντέστησαν εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἐθνικιστικοῦ πνεύματος.

Ὁ γάμος τῶν ἱερέων θὰ ἐπιτραπῇ πάντως, ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας. Ὁ Ἰωάννης Huss εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ἀγιοποιηθῇ κατ' αἰτησίν των. Ὑπάρχει μεγάλη ἐλπίς ὅτι ἡ Ἐθνικὴ αὕτη Ἐκκλησία δύναται νὰ ἀποτελέσῃ κέντρον μορφωτικὸν διὰ τὰ μᾶλλον ἑτερογενῆ μορφωτικὰ συστήματα Βοημίας καὶ Σλοβακίας, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων εἶνε μᾶλλον Ἀνατολικὴ ἢ ἡ πρώτη. μέγας ἀριθμὸς τῶν διανοουμένων προσέρχεται εἰς τὸ κίνημα· ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Κυβέρνησις, περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρ. ὑπέγραψε τὰ καταστατικὰ καὶ ἀνεγνώρισε τὴν νόμιμον ἰσότητά τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας. Ἡ νέα Ἐκ]σία

δὲν θὰ αὐτοδιοικεῖται μέχρις οὗ χειροτονηθῶσι τρεῖς Ἐπίσκοποι· καὶ ἕτεροι δύο ἐξελέγησαν, ἀλλ' οἱ Σέρβοι πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ χειροτονήσωσιν αὐτούς, καὶ οὕτως ἐπὶ τινα χρόνον θὰ διατελῇ αὕτη ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ Σέρβου Ἐπισκόπου Δοσιθέου καὶ τῆς Σερβικῆς Συνόδου. Ὡς ὅρον πρὸς ἔνωσιν ἐδέχθη πρότερον ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία ὅλα τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας, τὰς ἐπτὰ Οἰκουμ. Συνόδους καὶ τὰ ἐπτὰ μυστήρια. Θέλει διορισθῇ Ἐπιτροπὴ ὅπως ἐξετάσῃ τὸ ὅλον ζήτημα τοῦ χρησιμοποιηθσομένου ρυθμοῦ. Τό γε νῦν ἡ Ρωμαϊκὴ λειτουργία μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν Τσεχικὴν εἶνε ἐν μεγάλῃ χρήσει, ἀλλὰ ὁ λαὸς παρίσταται ἐπίσης πυκνῶς καὶ εἰς τὴν τελουμένην ἐκάστοτε Βυζαντινὴν λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Δοσιθέου.

Ὁ κ. Paulik ἔφθασεν εἰς Καρλοβίκιον ἐν συνοδείᾳ ἀποστολῆς ἐξ 21 μελῶν, ἐξ ὧν 3 ἱερεῖς, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Δημητρίου καὶ τῆς ὁλομελείας τῆς Συνόδου συνεδριαζούσης. Προηγήθησαν ὅλα τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν χειροτονίαν. Κατὰ πρῶτον ὁ ἱερεὺς Paulik μετέβη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Krushedol ἵνα λάβῃ τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Horono, ἵνα χειροτονηθῇ εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Εἶτα μετέβη εἰς Βελιγράδιον, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ἐν μεγάλῃ λαϊκῇ πομπῇ, καὶ τῇ Κυριακῇ 25 Σεπτεμ. (v. ἡ.) ἐχειροτονήθη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ὑπὸ τοῦ Πρωθιεράρχου Δημητρίου παραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Δοσιθέου καὶ ἄλλων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ρώσος Μητροπολίτης Κιέβου Ἀντώνιος. Ἡ ὅλη τελετὴ ἦτο ἡ συνήθης Βυζαντινὴ· ὁ ἱερεὺς Paulik ἔφερε τὸ μοναχικὸν Σερβικὸν ἔνδυμα καὶ τὰ ἐπισκοπικὰ ἄμφια. Ἐπὶ τῇ πρώτῃ του ἐμφανίσει ὡς Ἐπισκόπου πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὅπως εὐλογήσῃ, ἐπευφημήθῃ κατ' ἐπανάληψιν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, κορυφωθέντος ἰδίᾳ ὅτε ἔλαβε τὴν ἐγχειροθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πρωθιεράρχου ποιμαντικὴν ράβδον.

Ἡ κίνησις αὕτη θεωρεῖται φυσικῶς ὡς κίνησις μεγίστης ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς σπουδαιότητος

διὰ τοὺς Σλαβικοὺς λαοὺς, δεδομένου ὅτι ἡ συνεννόησις μεταξὺ Τσέχων καὶ Σέρβων θὰ ἔχη ζωτικὴν διεθνὴ σημασίαν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι.

(Church Times 4 Νοεμβρ. (v. ἡ.)

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΥ

Ὁ κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνελθὼν ἐν Γενεύῃ Παγκόσμιος Σύνδεσμος τῆς Διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν μεταξὺ ἄλλων ἡσχολήθη καὶ περὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Τὴν ἀφορμὴν ἔδωκεν πρὸς τοῦτο ὁ κ. Atkinson ἀντιπρόσωπος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Προτάσει αὐτοῦ ἐσχηματίσθη ὑποεπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. Atkinson, Dumas, Gramer, Janitch, Douglas καὶ Dickinson τῆς ὁποίας ἡ ἀπόφασις ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς ὁλομελείας ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ συνελθὼν ἐν Γενεύῃ τῇ 15 Σεπτεμβρίου Σύνδεσμος τῆς Δ. Φ. διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκφράζει τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συγκλήσει ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Βασιγκτῶνι Συνδιασκέψεως περὶ ἀφοπλισμοῦ.

Βαθύτατα συναισθάνεται τὴν κατὰ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης ἀπειλὴν διὰ τῆς συνεχίσεως τῶν μεγάλων ἐξοπλισμῶν καὶ τῶν κολοσσιαίων δαπανῶν, αἱ ὁποῖαι παρεμποδίζουσι τὴν οἰκονομικὴν εὐεξίαν καὶ ἀποκλείουσι τὰ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς προόδου μέτρα.

Βαθέως συναισθάνεται τὸ λεπτεπίλεπτον τῶν ἐνώπιον τῆς Συνδιασκέψεως ζητημάτων καὶ πληροφореῖται μεθ' ἱκανοποιήσεως περὶ τοῦ καθορισμοῦ ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις τῆς Κυριακῆς τῆς 6 Νοεμβρίου ὡς ἡμέρας κοινῶν προσευχῶν ὑπὲρ αὐτῆς.

Παρακαλεῖ ὅθεν πάντα τὰ κατὰ ἔθνη Συμβούλια ὅπως ὀρίσωσι τὴν Κυριακὴν ταύτην ἐν ἀπάσαις ταῖς Ἑκκλησίαις τῶν οἰκείων χωρῶν, ὡς

ἡμέραν δεήσεων πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν ὑπὲρ ἐπιτυχίας τῆς Συνδιασκέψεως.

Παρακαλεῖ εὐσεβάστως τὴν Α. Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ὡς πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου ἵνα ἀπολύσῃ γράμματα εἰς ἅπαντα τὰ Συμβούλια συνιστῶν τὴν πρότασιν ταύτην·

καὶ ἀνατίθῃσι τῷ Προέδρῳ τῆς Συνελεύσεως νὰ υποβάλῃ εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν ἐξ ὀνόματος τοῦ Συνδέσμου ὑπόμνημα διερμηνεύον τὴν θερμὴν ἐλπίδα καὶ εὐχὴν τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ ἐπιτυχίας τῆς Συνδιασκέψεως.

ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ αὐτενέργειαν τῆς Ἐκκλησίας λειτουργούσης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων, ἀποκλειομένης δὲ πάσης πολιτικῆς ἢ κοσμικῆς ἐπεμβάσεως ἢ ἀναμίξεως ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ἐπιδιώκει ὡς σκοπὸν αὐτοῦ ὁ ἱδρυθεὶς ἐν Ἀθήναις πρὸ μνηῶν «Κεντρικὸς Ἑκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος». Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια ἐπικροτεῖ εἰς τὴν ιδέαν φρονοῦσα καὶ αὐτὴ ὅτι Ἑκκλησία μὴ ἐλευθέρα νὰ κανονίζῃ τὰ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδίων ἱερῶν καὶ θεσμίων, ἀλλ' ἀνακοπτομένη ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων, δὲν δύναται ὅσον ἀξίους καὶ ἂν ἔχῃ πνευματικούς ἀρχηγούς νὰ ἐκπληροῖ ἐπαρκῶς τὸν ὃν ἔχει ὑψηλὸν προορισμὸν καὶ νὰ παρουσιάσῃ τοὺς ἀναλόγους πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦτον καρπούς. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν Κυβερνητικῶν καὶ κοσμικῶν ἐν γένει ἐπεμβάσεων πρόκεινται ἐνώπιον ἡμῶν ἐν πολλαῖς τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Βεβαίως θὰ ᾔτο ὅχι μόνον εὐχάριστον ἀλλὰ καὶ λίαν ὠφέλιμον δι' ἀμφοτέρους τοὺς παράγοντας—Ἑκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν—ἡ ἐν πνεύματι εἰλικρινοῦς σεβασμοῦ τῶν θεσμῶν ἐκατέρου καὶ ἐξυπηρετήσεως αὐτῶν ἐκ παραλλήλου συνεργασία· δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπῆρξαν μέχρι σήμερον Κοσμικοὶ ἀρχόντες οἱ ὅποιοι νὰ ἀντελήφθῃσαν οὕτω τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας πρὸς ἀλλήλας.

«Τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

Δημοσιεύομεν κάτωθι τὸ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀγγελτικὸν τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συνδέσμου γράμμα ὡς καὶ δύο Ἐγκυκλίους σχετικές:

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ Μητρολίτην Καισαρείας Κύρ. Κύρ. Νικόλαον καὶ τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον

Σεβασμιώτατε,

Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἐν Ἑλλάδι διακαῶς ποθοῦντες ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπαλλασσομένη τῆς πολιτικῆς δεσποτείας ἀνέλθῃ εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς ἣν τιθέασιν Αὐτὴν οἱ ἱεροὶ κανόνες, σωματωθέντες περὶ τὸν κασμήτορα τῆς περισέμενου τῶν Θεολόγων Σχολῶν κ. Χ. Ἀνδρουτσὸν συναπετέλεσαν τὸν οὕτω κληθέντα «Κεντρικὸν Ἑκκλησιαστικὸν Σύνδεσμον» τοῦ ἱεροῦ τούτου στοχαζόμενον σκοποῦ. Τοῦτο καθηκόντως ἀγγέλλοντες εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις προτανεύσασα τῷ 1850 τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τὸ αὐτοκέφαλον ἠύχετο νὰ βλέπῃ αὐτὴν διηνεκῶς ἱσταμένην ἐπὶ τῆς ἀσαλεύτου βάσεως τῶν ἱερῶν κανόνων, συναποστέλλομεν καὶ τὸ Καταστατικὸν καὶ τὰς ἐγκυκλίους τοῦ εἰρημένου Συνδέσμου διὰ τοῦ παρεπιδημήσαντος Σεβασμιωτάτου ἀγίου Βιζύης κ. Ἀνθίμου, ὅστις παρακολουθήσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς θὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν τοῖς καθέκαστι τὸν ἀγῶνα ὃν ὁ Σύνδεσμος οὗτος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ διεξάγει.

Ἐπὶ τούτοις ἐπικαλούμενοι τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Συνδέσμου διατελοῦμεν

Τέκνα Αὐτῆς πειθήνια

Ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν τῷ Καταστατικῷ μνημονευομένων ἱδρυτῶν καὶ μελῶν τοῦ Συνδέσμου

Ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
καὶ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου

Χρῆστος Ἀνδρουτσός

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ὁ Κεντρικὸς Ἑκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος ὁ συμπληθεὶς διὰ τὴν ἐπιδιώξην τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Ἑκκλησίας ἀπὸ τὴν ὑποζύγωσιν ὑπὸ τὴν πολιτείαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε τὴν Ἑκκλησίαν ἀπὸ τοῦ 1833 ὁ Προτεστάντης ἀντιβασιλεὺς *Maurer* (βλ. Ἑκκλησία καὶ Πολιτεία, Ἀνδρούτσου σελ. 65 καὶ ἐξῆς) προσκαλεῖ πάντας τοὺς σεβμένους τὴν Ἑκκλησίαν βουλευτάς, τοὺς γνωρίζοντας ὅτι ἄνευ τῆς Ἑκκλησίας δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε Ἔθνος, οὔτε γλῶσσα οὔτε τίποτε σήμερον νὰ φροντίσωσι νὰ γίνωσιν ἐν τῷ ἀναθεωρουμένῳ Συντάγματι αἱ ἐξῆς δύο ἀπαραίτητοι μεταβολαί.

Α') Τὸ 2ον τὸ περὶ Ἑκκλησίας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος νὰ γίνῃ ζῶν καὶ ἐνεργόν. Θὰ γίνῃ δὲ τοῦτο α') διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς φράσεως συνόλου ἀρχιερέων ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἀρχιερέων αὐτῆς. Ἄν ἀφεθῇ τὸ ἄρθρον ἀνέπαφον, τότε πρέπει νὰ προστεθῇ ἑρμηνευτικὸν ψήφισμα δηλοῦν σαφῶς ὅτι σύννοδος ἀρχιερέων εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν κανόνων ἐπιβαλλομένη, ἥτοι τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς. β') Ἄν προστεθῇ ὡς δεύτερον ἐδάφιον ἐν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος λέγον τὰ ἐξῆς «Εἰδικὸς νόμος κανονίζων τὰ τῆς Ἑκκλησίας κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις θὰ συνταχθῇ καὶ θὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς παρούσης Ἐθνοσυνελεύσεως».

Β') Τὸ ἐν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ αὐτοκέφαλον τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν δὲν δύνανται νὰ καταργηθῇ σήμερον, πρέπει νὰ διατυπωθῇ ἐλαστικῶς κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον·

Μετὰ τὰς λέξεις «ὑπὸ ἱερᾶς συνόδου ἀρχιερέων» προσθετέα τὰ ἐξῆς: «Δύναται ὁμως νὰ ὑπαχθῇ ἐκ νέου ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ πράξεως ἢ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας, ἢ διὰ δημοψηφίσματος τῶν Ὁρθόδοξων μόνον Ἑλλήνων πολιτῶν, καθ' ὅρους κανονισθησομένους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων».

Ἡ ὑπαγωγὴ αὕτη εἶνε ἀναγκαία καὶ διὰ λόγους θερησκευτικοὺς ὅπως ἀποκτήσῃ ἡ Ἑκκλησία αὐθυπαρξίαν καὶ ζωὴν καὶ διὰ λόγους Ἐθνικοὺς ὅπως σώσωμεν τὸ Πατριαρχεῖον, τὸν κοῖτον, δι' οὗ συνδεόμεθα οἱ ἐλεύθεροι πρὸς τοὺς ὑποδούλους.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Οἱ φόβοι τῶν μικρονόων πολιτικῶν εἶνε ἀσύστατοι διότι α') Κράτος ἐν κράτει δὲν γίνεται οὕτω (βλ. Ἑκκλησία καὶ Πολιτεία, Χ. Ἀνδρούτσου σελ. 104 καὶ ἐξῆς). β') Δὲν ὑπάρχει φόβος ἐπηρεασμοῦ τῶν Πατριαρχείων καὶ δι' αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἑκκλησίας ἀπὸ τῆς κατεχούσης τὴν Κων]πολιν ξένης ἀρχῆς καὶ μάλιστα δι' ἀνθρώπους ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς ταύτης διατελοῦντας, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ διέποντος τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς ἀλώσεως συστήματος.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὰ πράγματα θὰ κανονισθῶσιν ἐν τῇ εἰδικῇ νομοθεσίᾳ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν, οὕτως ὥστε νὰ διατηρηθῇ μὲν ὁ δεσμὸς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, νὰ μὴ παραβλάπτηται δὲ διόλου ἡ ἐσωτερικὴ διοκῆσις τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(ἔπεται ἡ β' Ἐγκύκλιος)

Η «ΒΑΚΗΤ» ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Οἱ περὶ τὴν «Βακῆτ» τακτοποιήσαντες φαίνεται καθ' ὅλα καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως τὰ τοῦ ἰδίου, ἀσχολοῦνται τώρα καὶ περὶ ἄλλότριον οἶκον. Μετὰ περὶ σῆς συγχύσεως καὶ χαιρεκακίας ἔγραψαν πρὸ τινοπερὶ τῆς θέσεως τῶν Πατριαρχείων καὶ περὶ τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως. Ἐπανελάβε καὶ ἡ «Βακῆτ» ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐχορήγει ἐπιδόματα εἰς τὸ Πῆχειον. Ἡ εἰδησις μεταδοθεῖσα σκεπῖμως

καὶ ἐκ προθέσεως ὑπὸ κύκλων οἰκείων πρὸς τὴν «Βα-
κὴτ» ἀνεγράφη πρὸ καιροῦ καὶ ἐν Εὐρωπαϊκῷ φύλλῳ
τῷ Figaro. Διεψεύσθη καὶ τότε διαψεύδεται καὶ σή-
μερον κατηγορηματικώτατα ἡ πληροφορία. Εἶνε μόνον
γνωστὸν εἰς τὸ Π]χεῖον ὅτι ἡ Τ. Κυβέρνησις ἐχορήγει
ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν αὐτοῦ
509, 99 λ. Τ. Τὸ Π]χεῖον μάλιστα στηριζόμενον εἰς
τὸ καθεστὼς τοῦτο καὶ βέβαιον ὅτι θὰ ἐδίδοντο ἀ-
προσκόπτως τὰ κυβερνητικὰ ταῦτα ἐλέη προκατέ-
βαλλεν αὐτὰ ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ οὕτω ἔχει
εἰς χρέωσιν τῆς Κυβερνήσεως καταβάλλει 2542, 77
λ. Τ. Ἐπίσης γνωρίζει τὸ Π]χεῖον ὅτι ἡ Τουρκικὴ
Κυβέρνησις ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀνακουφίσῃ εὐαρίθμους
τινὰς Ἀρχιερεῖς τῆς Μακεδονίας, ὧν ἡ οἰκονομικὴ
κατάστασις ἐπηρεάσθη ἐπαισθητικῶς συνεπεία γνωστῶν
καιρικῶν περιστάσεων, ἐχορήγει ὑπὲρ αὐτῶν μέχρι
τοῦ 1908 λ. Τ. 750 κατ' ἔτος· ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ
προκειμένου ἤναγκάσθη τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον νὰ κατα-
βάλλῃ τὸ ποσὸν ἐπ' ἐλπίδι παραλαβῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ
Κυβερνητικοῦ ταμείου· καὶ οὕτω ἐπίστωσε τὴν Τ.
Κυβέρνησιν δι' ἄλλων 9093,04 λιρῶν. Ἐξ ἀντιθέτου
εἶνε γνωστὸν ὅτι πλὴν ἄλλων ἡ Τ. Κυβέρνησις εἰσέ-
πρατε φόρον παιδείας παρὰ τῶν Ἑλληνορθοδόξων,
ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως οὐδὲν ἀπολύτως διετίθετο ὑπὲρ
τῶν ἑλληνικῶν σχολείων μέχρι τοῦ Συντάγματος· μόνον
μετ' αὐτὸ ἐδόθησαν **ἐλάχιστα** ποσὰ καὶ εἰς ὠρισμέ-
νας μόνον περιφερείας, ἀνεπαρκῆ ἄλλως τε διὰ τὸ
ἐτήσιον ἑνὸς μόνον διδασκάλου. Ἄν τὸ Π]χεῖον μεταξὺ
τῶν πόρων αὐτοῦ ἀναγράφει καὶ ἐπιδόματα παρὰ Κυ-
βερνήσεων ὀρθοδόξων, ἀναγράφει ταῦτα διότι εἶνε
ὀφειλὴ πρὸς αὐτό. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ Π]χεῖον
δοκιμάζει ποιὰν τινα κρίσιν, ὅπως καὶ ἄλλα ἰδρύματα,
ἀλλὰ πέποιθεν εἰς τὴν φιλοτιμίαν καὶ στοργὴν τῶν
τέκνων του, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἦσαν δι' αὐτὸ πρό-
θυμα εἰς θυσίας.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα τὸν Τοποτηρητὴν
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Νικόλαον Ἀρχι-
επίσκοπον Καισαρείας,

Σεβασμιώτατε,

Εὐσεβάστως εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλὸν γράμμα τῆς
23 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

Μετὰ λύπης βαθείας ἔλαβον γνῶσιν τοῦ διωγμοῦ,
ἐφ' ὃν ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος ἐπέστησε τὴν προσο-

χὴν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Θὰ γνωστοποιήσω
τοῦτον διὰ τῆς ἡμετέρας δημοσιογραφίας εἰς κύκλους
εὐρυτέρους. Αἱ βιοπραγίαι τῶν Τούρκων οὐ μόνον τῷ
Χριστιανισμῷ ἀντιτίθενται, ἀλλὰ καὶ τῷ νεωτέρῳ
πολιτισμῷ, οὕτως ὥστε ὁ κόσμος πληροφορούμενος
περὶ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ μακρόν.

Ἐπὶ τούτοις ἀνατίθην τοὺς πιστοὺς τῆς ἀγίας Ὀρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

Εἴθε, θεῖα συνάρσει, ὁ Οἰκουμ. Θρόνος ταχέως νὰ
εἰσέλθῃ εἰς νέαν χριστιανικὴν περίοδον ἐκτιμωμένην
ὑπὸ σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος
εὐπειθὲς δοῦλος καὶ ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ

Ἐδουάρδ Χέρτζοκ

Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανικῆς Καθολικῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλβετίας

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Περὶ τὴν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν.—Ἀνεγνώ-
σθησαν τηλεγραφήματα τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν
Ἡρακλείας, Θεσσαλονίκης, Ἀδριανουπόλεως, Ἰωαν-
νίνων, Χίου, τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Μητροπόλεως
Κρήτης, ἔχοντος τὴν γνώμην ἀπάντων τῶν Ἐπισκό-
πων, Διδυμοτείχου, Δράμας, Νικοπόλεως, Κορυτσᾶς,
Γρεβενῶν, Καστορίας, Παραμυθίας, Μογλενῶν, Σερ-
ρῶν, Εἰάνθης, Λιτίσης, Λήμνου, Γάνου καὶ Χώρας,
Μυριοφύτου, Καλλιουπόλεως, τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς
ἐπαρχίας Μελενίκου καὶ τῶν ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων
Τυρολόης, Χαριουπόλεως, Κεσσάνης καὶ Μαδύτου,
παρακαλούντων, ὅπως ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου διεξαχθῇ
μετὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων.

Τὰ ἐν λόγῳ τηλεγραφήματα παρεπέμφθησαν εἰς
τὰ Δύο Σώματα διὰ τὰ περαιτέρω.

—Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ,
συνήλθον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τοῖς Πατριαρ-
χείοις οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐνοριῶν τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς ἀνάδειξιν τῶν δώδεκα ἀντιπρο-
σώπων διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου.
Μετὰ κατάλληλον εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Προέδρου, γε-
νομένης ψηφοφορίας, ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀρχιεπισκο-
πῆς ἀνεδείχθησαν οἱ κ.κ. Σ. Λεοντιάδης, Γ. Ζαμάνος,
Π. Ραφτόπουλος, Δ. Κούρτογλους, Σ. Παπαδόπου-

λος, Γ. Καλφόπουλος, Βλ. Μιρμίρογλους, Ν. Νικολαΐδης, Ι. Μαδεμτζίδης, Δ. Ζαφειρόπουλος, Δ. Κιουρκτσόγλους καὶ Γ. Βιολάκης.

— Ἀντιπρόσωπος τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν ἀνεδείχθη ὁ Γυμνασιάρχης κ. Ἀθ. Ἰωάννου.

— Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Μπεκὲς, Μπάλιας, Λαζαρέττος, Μορφίνης καὶ Ἀναστασιάδης.

— Τῆς «Διδασκαλικῆς Ἑνώσεως» ἀντιπρόσωπος ἀνεδείχθη ὁ κ. Δ. Δαμασκηνός.

— Ἀντιπρόσωπος τῶν χρηματιστῶν ἐξελέγη ὁ κ. Θεόφ. Σταματιάδης.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς συντεχνίας τῶν ἄρτοποιῶν ἐξελέγη ὁ κ. Χρ. Στράτης, τῶν κρεωπωλῶν ὁ κ. Π. Μπέτσος, τῶν δὲ ἐμποροπρατῶν καὶ ἐμποροῦποδηματοποιῶν ὁ κ. Β. Γαβαλᾶς.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπαρχίας Καισαρείας ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Δ. Δαμιανίδης, Π. Λημνίδης καὶ Ν. Κωνσταντινίδης, τῆς Ἐπαρχίας Νεοκαισαρείας οἱ κ.κ. Φ. Κοντζέρης, Ἀθ. Γαβριηλίδης καὶ Χ' Γεώργιος Παπάζογλους, τῆς Ἐπαρχίας Ροδοπόλεως ὁ ἱεροδ. Ἰάκωβος Μουρούζης, τῆς δὲ Ἐπαρχίας Προικονήσου ὁ κ. Ν. Κυριακίδης.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπαρχίας Ἀγκύρας ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Ρ. Μαγιόπουλος, Γ. Σεκέρογλους καὶ Κ. Ἀκουγιούνογλους, τῆς δὲ Ἐπαρχίας Κολωνίας ὁ κ. Ἐλ. Τσιρωνίδης.

Κεντρικὸς Ἑκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος ἐν Ἀθήναις.— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου ἐνέκρινεν ἵνα διὰ καταλλήλου γράμματος ἐκφρασθῶσι τῇ Ἐπιτροπείᾳ αὐτοῦ αἱ εὐχαὶ μετὰ συγχαρητηρίων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ κατευοδώσεως τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπ' αὐτοῦ σκοποῦ, μετὰ τῆς ἀξιώσεως ὅπως τηρῇ ἐνήμερον Αὐτὴν τῶν σχετικῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν.

Ἡ σταθερὰ χρονολογία τοῦ Πάσχα.— Καθὰ γράφει ὁ «Λονδίνειος Χρόνος» τῆς 10 Νοεμβρ. (ν. ἡ.) ἐγένετο ἐπερώτησις ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων εἰς ἃ κατέληξεν ἡ γενομένη συνεννόησις μετὰ τοῦ Βατικανοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθορισμὸν σταθερᾶς ἡμέρας διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα· ἀπαντῶν ὁ κόμης τοῦ Onslow ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ πληροφορίας τῆς Ὑπᾶτης Ἀγγλικῆς Ἀρμοστείας ἐν Κ]πόλει, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) μελετήσασα τὸ ζήτημα ἀπεφάνθη ὅτι ὑπάγεται τοῦτο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις εἶνε δυνατόν

νὰ συνέλθῃ μετὰ τὴν προσεχῇ ἐκλογὴν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὁ κόμης de Labis ἀνέφερεν ὅτι καθ' ὅς ἔχει πληροφορίας τὸ ζήτημα ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Πάπα, ἀλλ' ὅτι ὡς πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκ]σίαν δὲν ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος μεταβολῆς τοῦ παρόντος συστήματος. Ἐγένετο λόγος ἐν τῷ Τύπῳ περὶ διορισμοῦ Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ ἡ γενομένη σχετικὴ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε τὸ Βατικανὸν περὶ τοιαύτης Ἐπιτροπῆς.

Παγκόσμιος Σύνδεσμος περὶ φιλείας τοῦ κόσμου διὰ τῶν Ἑκκλησιῶν.— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σελευκείας, Σχολάρχου τῆς θεολ. Ἀκαδημίας Χάλκης, συνῆλθε τὸ ἐν τοῖς Π]χείοις τμήμα τοῦ ὡς ἄνω Συνδέσμου ἀνταλλάξαν σκέψεις ἐπὶ ἐγγράφων διαβιβασθέντων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐπιτίμου γραμματέως τοῦ Συνδέσμου Sir W. Dickinson.

Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.— Ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ὑπᾶτης Ἑλληνικῆς Ἀρμοστείας διεκοινώθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀπόφασις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ληφθεῖσα κατόπιν εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀδος Βακαρέσκου περὶ ἐκτοπισμοῦ τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν, καθ' ἣν θέλει διορισθῇ ἐνταῦθα Ἀρμοστὴς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὅστις ὡς Πρόεδρος Μικτῆς Ἐπιτροπῆς θέλει μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν εἰς τὰς οἰκογενείας των. Ὁ αὐτὸς Ἀρμοστὴς θέλει ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Οὐδετέρου Οἴκου, ὅστις θὰ ἰδρυθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν, ἐγνώσθη ὅτι κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς ἐν Γενεύῃ Ἑλληνικῆς Ἀποστολῆς ἐνεκρίθη ἡ συνεργασία μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου.

Κανονικαὶ ἄδειαι.— Ἐπετράπη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνῷ ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσάν πρὸς περίθαλψιν τῆς πασχούσης υγείας αὐτοῦ.

— Ἐπετράπη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἐξαρχὸν Προικονήσου πρ. Μ. Πρωτοσύγκελλον κ. Γεώργιον ὅπως ἔλθῃ ἐνταῦθα διὰ λόγους οἰκογενειακοῦς.

Παγγρηστιαν. Συνέδριον.— Ἡ ἐπαρχία Ἡρακλείας προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρ. δρχ. 850.

Ἡ διάψυξις.— Ἡ «Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἀνέγνωσε μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ἐνυπόγραφον διάψευσιν τοῦ κ. Καρτάλη, ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀρνούμενου διαρρηθῆναι τὴν ἀποδοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὕβριν κατὰ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ κλίματος, περὶ τῆς ὁποίας ὕβρεως ἐγένετο λόγος ἐν τῷ προγουμένῳ αὐτῆς φύλλῳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7274

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 127 καὶ ἡμερομ. 16 Αὐγούστου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Κλεοπάτρας Ἀλ. Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημ. Μηλιώτη καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου).

Διὰ τὰ ὅτι

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 64, 77, 79, 201 καὶ 207 τῶν Παιδικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγίων,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2231 καὶ ἡμερομ. 3 Αὐγούστου 1921 περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς Κλεοπάτρας Ἀλ. Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημ. Μηλιώτη κατὰ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον. Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ συζύγῳ αὐτοῦ λόγῳ διατροφῆς λίρας Τουρκίας ἑκατὸν πενήκοντα (ἀριθ. 150) μηνιαίως ἀπὸ τῆς 3 Ἀπριλίου 1921 καὶ ἐπ' ἀόριστον ἥτοι μέχρις οὗ ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶς τὰ συζυγικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ

Ἐπιβάλλει τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἑπτακόσια τριάκοντα δύο (ἀρ. 732) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(Ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμίν** 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Υ. Γ. Διὰ τὸ ἀρμοδίως γνωστὸν ἀδύνατον τῆς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Κοκκωνίον, ἔμπορον ἐν Δρέσδῃ κοινοποιήσεως τοῦ ἀντιγράφου τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν δικάσιμον αὐτοῦ τῆς 13 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν Νόμον (Ὁδηγ. ἄρθρ. 155) ἐνέκρινεν ἵνα διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς τε ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Δρέσδῃ «Ἀνταίγχερος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1921.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Κλήσεις

Καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος ὁ Γεώργιος Κυριακίδης, ὁρθόδοξος, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς ἐναγόμενος παρὰ τῆς συζύγου του Ἑλένης, (τὸ γένος Κάλφα Ἰωακ.) ὁρθοδόξου, διαμενούσης ἐν Χαλκηδόνι, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀγωγή δικασθῇ ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνεχῶς διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1921.

(ὑπογρ.) Ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) Ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ, τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς, Ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 6114

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κωνσταντῖνος Κ. Ἀρσενικόπουλος, χριστιανὸς ὁρθόδοξος, τέως κάτοικος Ὑψωμαθείων, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1/2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου, τὸ γένος Γ. Ἀγγελίδου κατοίκου Πέραν ἀπαρτεμὴν Ὀλίβο (ἀρ. 4) ὑπηρετρίας ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή ἐκδικασθῇ ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 11 7]βρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(Ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμίν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντῆς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Προκαταλήψεις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου παρεξηγήσεις ἐκινδύνευσαν νὰ ὠθήσωσιν εἰς ἀκρότητας πάντας τοὺς εἴτε ἀμέσως καὶ ὑπευθύνως εἴτε ἐμμέσως καὶ ἀνευθύνως ἐνδιαφερομένους εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου παράγοντας· αἱ ἀκρότητες πάντοτε ὑπῆρξαν λυπηραὶ καὶ δυσάρεστοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν λαῶν· καὶ αἱ συνέπειαι τῶν ὀλέθριαι ἐπεβάλλετο νὰ ἀποφύγωμεν αὐτὰς ἐκ παντὸς τρόπου· ἐὰν δὲν θὰ ἐθιγον οὐδὲ τρίχα τῶν παραγόντων αἱ ἀκρότητες, πάντως ὅμως ἤθελον θίξῃ καί ρίψῃ τὴν ὑπόστασιν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μέση καὶ βασιλικὴ ὁδὸς ὑπῆρξε πάντοτε σῶτῆρα καὶ εὐεργετικὴ· καὶ αὐτὴν θὰ ἔπρεπε νὰ προτιμήσωμεν καὶ ἐν ταῖς παρούσαις στιγμαῖς· δι' αὐτῆς μόνον θὰ ἵκατορθώσωμεν νὰ ὑψωθῶμεν ὑπεράνω πάσης ἀποχρώσεως καὶ παντὸς κομματισμοῦ· ἀπόχρωσις καὶ κομματι-

σμός εἶνε ἀναντιρρήτως στοιχεῖα ἀποσυνθέσεως καὶ διαλύσεως· καὶ ἐὰν ταῦτα θὰ συνέφερε νὰ ἔλειπον ἀπὸ πάντα μικρὸν ἢ μέγαλον πολιτικο-κοινωνικὸν ὀργανισμόν, κατὰ περισσότερον λόγον θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἀπεσκορμισμένα ἀπὸ τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν προορισμὸν τῆς ὁποίας εἶνε ἀπολύτως ξένα καὶ ἀσυμβίβαστα. Πορευόμενοι τὴν μέσῃ καὶ Βασιλικῇ ὁδῷ θὰ ἐργασθῶμεν ὑπεύθυνοι καὶ ἀνεύθυνοι εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ κοινοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον παρ' ὅλοις εἶνε ἄγνόν καὶ τὰ ἐλατήρια εὐγενῆ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης διαπιστοῦται ταυτότης πόθων καὶ τάσεων· ὅ,τι ὅμως ἐλλεῖπει δυστυχῶς εἶνε ἡ ταυτότης τῶν ἀντιλήψεων καὶ σκέψεων· ἡ δὲ ἐξήγησις τούτου δὲν εἶνε δύσκολος· Ὁ ὢν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἔχει τὴν λεγομένην εὐθύνην· ἡ εὐθύνη ἀποτελεῖ ἰδιάζον τι στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἧς στιγμῆς συνδεθῇ μετὰ τοῦ διαχειριζομένου τὴν ἐξουσίαν αἶρει καὶ

μετατοπίζει αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἐλίπεδον τοῦ ἀπλοῦ ἀτομισμού εἰς ἕτερον συνθετώτερον, καὶ σημειοῖ οὕτω μίαν καταφανῆ ἀπόστασιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀτόμου. Ἡ εὐθύνη ἀποβαίνει διὰ τὸν κάτοχον αὐτῆς ὁ κανὼν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὁποίου ρυθμίζει οὗτος τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας του· πολλάκις ἀπεδείχθη ἀλάνθαστος ὁδηγὸς καὶ εὐεργετικὸς σύμβουλος· εἶνε ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλὴς ὁσάκις ὑπερεκχειλήσῃ τὸ εἶσθημα. Ὁμολογουμένως δὲ ὁ δρῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς εὐθύνης δὲν παρουσιάζει πολλάκις τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀποφασιστικοῦ, τοῦ τολμηροῦ, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐχαρακτήριζέ τις ὡς ἔλλειψιν· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη εἶνε ὅλως ἐξωτερικὴ. Ὁ μὴ ὢν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ στερεῖται τοῦναντίον τοῦ στοιχείου τῆς εὐθύνης· στερούμενος δὲ τοῦ ἀναχαιτιστικοῦ τούτου μέσου καὶ θεωρῶν ἐπομένως ἑαυτὸν ἀνεύθυνον ἀφίνει νὰ τρέχωσιν ἀπὸ ρυτῆρος τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ μὴ προσέχων καὶ θόλου εἰς συνεπείας· ἡ ἔλλειψις τῆς εὐθύνης συνεπάγεται τὴν συναίσθησιν τοῦ μὴ ὑπολόγου καὶ ἀμφοτέρω ὡς τινες μαγικαὶ δυνάμεις μεταβάλλουσι τὸ ἀπλοῦν ἄτομον εἰς πάντολμον καὶ πανίσχυρον ὄν· δυνατὸν μὲν τὰ τοιαῦτα νὰ ἐσημείωσαν καὶ καλὴν ἔκβασιν· ἀλλὰ τοῦτο συνέβη σπανίως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν· συνηθέστατα ὁμῶς καὶ κατὰ κανόνα ἐσημείωσαν ἔκβασιν λυπηράν. Κατὰ ταῦτα τὸ ἀνεύθυνον καὶ μὴ ὑπόλογον δὲν ἀποτελοῦσιν ἐγγύησιν ἀσφαλῆ τῆς αἰσίας καὶ ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς λεπτεπιλέπτων καὶ σοβαρῶν ζητημάτων, οἷον ἡ ἐκλογή Πατριάρχου. Πλὴν τῆς εὐθύνης εἶνε πολλάκις καὶ ἡ φύσις αὕτη τῶν ζητημάτων καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλουσιν ὄχι σπουδὴν, ὄχι ταχύτητα σκέψεως καὶ ἐνεργείας, τοῦθ' ὅπερ θὰ προέδιδε ὑποτίμησιν τῆς σοβαρότητος τῶν ζητημάτων, ἀλλὰ περισκεψιν, λογισμόν, συντελεστικώτερον μέσον πρὸς συμφέρουσαν λύσιν.

Τούτων ὅλων ἔνεκα ἦτο ἀπαραίτητος μία ἀλληλοεξηγήσις καὶ συνεννόησις τῶν ἐνδια-

φερομένων παραγόντων πρὸς πρόληψιν ἀσυμφόρων παρεξηγήσεων. Δυστυχῶς δὲν ἐγένετο αὕτη ἐγκαίρως· ἀλλὰ γενομένη καὶ τὴν ἐνδεκάτην εἶνε πάντοτε καλὴ καὶ πεποίθαμεν ὅτι θὰ θέσῃ παῦλαν εἰς ἀντεγκλήσεις καὶ ἐπικρίσεις καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ποθουμένην ὁμαλότητα ἐν τῷ Κέντρῳ. Τούτω, πρὸς ὃ μετ' ἀναλόγων αἰσθημάτων στρέφονται καὶ πολλοὶ ἄλλοι παράγοντες. Θὰ ἀφεθῇ ἄρα γε καὶ ἡ οὕτωμὴ γενομένη συνεννόησις ἀπρόσβλητος ὑπὸ ἀνέμων ἀντιθέτων; Ἄς ἐλπίσωμεν.

15 Νοεμβρ.

Α. Δ.

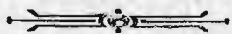
ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἐκάστη νηστεία τοῦ ἔτους φέρει εἰς τὴν μνήμην ἀμέσως καὶ τὸ κήρυγμα καὶ μάλιστα τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται τοῦτο παρ ἡμῖν. Τὰ πράγματα μαρτυροῦσιν ὅτι δὲν ἀποδίδομεν εἰς τὸ κήρυγμα τὴν προσήκουσαν σημασίαν· θεωρεῖται ὡς κοινὴ τις συνήθεια μᾶλλον ἢ ὡς ἀνάγκη. Παραβλέποντες τὸν κύριον καὶ οὐσιώδη σκοπὸν τοῦ ἐκφυλίζομεν ἄκοντες τὸ κήρυγμα. Τὰ θιγόμενα κατ' αὐτὸ θέματα παρουσιάζουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πᾶν ἄλλο τὸν ἄμβωνα ἢ ὡς βῆμα ἱερὸν. Κινδυνεύει οὕτω νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἁμώδους ὥριστα νὰ ἀκούωνται λόγοι πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐποικοδόμησιν τῆς πίστεως, πρὸς ἀποκατάστασιν ἢ ἐπίρρωσιν τῆς μεταξὺ Θεοῦ καὶ πλάσματος, μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἀγάπης καὶ εἰρήνης, πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διασάφησιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ παρόρμησιν εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ κοινῆς ὠφελείας, ἐξαιρόντα καὶ καλλύνοντα τὴν ψυχὴν, λόγοι πρὸς παραμυθίαν καὶ τόνωσιν τῶν ἐν θλίψεσι, ἐν κινδύνοις, ἐν αἰχμαλωσίᾳ, λόγοι δυνάμενοι ἐν γένει νὰ βελτιώσωσι πολλὰ καὶ τὸν χριστιανόν. Εἶνε τοῦτο σημεῖον ἄξιον νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Ἑκκλησίας ἵνα μὴ ἐπισωρεύωνται σχόλια δυσμενῆ εἰς βᾶρος ἡμῶν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 43 ἀριθ.)

Ὁ Ἐξοχώτατος κ. I Γεννάδιος ἐπίτιμος πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίῳ, ὅστις θερμῶς ἐπευφημήθη εἶπε: «Παρακλήθην νὰ προσθέσω ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν εὐγλωττον καὶ συγκινητικὴν προσφώνησιν, ἣν πρὸ μικροῦ ἠκούσαμεν καὶ θὰ προσθέσω ὀλίγα τινά:

Καὶ ἐν πρώτοις ἐπιτρέψατε μοι νὰ ἐκφράσω πρὸς τὸν Παγκόσμιον Σύνδεσμον τὰς εὐχαριστίας τῶν μελῶν ἡμῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐγκάρδιον καὶ θερμὴν ὑποδοχὴν τῆς. Ἡ Α. Σεβ. ὁ Τοποτηρητὴς αὐτὸς διὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπουσίαν ἀυπομέθα πάντες θὰ εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις θὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἐγκάρδιον ταύτην ἀγάπην καὶ θὰ ἐννοήσῃ πᾶν ὅ,τι σημαίνει καὶ συνεπάγεται αὕτη.

Ὁ τρομερὸς πόλεμος διὰ μέσου τοῦ ὁποίου πάντες διήλθομεν ἔχει τούλάχιστον τὸ ἐξῆς καλὸν, ὅτι ἐγέννησε συνεχεῖς συναντήσεις τινῶν ἐκ τῶν ἐξόχων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τῶν ἐξεχόντων τῆς Ἀγγλικανικῆς κοινωρίας. Αἱ συναντήσεις αὗται συχναὶ καὶ σπουδαῖαι ὥς ὑπῆρξαν, ἀνῆλθον εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐπισκέψει, ἥτις εἶναι μοναδική.

Νομίζω ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ αὐτῆς ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θὰ παραμείνῃ ὥς ἱστορικὸν γεγονός εἰς τὰ χρονικά τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν. Αἱ σχέσεις μετὰ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπιμένωμεν εἰς τὴν παράδοσιν, δὲν στεροῦνται αὐθεντίας, ὁ Χριστιανισμὸς τὸ πρῶτον εἰσῆχθη εἰς τὰς νήσους ταύτας ὑπὸ ἱεραποστόλων ἐξ Ἀνατολῆς, αἱ στεναὶ αὗται σχέσεις ἀνέρχονται εἰς τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ., ὅτε ὁ ἐπιφανὴς Ἕλλην Θεόδωρος ὁ Ταρσοῦ κατέλαβε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Κανταβριγίας καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος προικίσας τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν μὲ τέλειον ὀργανισμόν. Μάλιστα δὲ ὁ διαπρεπὴς ἱστορικὸς Ἐπί-

σκοπος Studd θεωρεῖ αὐτὸν ἴσον κατὰ τὴν μόρφωσιν πρὸς τὸ Κοινοβουλευτικὸν ὕμῶν σύστημα. Τὸ σύστημα τοῦτο παρέμεινεν ἔκτοτε εἰς τὰς νήσους ταύτας.

Ἀπὸ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εὐρίσκομεν καὶ ἄλλους διαφόρους Ἑλλήνας κληρικοὺς ἐπισκεπτομένους τὰς νήσους ταύτας, πάντοτε δὲ ἐξιστοροῦντας τὴν ἐγκάρδιον ἀγάπην, τὰ ἀδελφικὰ αἰσθήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐγίνοντο δεκτοὶ καὶ αἰσθανομένους ἑαυτοὺς ὡς ἐν μέσῳ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς χριστιανικοῦ πνεύματος.

Κατερχόμενοι εἰς νεωτέρους χρόνους ἔχομεν τὸν ἀξιόλογον Κύριλλον τὸν Λούκαριν, ὅστις, τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι ὄχι μόνον εἰς τῶν μᾶλλον ἐνδόξων κατόχων τοῦ Οἴκου. Θρόνου ὑπῆρξεν, ἀλλὰ καὶ ὡς μέγας διπλωμάτης καὶ ἐνθερμος πατριώτης ἐπεζήτησε νὰ ἰδρῦσῃ σχέσεις μετὰ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὡς ἐν σταθερὸν στήριγμα. Τὸ δῶρον τούτου δὲ Ἀλεξανδρινὸς κώδικς πρὸς τὸν βασιλέα Κάρολον δὲν ἦτο τι ἄλλο εἰ μὴ πρόδρομος σπουδαιοτάτων διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπραγματοποιούντο ἐὰν δὲν συνέβαινεν ἡ δολοφονία τοῦ ὑπὸ τῶν Ἰησουιτῶν.

Κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἡ δυνάμην νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰς διαπραγματεύσεις αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κ]πόλεως καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὰς πρὸς τοὺς ἐτοιμοθανάτους καὶ νεκροὺς εὐχὰς καὶ ἀκολουθίας δι' ἐκείνους τῶν χριστιανῶν ἀμφοτέρων τῶν Ἐκ]κλησιῶν, ὅσοι ὑπὸ διαφόρους συνθήκας θὰ εὐρίσκοντο ἐστερημένοι τῶν εὐχῶν καὶ ἀκολουθιῶν τῶν ἰδίων τῶν κληρικῶν.

Εὐρίσκομεν τὸ ἔδαφος καθ' ὅλους τοὺς χρόνους εὐνοϊκὸν δι' ἐγγυτέραν προσέγγισιν μετὰ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Καὶ εὐρίσκομεν αὐτὸ συνεχῶς εὐνοϊκὸν διότι καίτοι δυνάμεθα νὰ δαφνώμεν εἰς τινα σημεῖα, εἵμεθα ὅμως ἠνωμένοι διὰ τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανικοῦ πνεύματος δηλ. ἔχομεν ἐνότητα εἰς τὰ οὐσιώδη, ἀνεκτικότητα εἰς τὰ μὴ οὐσιώδη καὶ ἀγάπην ἐν παντί.

Ἀλλ' ὁ μᾶλλον ἐνθερμος παράγων (ἐργάτης) ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἦτο ὁ λίαν σεβαστὸς μοι φίλος ὁ μακαρίτης Ἐπίσκοπος τοῦ Salisbury κ. John Wordsworth μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον τὴν

τιμὴν καὶ τὸ εὐτύχημα τῆς συνεργασίας εἰς θρησκ. ζητήματα, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἱερὰ μνήμη θὰ παραμείνῃ, πιστεύω, εἰς ὅλους ἡμᾶς, οἵτινες τόσον ἐνθέρμως ἐπιθυμοῦμεν στενωτέρας σχέσεις ὑπὸ τὴν νοήμονα συμπαθητικὴν καὶ ἐμπνευσμένην ὁδηγίαν τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὸν ὁποῖον πολλάκις συνηντήσαμεν ἐν ἀληθεῖ χριστιανικῷ πνεύματι φιλίας καὶ ἀγάπης.

Ταύτοχρόνως ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀπατώμεθα διὰ τῆς ιδέας ὅτι ἡ πραγματικὴ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι πρόχειρος. Πιστεύομεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον εἶναι οὐσιώδες πρὸς ἔνωσιν συνετελέσθη. Πιστεύομεν ὅτι αἱ συναντήσεις αὗται αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἐν ἀληθεῖ Χριστιανικῷ πνεύματι φιλίας ἀποτελοῦσι τὴν βᾶσιν, τὴν ἀναγκαίαν βάσιν, ἐκείνου ὅπερ θὰ ᾔτο ἔργον τοῦ χρόνου. Καὶ πιστεύομεν ὅτι ὑμεῖς μὲν διὰ τῆς προθυμίας καὶ εἰλικρινείας, ἡμεῖς δὲ διὰ τῆς πληροφροσύνης ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑμῶν διατηρεῖται ἡ παράδοσις καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ὡς καὶ διὰ τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων τὰς ὁποίας ὁ Σύνδεσμος ὑμῶν τόσον ἰσχυρῶς προάγει καταρτίζομεν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐγκαρδίων μας εὐχῶν καὶ τῶν θερμότηρων ἐλπίδων. (ἐπευφημῖαι)

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Μελέτη ἀπολογητικὴ
ΥΠΟ

ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Καθηγητοῦ
Ἀθήνησιν, 1921

Ἀρκεῖ καὶ μόνος ὁ τίτλος τοῦ νέου τούτου ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος, δι' οὗ πλουτίζει καὶ πάλιν τὴν νεωτέραν θεολογικὴν μας φιλολογίαν ὁ πολυμαθέστατος, πολυγραφώτατος καὶ εὐσεβέστατος καθηγητὴς, διὰ νὰ ἐλκυσθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαμβάνοντος αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Θεμελιωτοῦ τῆς πίστεώς μας, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸν ἀκρο-

γωνιαῖον τοῦ θρησκευτικοῦ μας οἰκοδομήματος καὶ τὸ κέντρον τοῦ δογματικοῦ συστήματός μας. Τίνα λέγουσιν Αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι καὶ πῶς σκέπτονται περὶ Αὐτοῦ; Ἡ Ἐκκλησία ἔχει σχηματίσει ἀνέκαθεν τὴν γνώμην της, ἐν τῷ Ἰησοῦ ἐνιδούσα τὸν Χριστὸν καὶ ἐν τῷ Χριστῷ ψηλαφήσασα τὸν Ἰησοῦν, τὸν οὐχὶ κατὰ δόκνησιν, ἀλλ' ἐν πραγματικῇ σαρκὶ ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς κονίστρας παραγενόμενον. Ἐξω ἐν τούτοις τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἐκκλησίας διάνοιαι ξέναι πρὸς αὐτὴν ἀπετόλμησαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ πηλῶριον αὐτὸ πρόβλημα διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν δυνάμεων καὶ ἀνεξαρτήτως πάσης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Οὕτω προῆλθεν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς σκέψεως ὁ «Χριστὸς τῆς θεωρίας» τοῦ Καντίου, Φιχτίου, Σέλλινγκ καὶ Ἐγέλου, ὁ «Χριστὸς τῆς ἐμπειρίας» τοῦ Σλεϊερμάχερ, τοῦ Ρότε καὶ τοῦ Χάρνακ καὶ ὁ «Χριστὸς τῆς ἱστορίας» τοῦ Στράους, τοῦ Μπάουρ καὶ τοῦ Ρενάν, τρεῖς διάφοροι τρόποι, δι' ὧν ὁ φιλελεύθερος νοῦς ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου ἐφιλοσόφησεν, ἀνερχόμενος βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου-Ἰησοῦ ἐπὶ τὸν Χριστὸν-Λόγον. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ κλεις τοῦ προβλήματος ἐφαίνετο οὐ μακρὰν ἀπέχουσα, αἰφνης μία ἀπορία ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον καὶ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια συνεταράχθη: «Ἐπὶ ἤρξεν ἄρα γε ὁ Ἰησοῦς ἢ μήπως εἶνε ἀποκύημα φαντασίας ὡς οἱ θεοὶ τῶν μύθων;» Περὶ τὴν καιριωτάτην ταύτην ἐρώτησιν περιστρέφεται ὁ περίκομψος τόμος τῆς παρούσης ἐμβριθεστάτης μελέτης, ἀπτόμενος τοῦ ἐρωτήματος εὐτόλμως καὶ διαλύων τὴν ὁμίχλην.

Παρατάσσει ἐν πρώτοις ὁ συγγραφεὺς ἀφόδως τὰς θεωρίας τῶν ἀντιφρονούντων. Εἰς σειρὰν ἀρκετῶν σελίδων ἐκθέτει συντόμως, ἀλλὰ καὶ ἐπακριβῶς τὰς μυθολογικὰς ἢ φυσιολογικὰς ἢ κοινωνιστικὰς ἐρμηνείας, δι' ὧν ζητοῦσι νὰ δικαιολογήσωσι τὴν θέσιν των οἱ τὴν ἱστορικότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν πολεμοῦντες καὶ δι' αὐτῆς αὐτὴν τὴν κρηπίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ διασεύοντες. Καὶ ὁ ἀναγινώσκων τὸ ἀρνητικὸν τοῦτο μέρος τῆς συγγραφῆς, ὅπου ὁ Δουπονύ, ὁ Β. Μπάουερ, ὁ Κάλτοφ, ὁ Δρούς καὶ οἱ συμφράδμονές των παρελάνουσι μὲ τὰς περιέργους θεωρίας των, ὑπὸ δύο ἐντυπώσεις διατελεῖ: θαυμάζει

ἐν πρώτοις πῶς κατώρθωσεν ὁ συγγραφεὺς νὰ περισυλλέξῃ, ταξινομήσῃ καὶ ἐκθέσῃ πιστῶς γνώμας τόσας· ἀπορεῖ δεύτερον πῶς θὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιμετρηθῇ μὲ ἀντιπάλους τόσον ἰσχυροὺς.

Ἄλλ' ἰδοὺ μετὰ τὸ α' μέρος ἔρχεται τὸ β', ἡ θέσις μετὰ τὴν ἄρνησιν. Ἀπλοῦς, σαφὲς καὶ ἀνευ βίας οἰκοδομεῖ ὁ συγγραφεὺς τὰ ἐπιχειρήματα του, χωρὶς οὐδεποσῶς νὰ ταραχθῇ καὶ νὰ ἰδρώσῃ. Δὲν ρητορεύει, δὲν δικολαβεῖ. Γράφει ὡς ἐπιστήμων ἀξιοπρεπὴς. Ἑρμηνεύει τοὺς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁποίων αἱ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Χριστοῦ ξέναι περὶ Χριστοῦ μαρτυρίαι σπανίζουσι. Παραθέτει, μεθ' ὅλα ταῦτα, τὰ ὑπὸ Τακίτου, Σουετωνίου, Πλινίου, Ἰωσήπου καὶ τοῦ Ταλμούδ περὶ Ἰησοῦ γραφέντα, ὧν τὴν γνησιότητα καὶ διὰ τῶν πορισμάτων τῆς Κριτικῆς ἐπιστήμης στερεοῖ. Ἐρχεται ἔπειτα εἰς τὰς συγχρόνους χριστιανικὰς μαρτυρίας, τὰς ἀπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν, τὰς ἀπὸ τοῦ τέως διώκτου Παύλου, τὰς ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ θεμελιώσεως. Διαγράφει τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ Ἰησοῦ Πρόσωπον, ὡς ἐν ταῖς πρώταις πηγαῖς παρίσταται, ἀφελὲς ἀλλὰ καὶ πρωτότυπον τόσον, ὥστε θὰ ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον ἢ κατὰ πλάσμα ἀνιστόρησις του. Καὶ χύνει τόσην βεβαιότητα ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ὥστε νοῦς συγχρόνως καὶ καρδιά νὰ ψηλαφῶσι, νὰ ἀντιλαμβάνωνται παρερχόμενον πρὸ αὐτῶν τὸν ἱστορικὸν Ἰησοῦν.

Τοιοῦτον εἰς ὀλίγας λέξεις τὸ νέον σύγγραμμα τοῦ φιλοπονωτάτου καὶ γλαφυρωτάτου ἐν γλώσῃ καθηγητοῦ, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ χαιρετίσωμεν ὡς πρῶτον καρπὸν αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας ἐν τῇ νεοελληνικῇ μας Ἀπολογητικῇ ἐπιστήμῃ. Ὁ συγγραφεὺς ὡς γνήσιος ἀπολογητῆς δὲν ἔβαλεν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιοὺς, δὲν συνανέφυρε παλαιὰ καὶ καινὰ θέματα καὶ ἐπιχειρήματα. Προσηνατολίσθη εἰς τὸν αἰῶνά του, παρηκολούθησε τὴν διὰ τοὺς ἀμυήτους ἡμᾶς ἄγνωστον σοφίαν τοῦ αἰῶνος του, ἣν καὶ περισυνέλεξε πανταχόθεν· καὶ συναρμονίσας τὸ αἰώνιον περὶ Χριστοῦ πρόβλημα πρὸς τὴν τρέχουσαν σκέψιν, ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖράς μας ὀπλοθήκην ὅλην, ἐξ ἧς δυνάμεθα νὰ ἀντλῶμεν ὅχι δόγματα καὶ δέλη καὶ ἄλλας πεπαλαιωμένας μν-

χανὰς, ἀλλὰ πολυβόλα καὶ ἀεροπλάνα πρὸς ἀποκρουσιν τῶν καθισταμένων ὁσημέραι δεινότερων ἀνταγωνιστῶν τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν.

Κων. Ν. Καλλένικος

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΕΚΚΛ. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Η Β' ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πλειστάκις μέχρι τοῦδε παρατηρήθη ἀνεπισήμως τε καὶ ἐπισήμως, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν προορισμὸν, τὸν ὁποῖον ἔταξεν Αὐτῇ ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς Αὐτῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ νὰ ἀποβῇ ἐν τῇ πραγματικότητι ἱδρυμα ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ ὠφελείας, ἀλλὰ περιορίσθη εἰς τὰ καθαρῶς λειτουργικὰ Αὐτῆς καθήκοντα. Ὡς αἷτια τοῦ λυπηροῦ τούτου φαινομένου ἐξεληφθήσαν μὲν ἄλλα παρ' ἄλλων, ἀλλ' εὐθύς ὡς θελήσῃ τις νὰ ἐγκύψῃ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα πείθεται ἀκραδάντως, ὅτι πηγὴ καὶ ρίζα τούτου εἶναι τὸ ὀθνεῖον διοικητικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ αὐτὸ τὸ Σύνταγμα (ἄρθρ. 2) ἐπεβλήθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ ἔτους 1852, τῶν ἀποτελούντων ἀντιγραφὴν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Προτεστάντου Ἀντιβασιλέως *Maurer*, καὶ μὴ ἐπιτρεπόντων Αὐτῇ νὰ λειτουργῇ ὡς ἱδρυμα τοῦ Κράτους καὶ ἐξάρτημα τῆς Πολιτείας. Πρόδηλον λοιπὸν ἐντεῦθεν καθίσταται, ὅτι μόνον μέσον πρὸς θεραπείαν τοῦ παρατηρουμένου ἐκτρόπου εἶναι ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἱερῶν κανόνων, τῶν ἀποκλειόντων πᾶσαν πολιτικὴν ἀνάμιξιν, ἢ κοσμικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πιστῶς ἀποδιδόντων «τὰ τοῦ Καίσαρος μὲν Καίσαρι, τὰ τοῦ Θεοῦ δὲ τῷ Θεῷ».

Τὰ ἀνωτέρω ἔχοντες ὑπ' ὄψει ἀρχιερεῖς τινες τῶν Νέων Χωρῶν καὶ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις, καθὼς καὶ ζη-

λωταί τινες κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔγνωσαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος νὰ ἀνταλλάξωσι σκέψεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπενεκτέας θεραπείας.

Καὶ δὴ συνελθόντες κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου προέβησαν μετὰ σύσκεψιν εἰς τὴν ἰδρυσιν σωματείου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐξουσιοδότησαν δι' ἐτησίας ἐντολῆς πενταλῇ ἐπιτροπείαν, ὅπως μετέλθῃ πάντα τὰ νόμιμα μέσα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, προβῇ δὲ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀπαραιτήτου Καταστατικοῦ. Τεθεισῶν δ' οὕτω τῶν βάσεων τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν Πολιτείαν ὑποζυγώσεως ἤρξατο ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπείας συστηματικὴ καὶ ἀθόρυβος ἐργασία εἰς τὸν εἰρημένον σκοπὸν κατείνουσα, ἐκ παραλλήλου δὲ συνετάγῃ καὶ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Συνδέσμου, τὸ ὁποῖον ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ τῇ 7 Μαΐου ἐ. ἔ. υπερβλήθη εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ περιεβλήθη τὴν νόμιμον ἔγκρισιν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1193 ἀποφάσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου, ὁ ἀναγραφόμενος ἐν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ δὲν ἀφορᾷ μίαν τάξιν ἀλλ' ἀπαξάπαντας τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας, ἐκρίθη ἐπ' ἀνάγκης ὅπως οὗτος λάβῃ χαρακτῆρα πανελλήνιον διὰ τῆς ἰδρύσεως παραρτημάτων ἐν τε ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ (ἄρθρον 47, 48 καὶ 49 τοῦ Καταστατικοῦ).

Τὸ κατ' ἀρχὴν δ' ὀρθὸν καὶ δίκαιον τοῦτο μέτρον ἐνέχει καὶ μεγίστην πρακτικὴν σημασίαν. Ἐφ' ὅσον δηλονότι ἡ ἄρσις τῶν νομικῶν κωλυμάτων τῶν κωλύοντων τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὀρθόδοξον διοικητικὴν τροχίαν θὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, Σώματος κυριάρχου μὲν, ἀλλ' ἀντλοῦντος πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ λαοῦ,

μεγάλην ροπὴν θὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τὴν μερίδα τῶν πληρεξουσίων τῶν δισταζόντων νὰ ἀφήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν ἢ θέλησις τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ ὅλου Κράτους. Καὶ ἡ θέλησις αὕτη θὰ τεκμηριωθῇ ἀποτελεσματικώτερον, ἐὰν ἰδρυθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπόμενα τμήματα καὶ δὴ ὅσον τὸ δυνατόν πολυμελῆ.

Πρὸς ἐφαρμογὴν λοιπὸν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ ἡ Ἐπιτροπεία οὔσα ὑποχρεωμένη νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς διάφορα πρόσωπα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ καὶ παρακαλέσῃ αὐτὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀγαθὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἰδρύσωσι τμήματα τοῦ διὰ τὸν ὧς ἄνω περιγραφέντα σκοπὸν ἰδρυθέντος «Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου» ἐκ τῶν πρώτων ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν . . . ἐν πλήρει γνώσει διατελοῦσα τοῦ ἀκραιφνοῦς ζήλου αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ἀκραδάντῳ πεποιθήσει προσδοκῶσα ἀφθόνους τοὺς καρποὺς τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἀποστέλλοντες Ὑμῖν καὶ ἐν ἀντίτυπον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συνδέσμου πρὸς ὁδηγίαν Ὑμῶν καὶ δηλοῦντες, ὅτι τὸ ὡς δικαίωμα μὲν ἐγγραφῆς ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν 25 δραχμῶν περιορίσθη κανονικῶς διὰ τὰς Ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος εἰς 10, ἡ δὲ ἐτησία ἐξ 24 δραχμῶν εἰσφορὰ τῶν μελῶν εἰς 12, διατελοῦμεν

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Διαψεύδεται ἡ εἰδησις τῶν τουρκικῶν ἐφημερίδων ὅτι τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον προέβη εἰς διαβήματα παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Σεβασμιώτατε

καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε,

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀναμιννήσκομαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος εὐαρεστηθείσης νὰ μοι ἀποστείλῃ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17 Ὀκτωβρίου ἐπιστολὴν Αὐτῆς, ἐν ᾗ περιγράφονται τὰ δεινὰ εἰς ᾧ ὑποβάλλεται ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς σήμερον εἰς τινὰ μέρη τῆς Μ. Ἀσίας.

Χαίρω διότι ἐπεστείλατε εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν καὶ πιστεύω εἰλικρινῶς, ὅτι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τὰ φοβερά ταῦτα καὶ θὰ λάβωσι τέλος.

Οὐδεμία προσπάθεια θὰ παραληφθῇ ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς διευκόλυνσιν καὶ ἀποκαταστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τάξεως καὶ πρὸς τερματισμὸν τῶν τόσων φρικαλέων κακουρημάτων.

Διατελῶ

τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος πιστὸς ἀδελφὸς καὶ θεράπων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κῷ ἡμῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Randall

Σεβασμιώτατε,

Ἐχω τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσω Ὑμῖν ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς κ. Καρτάλης, διὰ χθεσινοῦ τηλεγραφήματος αὐτοῦ «διαψεύδει μετ' ἀγανακτήσεως τὴν αἰσχροὺν συκοφαντίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐνταῦθα ἐφημερίδος «Πρόοδος» ἐπιστεῖλαντος πρὸ τινων ἡμερῶν, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργός, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου, εἶπε δῆθεν ὅτι καὶ παρακαλεῖ, ὅπως, ἀνακοινῶν πρὸς Ὑμᾶς τὴν διάψευσιν ταύτην, προσθέσω ὅτι χθὲς κατήγγειλεν οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τὸν δράστην ἀνταποκριτὴν τῆς «Προόδου» Ζαρίφην.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ τῆς Ὑμ. Σεβασμιότητος
υἱὸς ἐν Χριστῷ ἐλάχιστος

ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής Ν. Βότσης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

—*—

Ἐπίσημοι ἐπιστάψεις.— Εἰς ἀπό τινων ἡμερῶν διατρέβοντα ἐνταῦθα Ἐξοχ. Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν κ. Μαυρομιχάλην διεβίβασε τὰς προσρήσεις τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος.

—Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Α. Ἐξοχότης ἐπισκεφθεὶς τὰ Πατριαρχεῖα ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ Σεβ. Τοποτηρητῇ μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν.

—Αὐθημερόν ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἀντεπεσκέφθη τὸν Ἐξοχ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Ἀβέρωφ».

Ἡ Πατριαρχικὴ ἐκλογὴ.— Ἐν προηγουμένη συνεδρίᾳ τῶν Δύο Σωμάτων ἡ πλειονοψηφία αὐτῆς ὑπεστήριξε πρότασιν ὅπως Ἐπιτροπὴ μεταβαίνουσα εἰς Ἀθήνας προσπαθῇ διαφωτίζουσα καταλλήλως νὰ πείσῃ τὴν Κυβέρνησιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου τῇ 25 Νοεμβρίου, ὥς ὠρίσθη. Διαφωνήσαντες ὑπέβαλον παραίτησιν οἱ Σύμβουλοι κ.κ. Ἀλ. Παπᾶς, Ἀλ. Ζώτος, Ν. Φερμάν-ογλους, Κ. Κωνσταντινίδης καὶ Σ. Θωμάρεις. Ἀποφάσει Συνοδικῇ παρακληθέντες ἀπέσυραν τὰς παραίτησεις αὐτῶν. Ἐπίσης παραίτηθέντες δι' οὓς εἶχον λόγους καὶ οἱ ὑπολειφθέντες τρεῖς Σύμβουλοι κ. κ. Θ. Παπαδόπουλος, Π. Καραθεοδωρῆς καὶ Ἀγγ. Ἰωαννίδης, ἀνεκάλεσαν καὶ οὗτοι τὴν οἰκείαν παραίτησιν συνεπείᾳ διαβήματος γενομένου παρ' αὐτοῖς κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου. Οὕτω δὲ κατωρθώθη ἡ σύγκλησις κοινῆς Συνεδρίας τῶν Δύο Σωμάτων, ἀπουσιαζόντων ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῶν κ. κ. Στ. Θωμάρεις καὶ Κ. Κωνσταντινίδου τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ 15 Νοεμβρ. Κατ' αὐτὴν ἐπρυτάνευsen ἡ γνώμη τοῦ κ. Α. Ἰωαννίδου ὅτι τὰ Δ. Σώματα προορισμὸν ἔχοντα μόνον τὴν προπαρασκευὴν τὰ τῆς ἐκλογῆς δὲν εἶνε ἀρμόδια νὰ αποφασίσωσι μεταβολὴν τῆς τακτικῆς ἡμέρας τῆς συγκλήσεως τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, τοῦθ' ὅπερ δικαιούται νὰ πράξῃ μόνῃ ἡ τελευταία. Ἐνεκρίθη δὲ τὸ μὲν ἵνα τηλεγραφικῶς δηλωθῇ εἰς τοὺς ἀγ. Ἀρχιερεῖς τὸ ἀδύνατον τῆς ἀναβολῆς, καλουμένους ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον, τὸ δὲ δι' ἐγγράφου ἀπαντήσεώς της ἐξηγηθῶσιν οἱ λόγοι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν οἱ ἐπιβάλλοντες τὴν ἐκλογὴν καὶ παρακληθῇ αὕτη νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκλογὴν· ἐμειονοψήφησαν οἱ Μητρ. Κυζίκου, Αἴνου, Σηλυβρίας, Τυρολόης καὶ Δαρδανελλίων, τῶν Μητροπ. Πισιδείας καὶ Βιζύης ἐπιφυλαχθέντων ὅσον ἀφορᾷ τὸ κανονικὸν μέρος τῆς ἐκλογῆς. Συνεπείᾳ ὑποβολῆς αἰτήματος τῶν ἐν τοῖς Πηχίοις

συνελθόντων τῇ 16ῃ Νοεμβρίου ἀντιπροσώπων ὅπως ἀκυρωθῇ ἡ μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Κλίματος γινομένη σύμβασις τὰ Δ. Σώματα συνεδριάσαντα αὐθιμερὸν ἀπεφάνθησαν τὰ ἑξῆς:

«Τὰ Δύο Σώματα λαμβάνοντα ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου νομίμως ἀποφασισθείς, ἔλαβεν ἤδη ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν συντελεσθείσης κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς πρωτοβαθμίου ἐκλογικῆς ἐργασίας καὶ ἐκλήθησαν ἤδη οἱ ἐκλέκτορες εἰς συνέλευσιν κατὰ τὴν 25 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου, συνεπῶς δ' ἀδύνατος καθίσταται νῦν ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀκύρωσις τοῦ ἀποφασισθέντος τρόπου τῆς ἐκλογῆς τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα ἐν χερσὶ τῶν ἐκλογέων νῦν διατελοῦν εἶναι ἀδέσμευτον τοῦντεῦθεν ἐκ μέρους τῶν Δύο Σωμάτων ἀποφασίζουσιν ὅτι κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τῆς 25 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. θὰ συνέλθῃ ἡ προαγγελθεῖσα ἐκλογικὴ συνέλευσις, ἣτινι ἀπόκειται ἡ λύσις παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος τὴν νόμιμον αὐτῆς συγκρότησιν, τὴν ἀπαρτίαν καὶ ἐν γένει τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν.

— Ἐλήφθησαν τηλεγραφήματα τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλαδελφείας καὶ Ἀνέων, παρακαλοῦντων ὅπως ἀναβληθῇ ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου.

— Τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ Ἐξοχ. Ὑπατος Ἀρμοστής τῆς Σερβίας κ. Σάποβιτς καὶ ἐζήτησε πληροφορίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν πορείαν τοῦ ζητήματος τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς.

— Ἀντιπρόσωπος τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου διὰ τὴν Πῃχικὴν ἐκλογὴν ἀνεδείχθη ὁ κ. Χρῦσ. Θωμαΐδης.

— Ἀντιπρόσωπος τῶν διευθυντῶν καὶ συντακτῶν ἀνεδείχθη ὁ κ. Οἰκονομίδης.

— Ἀντιπρόσωπος τοῦ συστήματος τῶν ἱατρῶν, ὀδοντοῖατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν ἀνεδείχθη ὁ ἱατρός κ. Βασδραδέλλης.

— Εἰς ἀντικατάστασιν τῶν παραιτηθέντων ἀντιπροσώπων Καισαρείας Δ. Δαμιανίδου καὶ Κ. Κωνσταντινίδου, ἐξελέγησαν οἱ κ. Σινιόσογλους καὶ Παπάζογλους, τοῦ κ. Δημνίδου ἐπανεκλεγέντος.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Δέρκων ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Στ. Χατζόπουλος, Μαλλινόπουλος καὶ Σισμάνογλους.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Ἀμασείας ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Κ. Κωνσταντάρης, Β. Παπαθεοδώρου καὶ Χ. Μαΐδης.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Ἀγκύρας ἀνεδείχθη ὁ κ. Ἡλ. Α. Ἀλιηνόπουλος.

Πατριαρχικὸς Ναός.— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἐν τῷ παραθρονίῳ, ἐν τῷ Πα]χικῷ θρόνῳ τοποθετηθείσης, κατὰ παλαιὸν ἔθος, τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου μετὰ τῆς ποιμαντ. ράβδου.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐννάτῃ ἑπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου ἐν Πατριαρχίᾳ Ἰωακείμ τοῦ Γ', μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ Σ Τοποτηρητὴς ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία.— Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἑταιρίας ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κ. Norman Smith ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν τὴν κάτωθι ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβεν ἡ Γενικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4 Νοεμ: «Ἡ Ἐπιτροπὴ καίτοι λίαν ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ γενομένῃ τῇ 2 Ἀπριλίου 1921 ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου διαχριστιανικῇ (inter denominational communion) κοινωνίᾳ, χαίρει ὅτι ἔχει τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐπισκόπου, ὅτι ἡ τοιαύτη μεμονωμένη πρᾶξις δὲν θέλει ἐπαναληφθῇ».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πρόσκλησις Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως

Συνερχομένης τῇ προσεχεῖ Πέμπτῃ, 25 Νοεμβρίου, τῇ 10 ὥρᾳ π. μ. ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆς πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, προσκαλοῦνται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς ὅπως προσέλθωσι κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ μετάσχωσι τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρ. 1921.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἴκου. Θρόνου

† **ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδειν

Διευθυντῆς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΟΥ Δ'.

Ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τοῦ αἰοδίου Π]χου Γερμανοῦ τοῦ Ε.' καὶ ἀπὸ τῆς εὐθύς ἀμέσως ἐπακολουθησάσης ἀνακωχῆς ἐξηκολούθει ἐπὶ τρία συνεχῇ ἔτη ν' ἀπορροφᾷ καὶ ν' ἀπασχολῇ σοβαρῶς τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον τὸ ἀνακῦψαν Ἀνατολικὸν ζήτημα, ὅπερ πλὴν ἄλλων ἀφεάρα καὶ αὐτὴν τὴν τύχην τῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν Χριστιανῶν τὴν ἀποκατάστασιν συντόνως ἐπεδίωκε. Συνεπεία τούτου ἀνέβαλλε τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ Πνευματικῆς Κορυφῆς.

Τῆς ἀνάγκης οὐχ' ἦττον τῆς πληρώσεως τοῦ μεγάλου Κενοῦ καὶ τῆς ἐκλογῆς Οἴκου. Πατριάρχου ὁσημέραι ἐπιτακτικωτέρας καθισταμένης ἕνεκα τῶν ὑπερσωρευθέντων ποικίλης αἰτίας καὶ φύσεως ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν λόγων, ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου κα-

τόπιν συμφωνίας καὶ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων τῶν ὑπὸ τὸ Κλίμα τοῦ Θρόνου εἶχεν ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως νὰ γένηται ἡ ἐκλογὴ εὐθύς ὡς ἤθελον καταπαύσει τὰ μεγάλα ἐν Ἀνατολῇ πολεμικὰ γεγονότα μικρᾶς ἀναστολῆς ταχθείσης πρὸς τοῦτο.

Ὅτε δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρ. ἐθεωρήθη πλέον ἢ πρόσφορος ἡ περίστασις χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ διστάσῃ οὐδὲ νὰ ἐξαρτήσῃ πλέον τὴν ἐκλογὴν ἐξ' ἄλλων οἰωνοδήποτε παραγόντων ἐξέδωκε τὸ Οἶκ. Π]χεῖον κατόπιν ὁμοθύμου καὶ παμψηφεί ληφθείσης ἀποφάσεως ἐν τοῖς Δυσὶ Σώμασι τὴν γνωστὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς ἐγκύκλιον. Ἡ ἐγκύκλιος φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, κατὰ τὰ εἰθισμένα, καθώριζε τὸν τρόπον καὶ χρόνον τῆς Ἐκλογῆς τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου. Καὶ ὡς χρόνος μὲν ὠρίζετο ἡ

45ῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς Ἑγκυκλίου, ὡς τρόπος δὲ ἡ συμμετοχὴ ἐν τῇ ἐκλογῇ ἐν εὐρύτερᾳ κλίμακι τῆς τε Ἱεραρχίας καὶ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου· θὰ ἔπρεπε δὲ κατὰ τὴν ἐγκύκλιον ταύτην, νὰ ἀποτελεσθῇ ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἐκ τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας, τῆς ἐχούσης τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς πρὸς τὸν Οἶκον. Πατριαρχὴν, ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐπαρχιῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὠρίζετο εἰς τρεῖς μὲν δι' ἐκάστην τῶν τῆς α' στήλης τοῦ Συνταγματικοῦ Ἐπαρχιῶν, εἰς δύο δι' ἐκάστην τῶν τῆς β' στήλης καὶ εἰς ἓνα δι' ἐκάστην τῶν τῆς γ' στήλης καὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων Πρωτευούσης, ἦτοι ἐν συνόλῳ ἐκ 272 περιόμου μελῶν. Διελάμβανε δὲ ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη ὅτι ἡ Πατριαρχικὴ ἐκλογή, ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων θὰ προχωρήσῃ ἤδη ὁριστικῶς καὶ θὰ διεξαχθῇ ἀφεύκτως. Μάλιστα τὰ Δύο Σώματα διὰ νεωτέρας αὐτῶν ἀποφάσεως ὥρισαν ὡς ἡμέραν ἐκλογῆς ὠρισμένως τὴν 25 Νοεμβρίου. Δυστυχῶς παραλλήλως πρὸς τὴν νόμιμον ταύτην ἐνέργειαν τῶν ὑπευθύνως διαχειριζομένων τὰ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου Δύο Σωμάτων ἤρchiσε μία κατ' ἀρχὰς ὑπόκωφος, βίαια δὲ βραδύτερον καὶ ἀπότομος ἀντίθετος ἐνέργεια, ἀπὸ μέρους παράγοντος, οὐδὲν μὲν νόμιμον δικαίωμα ἀναμίξεως κεκτημένου, ἀείποτε ὁμῶς σεβασιοῦ ἡθικοῦ κύρους διὰ τοὺς διαχειριζομένους τὰ τοῦ Οἴκ. Θρόνου, ἐφόσον ὁ παράγων οὗτος τὴν προσήκουσαν ἐποιεῖτο χρῆσιν τῶν σιωπηλῶς ἀνεγνωρισμένων τούτων δικαιωμάτων αὐτοῦ. Διὰ λόγους, μὴ κριθέντας ἐπαρκῶς ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων, ἠξίωσεν ὁ ἡθικὸς οὗτος παράγων τὴν ἐπ' ἀόριστον ἀναβολὴν τῆς ἐκλογῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὸ γράμμα τῆς Ἑγκυκλίου καὶ τὴν γενικὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λαοῦ τῆς τε Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, καὶ τῆς μεγάλης πλειονότητος τῆς Ἱεραρχίας, τῶν πάντων δυσφορούντων διὰ τὴν

ἄσκοπον καὶ ἀσύμφορον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος ἐν τῷ Ἐθνικῷ Κέντρῳ τῶν Ἀλυτρώτων, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ σύγκρουσις αὕτη τῶν ὑπευθύνων πρὸς τὸν ἀνεύθυνον τοῦτον ἡθικὸν παράγοντα, εὗρεν ἀλήχησιν δυστυχῶς ἐν αὐτοῖς τοῖς ὑπευθύνοις κύκλοις, ἐνθα προῦκάλεσε ρήγμα, οὗτος θλιβερὸν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ παλινφθίσις τῶν ἐπτὰ κατόχων Συνοδικῶν ἐδρῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, ὧν αἱ ὑπογραφαὶ κοσμοῦσι τὴν περὶ ἐκλογῆς Ἑγκύκλιον. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συγκρότησιν ἐν γένει τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἐξήσκησε σπουδαίαν ροπήν ἡ σύγκρουσις αὕτη, διότι κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ συστάσεων καὶ κατυχύσεων τῶν ἁγ. Ἀρχιερέων τῶν Ἑλληνοκρατουμένων χωρῶν, εἴτα δὲ καὶ διὰ τῆς ἐξασκήσεως ὑλικῆς βίας, ἐκωλύθησαν οὗτοι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν Ἐκλογικὴν Συνέλευσιν, προφάσει μὲν ἀναβολὰς καὶ ὑπερθέσεις τῆς Ἐκλογῆς ζητοῦντες, πράγματι δὲ τῇ βίᾳ ὑπείκοντες καὶ ἀλλοτρίᾳ ὑπουργοῦντες βουλήσει. Τὸ αὐτὸ ζητέον καὶ διὰ τοὺς λαϊκοὺς τῶν Ἐπαρχιῶν τούτων ἀντιπροσώπους, ὧν ὁμῶς ἡ συμμετοχὴ ἢ μὴ εἰς τὴν Ἐκλογικὴν Συνέλευσιν, ἐπαφῆθη ἀρχῇθεν εἰς τὴν γνώμην τῆς οἰκαίας Κυβερνήσεως, ἅτε μετέχουσα πολιτικῆς χροιάς.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας εὗρε τὸ ζήτημα τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἡ 25 Νοεμβρίου· κατὰ ταύτην προσήλθον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προσκληθέντων 13 ἀρχιερεῖς, οἱ 8 λαϊκοὶ Σύμβουλοι, 44 ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ 12 ἀντιπρόσωποι Πρωτευούσης καὶ 27 ἀντιπρόσωποι τῶν δικαιοῦχων Συντεχνιῶν καὶ τῶν συστημάτων Πρωτευούσης, ἦτοι ἐν ὅλῳ 104. Ἀπουσίασαν δὲ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς νέας Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλληνοκρατουμένων μερῶν. Μεταξὺ τῶν ἀπεχόντων Ἱεραρχῶν, συγκατελέγοντο καὶ οἱ ἐπτὰ παλινφθίσαντες ἀρχιερεῖς

οἱ κατέχοντες συνοδικὰς ἑδρας. Οἱ προσελθόντες ἦτο φυσικὸν ν' ἀναζητήσωσι κατὰ πρῶτον τοὺς διὰ τῆς ὑπογραφῆς των συγκαλέσαντας αὐτοὺς καὶ νὰ ζητήσωσι τοὺς λόγους, δι' οὓς οἱ καλοῦντες δὲν προσῆλθον, ὅπως ἀναλόγως κανονίσωσι τὴν στάσιν των, διότι βεβαίως ἄνευ ἀπαρτίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θεωρήσωσιν ἑαυτοὺς ὡς σῶμα καὶ νὰ προβῶσιν εἰς ἀποφάσεις. Ἦκουσαν δὲ μετ' ἐκπλήξεως καὶ ὄχι ἄνευ ἀθυμίας, ὅτι οἱ ἑπτὰ οὗτοι ἁρχιερεῖς προλαβόντως ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἀπόσχῃ τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, διότι ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἐκλογή Πατριάρχου ἔδει ν' ἀναβληθῇ. Λησμονοῦντες δὲ τὴν ὑπογραφὴν των ἀπηξίωσαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν συνέλευσιν κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ διαφωτίσωσιν αὐτὴν περὶ τῶν λόγων, δι' οὓς ἐθεώρουν ἐπιβεβλημένην τὴν ἀναβολὴν, καὶ ἐν γένει ἀναπτύξωσι τὰς ἀπόψεις των, ὡς ἐνδεχόμενον ν' ἀπεδέχοντο καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς συνελεύσεως, κατὰ τόσουτο μᾶλλον καθόσον αὐτοὶ ἦσαν οἱ ὑπευθύνως ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διαχειρισθέντες τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὐρεθέντες οἱ ἀντιπρόσωποι ἐζήτησαν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν Δύο Σωμάτων, ὡς τῆς ἀνωτάτης Νομοθετικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ ταῦτα εὐρέθησαν κεκολωβωμένα λόγῳ τῆς ἀποχῆς τῶν ἑπτὰ, καὶ ἀνίκανα νὰ ἀποτελέσωσιν ἀπαρτίαν ὅπως νομίμως συνεδριάσωσι. Τότε ἐτέθησαν τὰ ἐναπομείναντα μέλη τῶν Δύο Σωμάτων πρὸ τοῦ σκληροῦ διλήμματος ἢ νὰ δηλώσωσιν ὅτι σκοπίμως κωλυσιοῦσιν, ἀνευχόμενα τὴν κωλυσίαν τῶν ἑπτὰ συναδέλφων των καὶ ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν ὑπογραφὴν των, δι' ἧς ἐκάλεσαν τοὺς ἐκλέτορας, ἢ νὰ καταρτισθῶσιν εἰς Σῶμα συμπληροῦντα τὰ διὰ τῆς ἀποχῆς τῶν ἑπτὰ δημιουργηθέντα κενά. Προὔτίμησαν τὸ δεύτερον, λαβόντα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀποχὴ τῶν ἑπτὰ ἀπετέλει σκόπιμον κω-

λυσιοεργίαν, ἀρνησιν ὑπηρεσίας καὶ ὅτι παρόμοιον προηγούμενον ἢ πρόσφατος Ἐκκλησιαστικὴν Πράξις παρουσίαζεν εἰς τὸ ζήτημα τῶν ὀκτώ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Ἡ ἀντίρρησης ὅτι τότε ὑπῆρχε Πατριάρχης ἐνῶ σήμερον δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτος δὲν ἐκρίθη σοβαρά, διότι ἀκριβῶς οἱ ἑπτὰ δὲν προσεκλήθησαν ὡς Συνοδικοὶ ἐπὶ Πατριάρχου, ἀλλ' ἐπὶ Τοποτηρητείας καὶ ἐπομένως ἂν ὑπῆρχε παρατυπία τις διὰ τὴν ἀπόλυσίν των, αὕτη καλύπτεται διὰ τοῦ τρόπου τῆς προσκλήσεώς των. Πράγματι λοιπὸν τὰ ἐναπομείναντα μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ὁ Τοποτηρητής, ἔχοντες συναινοῦντα καὶ τὰ λαϊκὰ μέλη τῶν Δύο Σωμάτων, καὶ τὴν συμβουλευτικὴν γνώμην τῶν παρεπιδημούντων ἱεραρχῶν προέβησαν εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἑπτὰ Συνοδικῶν δι' ἄλλων ἑπτὰ ἐκ τῶν παρόντων Ἀρχιερατικῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως. Οὕτω καταρτισθέντα τὰ Δύο Σώματα καὶ λαβόντα ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα τῆς ἀπαρτίας τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ προηγούμενης ἀποφάσεως τῶν Δύο Σωμάτων εἶχεν ἤδη ἀνατεθεῖ εἰς τὴν Ἐκλ. Συνέλευσιν ἀνεκοίνωσαν τὰς ἀποφάσεις των ταύτας εἰς ταὺς προσελθόντας ἐκλογεῖς, οὓς ἐκάλεσεν ὁ Πρόεδρος ν' ἀπαφανθῶσι περὶ τε τοῦ προσωπικοῦ καταρτισμοῦ καὶ τῆς ἀπαρτίας τῆς Συνελεύσεως. Ἡ Συνέλευσις ποιούμενη χρῆσιν τοῦ οὕτως ἐκχωρουμένου αὐτῇ ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων δικαίωματος καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ μὲν δήλωσιν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλληνοκρατουμένων Ἐπαρχιῶν ἐδόθη ὑπὸ τὴν αἴρεσιν, ὅτι θὰ ἐνέκρινε τοῦτο καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὑφ' ἣν πολιτικῶς ὑπάγονται αἱ Ἐπαρχίαι αὗται καὶ ἐπομένως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπαρτίας, τὸ δὲ ὅτι ἐκ ληφθέντων γραμμάτων ἰδιωτικῶν παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχί-

αἱς ταύταις ἱεραρχῶν καταφαίνεται ὅτι οὐχὶ οἰκεία βουλήσει ἀπέχουσι τῆς Συνελεύσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐπαναλαμβανόμενον θὰ διαιωνίσῃ τὴν κατάστασιν διὰ τῆς ἐπ' ἄπειρον ἀναβολῆς τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἐκήρυξεν ἑαυτὴν ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ προέβη εἰς τὸν προσωπικόν αὐτῆς καταρτισμὸν διὰ τῆς ἐξελέγξεως τῶν ἐνστάσεων.

Μετὰ τοῦτο ἡ Ἑκλογικὴ Συνέλευσις προέβη εἰς αὐτὸ τὸ κύριον ἔργον τῆς Ἑκλογῆς. ἐν πρώτοις ἐγένετο ἡ ἀποσφράγισις τῶν ψηφοδελτίων τῶν ἀρχιερέων, ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀγκύρας Γερβασίου καὶ τῶν εὐγεν. Συμβούλων Ν. Φερμάνογλου καὶ Στ. Θωμάρεῖς, κληθέντων ὡς ψηφολεκτῶν ὑπὸ τοῦ Σεβρσμιωτάτου Προέδρου, ἐξ ἧς προέκυψεν ὅτι 9 μὲν ψήφους ἔλαβεν ὁ Σεβ. Μητροπολ. Ἀμασειᾶς Γερμανὸς, 3 δὲ ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας Πολύκαρπος, 2 ὁ Σεβ. Μητροπολ. Ἀθηνῶν Μελέτιος καὶ ἀνὰ μίαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Μιτυλήνης Κύριλλος, Βερροίας Καλλίνικος καὶ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος.

Εἶτα προταθέντων ὑποψηφίων διὰ τὸν Οἶκ. Θρόνον τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καισαρείας, Χαλκηδόνος, Σμύρνης, Ρόδου, Σάμου, Δυρραχίου, Χαλδίας, Ἀγκύρας καὶ Σαράντα Ἑκκλησιῶν, ἤρξατο ἡ ψηφοφορία, τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως προσερχομένων κατ' ὀνομαστικὸν κατάλογον καὶ καταθειόντων εἰς τὴν κάλπην τὸ ψηφοδέλτιον αὐτῶν.

Γενομένης διαλογῆς τῶν ψήφων, προέκυψεν, ὅτι ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἔλαβον ἀνὰ 83 ψήφους, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμασειᾶς 78, οἱ Σεβ. Μητροπ. Θεσσαλονίκης, Νεοκαισαρείας, Κασσανδρείας ἀνὰ 9, Ἀγκύρας 8, Μιτυλήνης καὶ Ρόδου ἀνὰ 4, Χαλκηδόνος 2, ἀνὰ μίαν δὲ οἱ Σεβ. Μητροπ. Βερροίας, Χαλ-

δείας, Σαράντα Ἑκκλησιῶν, Σάμου καὶ Δυρραχίου.

Ἦγουμένων τῶν ἀρχιερέων, τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως περὶ ὥραν 5 μ. μ. κατήλθον εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν, κατὰ μεσὸν λαοῦ. Μετὰ τὴν νενομισμένην τελετὴν ὁ Διευθυντῆς τοῦ Α'. Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου ἀνέγνω τὸ σχετικὸν ὑπόμνημα, γενομένης δὲ μυστικῆς ψηφοφορίας προσερχόμενοι οἱ Σεβ. ἀρχιερεῖς καταθέτουσιν εἰς τὴν ἐν τῷ σωλῆα τοποθετημένην κάλπην τὰ δελτία ψήφου, ἦτοι οἱ Σεβ. Μητροπολ. Καισαρείας, Δέρκων, Χαλκηδόνος ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Μητροπ. Καλλιουπόλεως, Ἀμασειᾶς ἔχων καὶ τὴν γνώμην τῶν Μητροπ. Ἀγχιάλου, Μεσημβρίας, Δυρραχίου καὶ Κώου, Νεοκαισαρείας, Βερροίας, Χαλδίας, Ρόδου, Ἀγκύρας, Σαράντα Ἑκκλησιῶν, Ἡλιουπόλεως, Βάρνης καὶ Μετρῶν.

Γενομένης διαλογῆς τῶν ψήφων ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας καὶ Μετρῶν, ἀνὰ μίαν μὲν ψήφον ἔλαβον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Καισαρείας καὶ Ἀμασειᾶς, διὰ ψήφων δὲ 16 Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνεδείχθη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Εἶτα συμπληρωθὲν τὸ ὑπόμνημα καὶ ἀναγνωσθὲν ὑπεγράφη ὑφ' ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων.

Συνελθόντα τῇ ἐπαύριον τὰ δύο Σώματα ἐνέκριναν τὴν ἀποστολὴν ἀγγελτικοῦ καὶ συγχαρητικοῦ τηλεγραφήματος πρὸς τὴν Α. Θ. Π. καὶ ὥρισαν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος, Νεοκαισαρείας καὶ Ρόδου ὡς καὶ τῶν Συμβούλων κ. κ. Ε. Ζώτου Α. Παπᾶ καὶ Σ. Θωμάρεῖς ὅπως κανονίσῃ τὰ τῆς ὑποδοχῆς.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο Δ΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Μετὰ χρεῖαν τριῶν καὶ πλέον ἐτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἔχομεν, εὐδοκία Θεοῦ, πατριάρχην, ἔχομεν αὐθέντην καὶ δεσπότην Μελέτιον τὸν Δ΄, τὸν Ἀθηνῶν τὸν ἐκ Κρήτης.

Ἡ 25ῃ Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἑορτὴ τῆς πανσόφου Μεγαλομάτυρος Αἰκατερίνης, ἀπὸ μηνῶν κοινῇ γνώμῃ καὶ συμφωνίᾳ ὁρισθεῖσα ἡμέρα ἐκλογῆς πατριάρχου, τρεῖς ἀναβληθείσης, ἔσται διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν μετὰ τὴν Ἀλωσιν, μοναδική. Ἡ ἐκλογὴ διεξήχθη ἀμέτοχος ξένων εἰσηγήσεων, μακρὰν ξένων ἐπεμβάσεων, ἐπιρροῶν καὶ τύπων, οἵτινες ἐπεβάρυναν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μέχρι τοῦδε πᾶσαν ἐκλογὴν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐξαιρέτως δὲ τὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξαιρετικὴ διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀ. Ἐκκλησίας τῆς ΚΠ, τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὁ θρόνος τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γρηγορίων, τῶν Φωτίων καὶ Κηρουλαρίων, τῶν Σχολαρίων καὶ Λουκάρων καὶ Γρηγορίων θεῖφ' ἐλέει, προνοία κλήρου καὶ λαοῦ, ὁ κενὸς, ἐπληρώθη. Ὁ θρόνος εὗρε τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ εὐρὺ κράτος καὶ τὸ πολίτευμα τὸν οἰακοστρόφον αὐτοῦ, οἰακοστρόφον δὲ δεινὸν καὶ στιβαρὸν ἱκανὸν ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸ τῶν ἐπικρεμαμένων ἀτόπων. Ὑπὲρ τοιαύτης ἐπιτυχίας πᾶσαν ἐποιούμεθα τὴν ἱκετηρίαν. Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ὥρα. Ἐχομεν τὸν ἐκλεκτὸν ἡμῶν ἄρχοντα. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῇ δόσει τὰς αἰτήσεις ἡμῶν ἀεὶ νικῶν μετὰ πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς καὶ τὸν κοινὸν ἡμῶν πατέρα καὶ δεσπότην ἡμῖν θάπτον ἐλπίδος ἀπάσης ἀποδοῦς.

Καὶ ἀπέδωκεν ὁ Κύριος τὴν κεφαλὴν τῷ σώματι, τὸν ποιμένα τοῖς προβάτοις, τὸν διδάσκαλον τοῖς μαθηταῖς, τὸν κυβερνήτην τοῖς πλοηγοῖς, τὸν ἀρχιερέα τοῖς ἱερεῦσιν. Εὐλογητὸς

ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν (Ἐφεσ. Γ' 20).

Ὡς ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, ὁ κλεινὸς ἐκεῖνος καὶ σοφὸς συμπατριώτης τοῦ νῦν πατρὸς ἡμῶν καὶ δεσπότη, σεβόμενος τὴν ὑπερκειμένην τῶν πόλεων, τὴν ΚΠ καὶ ἀποστέργων ἔτι ἔστερξε καὶ ἐπέισθη ἵνα κατέλθῃ ὡς ἡμᾶς ἐνταῦθα καὶ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τοῦ πολυκυμάντου σκάφους κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος καὶ συμβουλεύσῃ τὰ δέοντα, οὕτω καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ καὶ τοῖς πᾶσιν ὁμότροπος ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος ἔρχεται ἵνα ἀνέλθῃ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον οὐχὶ πλέον ὡς ἐκεῖνος ἐπιτηρητὴς τοῦ θρόνου, ὡς σεμνότατα ὑπεγράφετο ἀλλ' ὡς πατριάρχης καὶ δὴ ἔθνάρχης, διορθωτὴς καὶ ὀρθωτὴς τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων καὶ ἀναλάβῃ ταῖς ἀληθῶς στιβαραῖς αὐτοῦ χειρὶ τοῦς οἴακας τοῦ χηρεύοντος θρόνου, καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν παραμυθίαν ἀντὶ τῆς ἀθυμίας, ὑφ' ἧς συνειχόμεθα.

Καὶ ἔρχεται, ὡς δεδοκιμασμένος κυβερνήτης, μεμελετημένος, φίλος προσώπων δρασάντων τε καὶ δρώντων, γνωστὸς ἀνὰ τὸν πολιτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ὀρίζοντα ὅλου τοῦ κόσμου, γνώστης τῶν πραγμάτων ὅλων ἔν' ἀναλάβῃ τὴν ἀληθῶς ἐν ποικίλοις κίμασι κυλινδουμένην παλαίφατον ὁλκάδα Ἐκκλησίας τε καὶ Γένους ἐν συνειδήσει πάντων ἀγνῇ καὶ χαρᾷ τοῦ ἔθνους γενικῇ. Καὶ καθ' ἣν ὥραν τὸ ποτήριον τῆς ἀναμονῆς καὶ ὑπομονῆς ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ὑπερεπληρώθη, ὑπερεξεχείλισεν, ἐτίθετο δὲ ὑπὸ κλήρου αἵροντος ὑπὲρ τὰ προσωπικά τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐν πλήρει αὐταπαρνησίᾳ, κλήρου τιμῶντος ἑαυτὸν, σωφρονοῦντος ὑπευθύνου καὶ πρώτου ὑπολόγου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ὑπὸ λαοῦ ἀλγοῦντος, λυλουμένου ὅτι δὲν ἔχει ἀρχηγόν, ἔθνάρχην ἵνα προσανατολισθῇ, σύνθημα χριστιανικώτατον, ἡ ἐξύψωσις τοῦ γοήτρου τοῦ θρόνου τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, τοῦ ἀνωτάτου τούτου κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ

κορυφῆς θρησκευτικῆς τε καὶ ἐθνικῆς τῶν Ἀλυστρώτων, πάντες πρὸς τὸν ἐν Ἀμερικῇ περι-
οδεύοντα ἀρχηγὸν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας
Ἱεράρχην ἀπέβλεψαν.

Οὕτως ἡ πρὸς ἀνάδειξιν Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριάρχου ἐντεταλμένη Ἐ. Συνέλευσις κλήρου
καὶ λαοῦ συνωδᾷ τῇ ἐγκυκλίῳ τῆς 6 Ὀκτωβρ.
ἐ. ἔ. τῆς Ἀ. καὶ Ἰ. Συνόδου, ἀφείσα τὰ πολλὰ
ρήματα ἐν ψυχολογία τῆς καταστάσεως, ἣν
προυκάλεσαν βέλη ἐξ ἡμῶν μὴ ὄντα ὁμῶς ἐξ
ἡμῶν κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μιᾷ ψυχῇ καὶ ὁμο-
θύμῳ ψήφῳ ἐξελέξατο τὸν Ἀθηνῶν Μελέτιον,
καὶ ἐξελέξατο αὐτὸν οὐχὶ διὰ τὰς πολιτικὰς
αὐτοῦ συμπαθείας ἢ τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ φρο-
νήματα ἀλλὰ διὰ τὰς δοκιμασθείσας ἤδη ποι-
κίλας αὐτοῦ ἀρετάς· διότι ἡ Ἐκκλησία καὶ
φαινομένη ὅτι πολιτεύεται δὲν πολιτεύεται,
ἔχει ἀρραγεῖς βάσεις τοῦ πολιτεύματος καὶ
τῆς πολιτείας αὐτῆς, ἀλλὰ παραινεί, νουθετεῖ,
εὐχεται, ἐπιπλήττει, ἐπιτιμᾷ, ὥς ἔδειξεν εὐθύς
ἐξ ἀρχῆς μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς 1 Νοεμ.
τοῦ π. ἔτους (1920) διὰ τοῦ πατρικοῦ ἐκείνου
τηλεγραφήματος πρὸς τὴν κυβέρνησιν Ἀθηνῶν.

Εὐφροσύνως λοιπὸν χαιρετίζει ἡ Ἐκ]σία
τὴν ἐπὶ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀνάρρησιν
τοῦ Μελετίου διὰ τὸν ὑπέροχον τοῦ ἀνδρὸς
χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον οὐ μόνον αἱ κατὰ μέρος
τῆς ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίαι, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ
Κύπρος, αἱ Ἀθῆναι ἐδοκίμασαν ἀλλὰ καὶ ὁ
ξένος κόσμος τῶν δύο ἡπείρων καὶ αἱ ξέναι
Ἐκκλησίαι ἐκ τοῦ ἐγγύς. Ὁ ὀρθόδοξος κόσμος,
ὃν ἐμελέτησεν Μελέτιος ὁ Δ', ἐγνώρισε τὸν
ἀδαμάντινον αὐτοῦ καὶ σοβαρὸν χαρακτῆρα
καὶ διὰ τοῦτο ἡ πάνδημος καὶ θεία ἐμπνεύσει
μακρὰν πάσης προκαταλήψεως ἄδολος ἐκλογὴ
τιμῶσα πολὺ τούτῃ τὰ ἡμέτερα διέποντας, οἵ-
τινες κατὰ τὴν τελευταίαν ἀτιγμὴν αὐτὸν
ἔκριναν ὥς τὸν μόνον ταῖς περιστάσεσι ἄξιον
ἵν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν σύγχρονον ἀπαίτη-
σιν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου τοῦ συγχρόνου
πολιτισμοῦ καὶ ἀπτοητὶ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς
πανταχόθεν ἐκ τῶν ξένων καὶ ἐξ ἡμῶν κινδύ-

νους, οἵτινες περιέσφιγγαν τὸν τῆς ΚΠ θρόνον.
Ὁ Μελέτιος ἐκτὸς τούτων ἐξελέγη, διότι καὶ
πολλῶν ἀνθρώπων ἄσπερα εἶδε καὶ νόον ἔ-
γνω. καὶ δυνάμενος ἦτο ἵνα ἴδῃ καὶ νοήσῃ.

* * *

Ὁ ὁμώνυμος τοῦ νῦν ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσιν
εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀναρρηθέντος
καὶ συμπατριώτης Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ἀκένω-
τος πηγὴ ἀρετῶν καὶ ἀκραιφνοῦς ὑπὲρ τῶν
πατρίων ζήλου ἔγραφεν ἐν καιροῖς κεκινημέ-
νοις, πρὸς παντοίας μεταρρυθμίσεις ὡς τοῖς
νῦν, πρὸς τὸν διαδεξάμενον αὐτὸν τὸν ὁμό-
τιμον, ὁμογνώμονα καὶ συμπατριώτην Κύριλ-
λον τὸν Λούκαριν τὸν πολύτλαν ὅτι «ἐν
καμάτοις καὶ πόνοις καὶ κινδύνοις καὶ φρον-
τίσι καὶ τηκεδόσιν ἀντιλούμενος θνήσκει ἡδέως»
καὶ θνήσκει († 1602) πάνυ ἡδέως διότι «ἐν
συνεισφέρει, τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς ὀρ-
θοδόξου πίστεως, μεθ' ἧς ἐλπίζει παριστάμενος
τῷ Χριστοῦ βήματι . . . ἔλεος εὐρεῖν καὶ βοή-
θειαν» καὶ παρῇνει «ἀγωνίζου τὴν πίστιν
τηροῦσαι καὶ τοὺς κανόνas. «Ἡ Ἀνατολικὴ
Ἐκκλησία πρώτη μετέσχε, πρώτη μετέδωκε
τοῦ θείου φωτός· ταύτης, ἔγραφεν ὁ μέγας
Κρηῆς, ἡμᾶς παῖδας εἶναι ἠθέλησεν ὁ Θεός·
ταύτης οἱ πατέρες τὰ δόγματα κυρώσαντες
παραδεδώκασιν» καὶ τελευτῶν ἐδίδασκε «μὴ
ἀποστατήσωμεν τῶν δικαιμάτων τοῦ Θεοῦ».
Οὕτω καὶ Μελέτιος ὁ Δ' παῖς ὢν καὶ αὐτὸς,
ὥς ἐκεῖνοι θελήματι Θεοῦ ἐτάχθη ἵνα ὑπηρε-
τήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προήχθη ἐπαξίως ἐπὶ
τῷ ἱερῷ τούτῳ σκοπῷ ὥς ἐκεῖνοι, εἰς τὴν ἀνω-
τάτην σκοπιὰν ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ὅς ἦν γεγραμ-
μένος ἄνωθεν. Οὕτως ἔχομεν Μελέτιον τὸν Δ'.

* * *

Μελέτιος ὁ Δ' ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας
τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τοῦ Πρωτοκλήτου,
εἰς ὃν προήγαγεν αὐτὸν ἡ θεία χειρονομία, ἡ
φιλοτιμία καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη κλήρου καὶ λαοῦ
ἔχει νῦν πολλὰ ἵνα πράξῃ, πολλὰ ἵνα διορθώσῃ

περὶ πολλῶν ἵνα μεριμνήσῃ καὶ τέλος ἐκ τῆς μεγάλης Αὐτοῦ καὶ παγκοσμίου πείρας προνοούμενος τὰ κρείττω οὐκ ὀλίγα ἵνα διδάξῃ. Εὐτυχῶς εἶναι ἰσχυρὸς οὐ μόνον τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀντίληψιν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ὑγιές. Ἐν τῷ μέρει ἀκριβῶς τούτῳ ἐπιτραπήτω ἵνα ἀκροθιγῶς καὶ κεφαλαιωδῶς ὑπομνήσωμεν ὅσα θέματα καὶ ζητήματα χρήζουσι τῆς πατριαρχικῆς Αὐτοῦ προνοίας ἀμεσώτερα ἢ γενικώτερα καὶ ζητοῦσι τῆς πεφωτισμένης Αὐτοῦ διανοίας τὴν προσοχὴν καὶ μελέτην.

Τὰ θέματα ταῦτα δυνατὸν ἵνα καταλεχθῶσι τριχῇ:

α') εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἑκκλησίαν τοῦ οἴκου ἡμῶν τοῦ μικροῦ μὲν ἀλλὰ μεγάλου Φαναρίου.

β') τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξους Ἑκκλησίας καὶ

γ') εἰς τὰ γενικὰ τῆς ὅλης χριστιανωσύνης καὶ τῶν ἄλλων μὴ ὁμοδόξων Ἑκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν χηρείαν τοῦ Οἴκου. θρόνου ποικίλης φύσεως πράγματα καὶ ζητήματα προβλήθησαν καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἐθνικῷ ἡμῶν ὀρίζοντι παραλύσαντά πως τὸν ἀπ' αἰῶνων ὁργανισμὸν καὶ τὰς συνηθείας τῶν ὑποδούλων τῶν ὑπὸ τὰ πατριαρχεῖα, καὶ τοῦτο, διότι ἔλιπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑκκλησίας, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἔθνους, ὁ Ἐθνάρχης. Τὰ πράγματα ταῦτα βαθμηδὸν εἰς προβλήματα ὑψωθέντα χρήζοντα λύσεως ἀναλόγου, εἶναι, περιττὸν εἰπεῖν, ἐπακολουθήματα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὅστις οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀφῆκεν ἀδιατάρακτον, ὅστις καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παμποθέτου εἰρήνης, ὑπὲρ ἧς εὐχεται καθ' ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγκυκλίους διέδωκεν, ἐξακολουθεῖ συνταράσσων ἔτι τοὺς τε μετασχόντας καὶ τοὺς μὴ μετασχόντας αὐτοῦ λαούς.

Ὁ μεταρρυθμιστικὸς ἀῆρ ὅστις ἐπνευσεν ἰδίως ἀπὸ μέσου τοῦ πολέμου πανταχοῦ τοῦ κόσμου καὶ ὅστις προυκάλεσε κινήσεις διαφόρους ἐπὶ διαφόροις σκοποῖς ἀδύνατον ἦτο

ἵν' ἀφήσῃ ἀσυγκλονήτους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἀνατολῇ καὶ μὴ θίξῃ καὶ τὰ θρησκευτικά, ἐκκλησιαστικά κοινωνικά καὶ ἠθικά πράγματα, καὶ ἐνγένει καὶ τὴν Ἑκκλησίαν. Πρὸ τῶν γενικωτέρων ὅμως τούτων θεμάτων ὁ νέος Πατριάρχης ἔχει ἵν' ἀποκαταστήσῃ παρ' ἡμῖν τόσας ἐκκρεμεῖς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις, φύσεως διοικητικῆς δικαστικῆς, πειθαρχικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, αἵτινες ἀπουσία κανονικοῦ ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ ἐξαιρεχόνθησαν ὑποθαλπόμεναι ἀσυνειδήτως ὑπὸ ποικιλωνύμων ὁργανώσεων, εἰσηγήσεων καὶ ἀντιλήψεων· ἔχει πρῶτιστα πάντων ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν πειθαρχίαν ἐν τῷ κλήρῳ, τὴν ἡρεμίαν ἐν ταῖς ἀτάκτοις κινήσει τῶν ἀρχιερέων, ἔχει ἵνα σκεφθῇ ἐπὶ τῆς χηρείας τοσούτων μητροπόλεων, ἔχει ἵνα φροντίσῃ περὶ ἀνυψώσεως τοῦ κλήρου ἠθικῆς τε καὶ ὑλικῆς, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν πρὸ διετίας καταρτισθεῖσαν ἐπίσημον στατιστικὴν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου αὐτῆς ταύτης τῆς αὐτοκεφάλου Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀγδοήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εὐρέθησαν οὔτε γυμνασιακῆς μορφώσεως μετέχοντες, καὶ περὶ τοῦ γάμου καὶ διὰ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἱερέων; περὶ τοῦ καταλλήλου καὶ μορφωτικοῦ κηρύγματος, συμφώνου πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, κηρύγματος, οὗ αὐτὸς οὗτος εἶναι καὶ ἔσται τὸ πρότυπον διότι δὲν εἶναι ἄγνωστος καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ περὶ τὸ κηρύττειν δεινότης αὐτοῦ οὐδὲ ἡ δύναμις τοῦ συγκινεῖν τὰ πλήθη καὶ καὶ κρούειν χορδὰς τὰς κεκοιμημένας τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἄνωθεν δώρημα πρέπει ἵνα ἐπιζητηθῇ ἡ διὰ ζωσῆς διδασκαλία τοῦ νέου πατριάρχου, ὡς ἄλλοτε ἐπιμόνως ἐζητεῖτο ἡ τοῦ συμπατριῶ-αὐτοῦ Λουκάρεως διδασκαλίᾳ ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Γαλατῇ.

Ὁ νέος πατριάρχης ἔχει πρὸς τούτοις ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς λειτουργίας, περὶ τῆς ἐξαντληθείσης καὶ ζητουμένης ἐκδόσεως τῆς Ἀγίας, Γραφῆς περὶ αὐτῆς ὅτι τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἦν ὡς μητροπολίτης

Ἀθηνῶν ἄλλως τε τὴν ἔκδοσιν καὶ ὑλικῶς ἐστήριξεν. Καὶ εἰς ταύτην πρέπει νὰ ρίψῃ τὸ ὁργανωτικὸν Αὐτοῦ βλέμμα, ἵνα ἐμπνεύσῃ ζωὴν, μοναδικὸς καὶ εἰς ἀνάλογον ἐργασίαν τοιαύτην ἀναδειχθεὶς διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἑκκλησιαστικοῦ Κήρυκος», ὅστις κηρύττει διαπρυσίως τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ, ὅπου γῆς καὶ ἂν εὐρίσκεται καὶ ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ. Ἐχει τέλος μεταξὺ ἄλλων, ἅτινα τὸ διαπεραστικὸν Αὐτοῦ βλέμμα καὶ τὸ ὁργανωτικὸν Αὐτοῦ πνεῦμα βεβαίως θ' ἀνεύρῃ, ἵνα προστατεύσῃ καὶ τὴν παιδευσιν τὴν παρ' ἡμῖν, ἣτις ἐξεστράπη πῶς τῆς κανονικῆς καὶ διὰ τὸν ἑλληνισμὸν ἐμπρεπούσης τροχιᾶς καὶ τὰ ἀνώτατα αὐτῆς φυτώρια, στηρίξῃ, φυτώρια κοσμοῦντα τὴν Κ]πολιν καὶ ἐκπάγλως τιμῶντα αὐτὴν τὰ σώσαντα ἐν καιροῖς ἄλλοις τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν κιβωτὸν, τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου, σὺν τῇ παιδεύσει δὲ καὶ τοὺς θεράποντας αὐτῆς, τοὺς λογίους, λογιώτατος Αὐτὸς ὢν κριτῆς καὶ δεσπότης.

Β') Ἀλλὰ τὴν ἀκατάβλητον Αὐτοῦ δραστηριότητα δὲν πρέπει ἵνα διαφύγῃ καὶ τὰ τελούμενα ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους Ἑκκλησίαις τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρώτιστα δεόν ἵνα διὰ τῆς προσωπικῆς Αὐτοῦ ἐπιβολῆς ἵνα συντελέσῃ εἰς τὴν ἄρσιν τῆς κρατούσης ψυχρότητος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ, ὧν τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς καὶ γνωρίζει καὶ τιμᾷ. Ἐχει ὁ πατριάρχης ἱκανὰ πρὸς τὸν ἱερὸν τούτον σκοπὸν ἐφόδια, διὰ τὴν ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν ὑπὸ τὰς ἐνεστῶσας ἐθνικὰς περιπετείας, αἵτινες δὲν ἔληξαν ἔτι, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, διὰ τὴν στερέωσιν τῆς ἐϋνοφύλακος τῶν Ἱ. τοῦ Χριστιανισμοῦ προσκυνημάτων, τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐξ ἧς Αὐτὸς ἦρθη μέγας. Δὲν ἐλπίζομεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἱερᾶς ταύτης κλήσεως, ἣν ὡς πατριάρχης οἰκουμενικὸς διανύσει ἵνα

συναντήσῃ δυσδιαλλάκτους ἢ ἀναδέλφους ἀδελφοὺς.

Εἴτα ἔρχεται ἀμέσως ἡ Ἑνίσχυσις τῶν σχέσεων τῶν αὐτοκεφάλων τούτων ἀδελφῶν Ἑκκλησιῶν αἵτινες δὲν πρέπει πλέον ἵνα διατελῶσι ξηραὶ, τυπικαὶ ἀλλὰ οὐσιωδέστεραι, εὐλικρινέστεραι, ἀδελφικώτεραι, ἀφ' οὗ οὐδεμία αὐτῶν ἕτερον κατ' οὐσίαν ζητεῖ.

Ἡ γνῶσις τῶν τελεσθέντων ἢ τελουμένων ἐν τῇ αὐτοκεφάλῳ Σερβικῇ Ἑκκλησίᾳ καὶ τῆς ἐν αὐτῇ μεταβολῇ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ σηστήματος διὰ τῆς ἰδρόσεως Πατριαρχείου, πατριαρχικῆς αὐλῆς, περὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν.

Περὶ τῆς Ρουμανικῆς, ἐξ ἧς προσῆλθεν διὰ πολιτικούς κοινωνικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς λόγους καὶ ἡ ἰδέα συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ ταξίδιον τοῦ μεγάλου Νομοφύλακος τῆς Α. Ο. Ἑκκλησίας κ. Δημητρέσκοῦ ἀνὰ τὰς ἐκκλησίας, τῆς Ἀνατολῆς, ἀγνοοῦντες ἴσως ὅτι ὑπῆρχε τοιαύτη τις πρότασις τοῦ σ: ἁγίου Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Συνόδῳ, σημειωθείσα ἵνα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ Προσηκόντος μελετηθῇ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, καὶ δὴ ὑπάρχοντος πατριάρχου.

Ἐπίσης περὶ τῆς Ἑκκλησίας τῆς Μ. Δημοκρατίας τῆς Οὐκραΐνης, συστάσης κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1917 καὶ ἀναγνωρισθείσης ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ἣτις ἐζήτησε καὶ ἐκκλησιαστικὴν χειραφέτησιν. Καὶ ζητεῖ τοῦτο ἀφ' οὗ ἡ κραταιὰ κοσμικὴ δύναμις τοῦ Βορρᾶ, ἡ Αὐτοκρατορία πασῶν τῶν Ρωσιῶν διεσπᾶσθαι καὶ τὰ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξυπηρετούμενα ἐν πολλοῖς φυλετικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα (πρὸς τὰς ἐν Παλαιστίνῃ, Ἀντιοχείας καὶ Ἀγίῳ Ὄρει ἐνεργείας) ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἐξέφυγον.

Τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἡ ἐν τῇ Καυκασίᾳ (Ρωσία) Γεωργία (Ἰβηρία) ἐκινήθη καὶ ζητεῖ ὁμοίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἡ Γε-

ωργία οὔτε ὑπὸ γεωγραφικὴν οὔτε ὑπὸ ἐθνολογικὴν ὄψιν εἶναι ρωσικὴ χώρα. Ἡ Γεωργία ἀπὸ τοῦ 1783 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας τεθεῖσα καὶ κατ' ὀλίγον τῇ Ρωσίᾳ προσαρτηθεῖσα δὲν ἐξερωσίσθη, ἔχει τὴν γλῶσσαν αὐτῆς καὶ ἴδιον πολιτισμόν· καὶ ἑλληνιστὶ ἐτήρει ἀλληλογραφίαν καθ' ὅλον τὸν ΙΖ' αἰῶνα, περὶ ᾧ οὐχὶ νῦν ὁ λόγος.

Ἐπίσης οὐλησμονητέον καὶ τὴν Πολωνίαν, ἣτις μετὰ τὸ 1795 ὀριστικῶς διαλυθεῖσα καὶ διανεμηθεῖσα ἀνένηψε καὶ νῦν ὑπενθυμίζει δικαίως ἡμῖν τοὺς φωτεινοὺς ἐκείνους ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας αἰῶνας Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ὅστις ἐπὶ τέλους καὶ εἰς Βίλναν καταντήσας καὶ τιμηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ρωσικῆς Ἀκαδημίας ἐξέδωκε τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Διάλογον. Μελετίου τοῦ Πηγᾶ. Ἴσως νῦν ἐπίσης τὴν ἐν τῇ νεωστὶ συστάσῃ Νέα ἰσχυρὰ ἐν τῷ Κέντρῳ τῆς Εὐρώπης Μεγάλη Τσεχο-Σλοβακικὴ Δημοκρατία, ζωήραν θρησκευτικὴν κίνησιν καὶ προσέλευσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ὁρθοδοξίας, περὶ οὗ ἐν τελευταίοις φύλοις τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας τὰ δέοντα ἐγνώσθησαν.

Ἐχει προσέτι ἵνα σκεφθῇ καὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ δῆθεν Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας, ὅστις παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως τῶν Τυράννων ἐν Εὐρώπῃ κλ.

Γ'. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω τραπόμεν ἐπὶ τὰ γενικώτερα.

Ὁ Νέος Πατριάρχης ἔχει ἵνα σταθμῇ, ὡς ἔχει πείρας μακρᾶς καὶ γνώμης, τὰ περὶ προσεγγίσεως μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἐν πνεύματι χριστιανικῷ μετ' αὐτῶν συνεννοήσεως. Ἡ συνεννόησις αὕτη δὲν ἀποσκοπεῖ τὴν ἄμεσον ἔνωσιν, σκοπὸν ἔχει τὴν ἀπόκρουσιν πάσης ἀντιθέσεως ἢ ἀντιζηλίας, σκοπεῖ στενωτέραν γνωριμίαν καὶ συμφιλίωσιν, ἐάν που τοιαύτη ἀγαθὴ δὲν ὑφίσταται. Ἡ Συνεννόησις τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν σημαίνει ἔνωσιν ἀλλ' ἀκραιφνῶς εἰλικρινῇ καὶ ἄδολον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπαφὴν πρὸς κοινὸν ἀγαθόν, τὴν ἡσυχίαν τοῦ κόσμου. Μεταξὺ δὲ τῶν ὄρων πρὸς ἀδελφίαν τῶν χρ: Ἐκκλησιῶν πρῶτιστος νομίζομεν

πρέπει ἵνα τεθῇ ἡ παῦσις πάσης πρὸς προσηλυτισμὸν ἐνεργείας, ἐξ ἧς πάσχομεν ἡμεῖς πρὸ πάντων οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπειτα δὲ τὸ ἐν Γενεύῃ τελευταῖον συνελθὼν Συνέδριον περὶ φιλίας τὸν Κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ὅπως τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον ἀναδεχθῇ τὴν ἐπὶ τούτῳ μερίμναν τοῦλάχιστον διὰ τὰς ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης τῷ πατριάρχῃ ἡμῶν ἀπόκειται ἵνα ρυθμίσῃ τὰ διαβήματα Αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἀγγλικανικὴν τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Σουηδικὴν Λουθηράνο ἐπισκοπὴν, πρὸς ἃς τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον διὰ καταλλήλων ἀντιπροσώπων ἐπισήμως ἀντιπροσωπεύθη καὶ δι' αὐτῶν συνεκέντρωσε ἐργασίαν πολύτιμον, χρήζουσαν τώρα μόνον δεξιᾶς χειρὸς καὶ νοῦν ὁδηγοῦ πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν, ἀνδρὸς εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἀπὸ ἐτῶν, ἐπιτυχῶς ἐργασθέντος μετὰ τῶν πρωτεργατῶν τῶν εὐγενῶν τούτων κινήσεων, ἐκ τοῦ ἐγγύς καλῶς γνωρισθέντος καὶ τιμηθέντος, ἄνδρὸς ἐτοίμου καθ' ὅλα. Καὶ τοιοῦτος εἶναι ἐλέω θεοῦ μόνος, μονώτατος ὁ πατριάρχης ἡμῶν.

Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν ἀρχιερεὺς

Εἶναι ἀνάγκη τελευτῶν ἵνα καὶ περὶ τοῦ Ἡμερολογίου ὁμιλήσω καὶ περὶ τῆς μονοποιήσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἱεροῦ Πάσχα, περὶ ᾧ ἐπίσης ὑπάρχουνσιν ἐτοῖμαι ἐργασίαι. Εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη ἵνα μνησθῶ καὶ τῆς μερίμνης πρὸς προαγωγὴν τῆς δημοσίας Ἠθικῆς, περὶ ἧς ἐν Ἀγγλίᾳ τοσοῦτος λόγος πρὸ ὀλίγου ἐγένετο καὶ ἀπομάκρυνσιν ὁθινείαν τοῖς παλαιοῖς ἡμῶν οἰκογενειακοῖς ἡθεσι καὶ θεσμοῖς;

Πάντα ταῦτα γινώσκει ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Μελέτιος ὁ Δ'. Ἐρχου, ναὶ ἔρχου, Παναγιώτατε Δέσποτα καὶ στερέωσον ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς καὶ τῇ πολυπειρίᾳ Σου. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, θελήματος κλήρου καὶ λαοῦ.

B. A. M.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πατριαρχικὴ ἐκλογή.— Τὸ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων σταλὲν τηλεγράφημα ἔχει ὧδε:

**Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην
ΜΕΛΕΤΙΟΝ**

Νέαν Ὑόρκην

Ὁμοθύμῳ ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ ἐκλήθητε Ἀποστολικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Ανακοινούμενα χαρμωδῶς ἐκλογὴν Δύο Σώματα ὑποβάλλουσιν εὐλαβῇ συγχαρητήρια ἐπικαλούμενα εὐλογίας Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος. Ἀναμένουσιν εὐσεβᾶστως ἀναγγελίαν ἐλεύσεως Αὐτῆς Ἱερὰ Σύνοδος

Μ. Συμβούλιον

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ

Ἀριθ. $\frac{\text{πρωτ. 7934}}{\text{διεκ. 4070}}$

Πανιερώτατε καὶ Θεοπρόβλητε Μητροπολίτα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἡμῖν ἀδελφὲ κύριε

, τὴν φίλην ἡμῖν αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν ὅτι γενομένης τῇ κε'. παριππεύσαντος μηνὸς Νοεμβρίου τῆς νενομισμένης ἐκλογῆς, συνωδὰ τῇ διὰ τῆς τελευταίας Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου προαγγελία, Πατριάρχης ἡμῶν Οἰκουμενικὸς ἀνεδείχθη μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς τάξεως διὰ κανονικῶν ψήφων καὶ ὁμοθύμῳ γνώμῃ ἐν τε τῇ Ἐκλογικῇ Συνελεύσει καὶ ἐν τῷ Ναῷ ὁ Πανιερώτατος καὶ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος, πρὸς μεγάλην πάντων παραμυθίαν καὶ χαράν. Προτρεπόμεθα οὖν συνοδικῶς, ὅπως καὶ ἐν τῇ θεοσώστῳ ἐπαρχίᾳ αὐτῆς ἀναγγελθῇ τὸ εὐφρόσυνον γεγονός καὶ γίγνηται τὸ κανονικὸν μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, μέχρις οὗ Αὕτη ἀφικνουμένη σὺν Θεῷ ἐξ Ἀμερικῆς, ἐνθα ἔλαχε τὰς διατριβὰς ποιούμενη, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἐν ὧραις αἰσίαις τὴν διακυβέρνησιν τῆς θείας βουλῇ εἰς τὴν ποιμαντορικὴν Αὐτῆς οἰακοστροφῆσιν ἐμπιστευθείσης ἱερᾶς ὀλκάδος, καὶ δι' ἰδίων Αὐτῆς σεπτῶν γραμμάτων ἀναγγεῖλη, κατὰ τὴν τάξιν, τὰ

τῆς ἀνόδου Αὐτῆς εἰς τὸν περίβλεπτον Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Εἶεν δὲ τὰ ἔτη αὐτῆς ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

αὐτῆς. Δεκεμβρίου α'.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑΣ

Θεοφιλέστατοι ἀρχιερατικὸς προϊστάμενοι δσιώτατοι ἱερατικῶς προϊστάμενοι τῶν ἐνωρίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αὐξ. ἀριθ. 1363.

Ἀριθ. $\frac{\text{πρωτ. 7842}}{\text{διεκπ. 4000}}$

Γενομένης χθὲς ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κανονικῆς ψηφοφορίας τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχου, ἀνεδείχθη κανονικὸς ἡμῶν Πατριάρχης καὶ Δεσπότης ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ΜΕΛΕΤΙΟΣ. Τὴν αἰσίαν ταύτην πᾶσιν ὑμῖν ἐξαγγέλλοντες ἐκλογὴν ἐντελλόμεθα, ἵνα ἀπὸ τῆς σήμερον μνημονεύητε ἐν πάσαις ταῖς ἱεροπραξίαις τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου ΜΕΛΕΤΙΟΥ τοῦ πανσεβαστου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Δεσπότη.

Εἴητε δ' ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας
+ Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου διὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Α. Μισιρλόγλου, Ν. Σγουρίδης καὶ Κ. Κελαϊδίτης.

— Ἀκυρωθείσης προγενεστέρως ἐκλογῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπαρχίας Ἀμασειᾶς ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Α. Γαβριηλίδης, Θ. Ἀρζόγλους καὶ Π. Παυλίδης.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Κογκαλίδης, Τριφτανίδης καὶ Σιδηρόπουλος.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Ρόδου ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Ἰ. Καμπαλούρης, Ἰ. Χαριτωνίδης καὶ Ἰ. Τσουβαλᾶς.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Κορυτσᾶς ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Γ. Μόσχος καὶ Π. Ζερβός.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς Συντεχνίας τῶν Καλαϊτζήδων ἐξελέγη ὁ κ. Ἄνδρ. Βλαστός.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Βελεγράδων ἐξελέγη ὁ κ. Καλωταῖος, τῆς δὲ ἐπαρχίας Νικομηδείας ὁ κ. Ἑμμ. Ἑμμανουηλίδης.

— Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Δυρραχίου ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Μεϊμαρίδης καὶ Καλησιώτης.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Μιτρῶν ἐξελέγη ὁ κ. Π. Τσαηλόγλου.

— Ἀκυρωθεῖσης προγενεστέρας ἐκλογῆς, ἀντιπρόσωπος Ροδουπόλεως ἐξελέγη ὁ κ. Γ. Τζιώτης.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Δαρδαρrellίων ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Σαγιάννος.

Κινησις Ἀρχιερέων.— Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀποστόλος.

— Ἐπετράπη εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δυρραχίου ὅπως μεταβῇ εἰς Σμύρνην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Κύριος Γρηγόριος, ἀπνύθυνε παρ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τὸ τηλεγράφημα τοῦτο:

Κύριον Βουρζουά

Πρόεδρον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν

Σερ Ἐρικ Δρόκμονδ

Γεν. Γραμματέα τῆς Κοιν. τῶν Ἐθνῶν

« Ἡμεῖς, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνορθοδόξου (grecque-orthodoxe) Κοινοῦτος ἐν Συρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς μετὰ καὶ τῶν ἑαυτοῦ Μητροπολιτῶν, τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Ἱ. Σύνοδον, αἰσθανόμεθα τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐντολῆς (mandat) μεγάλης τινὸς Δυνάμεως, διατεθειμένης νὰ παρέχῃ ἡμῖν τὰς ἑαυτῆς φροντίδας πρὸς διατήρησιν τῆς ἀσφαλείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ ἤδη παρελθούσα περίοδος ὑπὸ τῇ ἐντολῇ (mandat) τῆς Γαλλίας, καίπερ λίαν βραχεῖα καὶ παρασκευαστικὴ τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῶν μεγάλων σχεδίων, ὧν ἀναμένομεν τὴν ἐκτέλεσιν, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι ἡ ἐντολὴ τῆς Γαλλίας συνάδει σφόδρα πρὸς τὴν πρόδον τῆς χώρας ἡμῶν.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τὴν Ὑψηλὴν εὐμένειαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν νὰ εὐδοκήσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐντολὴν τῆς Γαλλίας ἐν Συρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ καὶ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς διηνεκοῦς δόξης πάντων τῶν ὑμετέρων Κρατῶν, τῶν διασωζόντων τὰ ἀνθρώπινα δίκαια.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Πώλησις γαιῶν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου.— Συνεπείᾳ ἐπερωτήσεως τοῦ Λόρδου Sydenham ὁ δούξ Satherland ἀπαντῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Colonial office εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ταραχῶν Ἰόππης ἐκθεσις θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τινος ἡμέρας. Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ζητήματος, τὸ ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀνέρχεται εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ δυστυχῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Πολιτικὴ τῆς Παλαιστίνης κυβέρνησις συνέστη εὗρε τὰ τοῦ Πατριαρχείου ἐν συγχύσει φοβερά. Πρῶτον μέγα σχίσμα ἐπῆλθε μετὰ τὸν Πατριάρχου καὶ πλειονότητες τῆς Συνόδου, ὅπερ ἔσχεν ἀποτέλεσμα τὴν παράλυσιν ὅπωςδήποτε τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πατριαρχείου· δεύτερον δὲ τὸ Πατριαρχεῖον εἶχε χρῆν πολλὰ ἄνευ τινὸς σχεδὸν ἐλπίδος. Τὸ ἄμεσον παρουσιαζόμενον πρόβλημα ἐλύθη δι' ἀποφάσεως χρεωστασίου καὶ ἐν ἔτος κατόπιν, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἔτους τούτου, ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐρευνητικὴν, ἵνα ὑποβάλῃ ἐκθεσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν χρεῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνέταξεν ἐκθεσιν τόσον λαμπράν καὶ ἐνδιαφέρουσαν, ὥστε ὁ γραμματεὺς τοῦ Κράτους διὰ τὰς ἀποικίας ἀπεφάσισεν ἐκ συμφώνου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Παλαιστίνης τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς. Αἱ ἐριδες μετὰ τὸν Πατριάρχου καὶ Συνόδου εἶναι εὐτυχῶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐξομαλύνσεως.

Κατὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου τὸ Πατριαρχεῖον ὤφειλε τὸ ποσὸν 220000 Λ. Στ. καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους τούτου, ὅτε ἤρξατο ἵνα ἐργάζεται ἡ ἐπιτροπὴ, τὸ χρέος ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέγα ποσὸν τῶν 550000 Λ. Στ. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ χρέους τούτου τὸ Πατριαρχεῖον οὐδὲν διέθετε καὶ ἂν προὔβαινεν εἰς εἰς μεγάλας οἰκονομίας· ὁ δὲ προὔπολογισμὸς ἐδείκνυνεν ἔλλειμμα ἐτήσιον 3-4000 Λ. Στ., ὁ δούξ οὐδόλως ἀμφιβάλλει, ὅτι αἱ νῦν πωλούμεναι γαῖαι οὐδένα ἔχουσι δεσμὸν ἱστορικὸν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου. Οἱ ὅροι δὲ τῆς πωλήσεως ὠρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ οἰκονομικοῦ ἐλέγχου, δύναται δὲ ἵνα βεβαιώσῃ ἐν πεποιθήσει, ὅτι ἐγένοντο μετὰ τοῦ ἐνιαίου σκοποῦ, ὅπως ἐπιτευχθῇ ὑπερτάτη τιμὴ κατὰ τὴν πώλησιν τῶν γαιῶν.

Εκ) τοῦ «Πανταίνου»)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7642

Κ Λ Η Σ Ι Σ

Ἡ Θεοδώρα Νικολάου Συμεωνίδου, τὸ γένος Γρηγορίου Μπαχτσεβάνογλου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὴκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Γενή-Σεχέρ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1/2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως ρωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Ι. Συμεωνίδου, καπνοπώλου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Γενή-Σεχέρ (Κων)πόλεως ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Νοεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλίππουπόλεως Βενιαμὴν

3

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθαν. Ε. Καρούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἡ Αἰκατερίνη Βλαδίμ. Βουδιᾶ, (γένος Δημ. Νικολαΐδου), ὀρθόδοξος, ἀγνώστου διαμονῆς ὡς ἐναγομένη παρὰ τοῦ συζύγου τῆς Βλαδμήρου Βουδιᾶ, ὀρθοδόξου, τυπογράφου διαμένοντος ἐν Χαλκηδόνι ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη ἐμπροθέσμως δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνεχῶς διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 26 Νοεμβρίου 1921.

3

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7274

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 127 καὶ ἡμερομ. 16 Αὐγούστου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Κλεοπάτρας Ἀλ. Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημ. Μηλιώτη καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου).

Δ ε ῶ τ α ὕ τ α

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 64, 77, 79, 201 καὶ 207 τῶν Παιδικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2281 καὶ ἡμερομ. 3 Αὐγούστου 1921 περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς Κλεοπάτρας Ἀλ. Κοκκωνίου, τὸ γένος Δημ. Μηλιώτη κατὰ Ἀλεξάνδρου Κοκκωνίου, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον. Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ συζύγῳ αὐτοῦ λόγῳ διατροφῆς λίρας Τουρκίας ἑκατὸν πενήκοντα (ἀριθ. 150) μηνιαίως ἀπὸ τῆς 3 Ἀπριλίου 1921 καὶ ἐπ' ἀόριστος ἤτοι μέχρι οὗ ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶν τὰ συζυγικά αὐτοῦ καθήκοντα.

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ

Ἐπιβάλλει τὰ δικαστικά ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἑπτακόσια τριάκοντα δύο (ἀρ. 732) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλίππουπόλεως Βενιαμὴν

2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Α. Χαμουδópουλος

Υ. Γ. Διὰ τὸ ἀρμοδίως γνωστὸν ἀδύνατον τῆς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Κοκκωνίον, ἔμπορον ἐν Δρέσδῃ κοινοποιήσεως τοῦ ἀντιγράφου τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν δικάσιμον αὐτοῦ τῆς 13 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν Νόμον (Ὁδηγ. ἄρθρ. 155) ἐνέκρινεν ἵνα διὰ τὰς νομίμους συνεπείας τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς τε ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Δρέσδῃ «Ἀνταίγχερ».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1921.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντής καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημείας

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Λογοκρισία

Α.
 ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΣΙΩΠΙΚΟΥ
 ΠΡΟΣ
 ΜΑΡΤΙΝΟΝ ΤΟΝ ΚΡΟΥΣΙΟΝ
 περὶ τῶν ἐν Κ]πόλει (1579 μ. Χ.)

Ἐγραψα οὐχὶ ἅπαξ καὶ ἐπανέλαβον δι' ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀκαδημείας τῆς γηραιᾶς Τυβίγγης, τῆς μικρᾶς μὲν ἄλλ' ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ καὶ τῇ Ἱστορίᾳ τῶν τῆς Ἀναγεννήσεως χρόνων μεγάλης ἀπόκεινται τόμοι ὁλόκληροι πολυσέλιδοι τῶν Ἡμερολογίων τοῦ φιλέλληρος ἐκείνου καθηγητοῦ Μαρτίνου Κρουσίου τοῦ μέχρι μανίας ἐπιζητοῦντος καὶ ἀντὶ παντὸς ἐκλιπαροῦντος ἵνα παρ' ἡμῶν ἐντεῦθεν πληροφορηθῇ τὰ καθ' ἡμᾶς «καὶ τὰ τοῦ δυστυχικοῦ ἡμῶν γένους» μετὰ λεπτομερειῶν, ἐν αἷς ἔχει τις ἵνα ἀποθαυμάσῃ τὴν ἀσυγκράτητον καὶ πολυπράγμονα αὐτοῦ περιεργίαν. Τὸ ὄνομα Μαρτίνου τοῦ Κρουσίου ἐγένετο ἡμῖν τοῖς ἐνταῦθα γνωστὸν κυρίως ἀπὸ τοῦ μακαρίτου Σάθα διὰ τῆς Τουρκογραφίας, ἣτις καίπερ ἀπὸ τοῦ 1584 τετυπωμένη εἶναι ἔτι μεθ' ὅλας τὰς ἐνιαχοῦ ἐλλείψεις αὐτῆς ἀνεξάντλητος πηγὴ γνώσεων καὶ πληροφοριῶν διὰ τὰ ἡμέτερα ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις, ἂν οἱ ἐπαίοντες ἐπιθυμῶσιν ἵνα τὰ ἐν αὐτῇ μελετήσωσι καὶ κατὰ θέματα συναπαρτίσωσι μικρὰς ὥραίας μελέτας συσχετίζοντες πρὸς ἄλλας τινὰς δημοσιεύσεις τῶν χρόνων ἐκείνων.

Περὶ τῶν πολλαπλῶν καὶ πολυειδῶν σημειωμάτων τοῦ Κρουσίου μακροτάτην λεπτομερῆ οὐσιώδη Ἐκθεσιν τῷ Ε. Κ. ἐν καιρῷ πρὸ 8 ἐτῶν ὑπέβαλον, ἄλλ' ὅμως ἡ Ἐκθεσις αὕτη, οἷς κρίμασι γινώσκει ἡ εὐμένεια τύχης καὶ ἡ πρόνοια φθόνου ἐνὸς μητροπολίτου, ὅστις φημίζεται ἐγκυκλοπαιδικὸς καὶ σοφὸς, μητροπολίτου τῷ ὁποίῳ οὐδεμίαν ἔδωκα ἀφορμὴν παραπόνου, τοῦναντίον μάλιστα ἐν πολλοῖς καὶ εὐαρεσκείας, μένει ἔτι ἀνέκδοτος, ὥς ὁμολο-

γήσω καὶ ἔνεκα τοῦ ἀνεπιτηδείου καὶ ἀνεπιτηδεύτου χαρακτηρὸς μου.

Ἐπειδὴ ὅμως βλέπω ἀπὸ πολλοῦ ὅτι τὴν ὑγίαν μὲν ἔχω βεβαρημένην καὶ μικρὰ ἀφορμῇ εὐαίσθητον καὶ εὐόλισθον τὴν δὲ ἡλικίαν πολὺ χωρήσασαν, φρόνιμον ἐθεώρησα ἀπὸ τινος ἵνα παραδίδω πρὸς καὶ πρὸς ἑγγραφὰ τινὰ ἢ σημειώματα, ψυχία τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ ἑλληνολατινοδιδασκάλου τούτου τῆς Τυβίγγης Ἀκαδημίας, ὡς ἀπεκάλει αὐτὸν ὁ Ζερβὸς Κωνσταντῖνος (σελ. 536 *Turcogr.*) τῆς ἐμῆς φιλεπιστήμονος προθυμίας καὶ τῆς δεδονημένης ἐπὶ τούτῳ ψυχῆς φιλοτιμῆματα. Ἀλλὰ τοὺς ἐντυγχάνοντας παρακαλῶ ἵνα λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι παρέχω ταῦτα ἄνευ σημειώσεων καὶ πολλῶν παραπομπῶν, ἵνα μὴ ἐπιβαρύνω καὶ τὸν καιρὸν, οὐ στεροῦμαι καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑκκλησ. Ἀληθείας», καίτοι πάντα τὰ βοηθήματα καὶ γινώσκω.

Οὕτω ἐκ τοῦ Β' τόμου τῶν Ἡμερολογίων τοῦ Κρουσίου (κῶδ. M / h 466, 4^ο) ἐν τῇ σελ. 60-65 ἀπῆντησα τὴν παρὰ πόδας πρὸς τὸν Κρούσιον ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν, λατινιστὶ γεγραμμένην, τοῦ Σολομῶντος Σουηκκέρου (*Sol. Schweigger*) ἢ Σιωπικοῦ, ἐφημερίου τῆς ἐνταῦθα γερμανικῆς πρεσβείας, ὅστις διεδέξατο ἐν τῇ ἐφημερίᾳ τὸν πολὺν Στέφανον Γερλάχιον μετακληθέντα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τυβίγγης. Ὁ Σ. Σιωπικὸς ἦτο «τροφίμος τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας καὶ διατριβῆς καὶ αὐτὸς», γράφει ὁ Κρούσιος ἐν τῷ συστατικῷ αὐτοῦ γράμματι πρὸς τὸν ἰσάδελφον αὐτοῦ Θεοδόσιον Ζυγομαλᾶν, δημοσιευομένῳ ἤδη ἐν τῇ 462 σελ. τῆς Τουρκογραφικῆς, ἥτοι μαθητῆς τοῦ Κρουσίου, ὡς καὶ ὁ Γερλάχιος ὁ μετὰ ταῦτα καὶ συνάδελφος αὐτοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὁ Σιωπικὸς, οὗ ἔχομεν τὴν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν περιοδείαν ἐν ἐπαλλήλοις ἐκδόσεσιν γερμανιστὶ, μετ' εἰκόνων, λίαν περιέργον ἀκολουθήσας τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας Ἰωακείμ von Zinzendorf ἐκ Βιέννης ἀφίκετο δι' Ἀδριανοπόλεως εἰς Κ]πολιν τῇ 1 Ἰανουαρ. 1578. Ἐνταῦθα συνεχίσας τὰς μετὰ τῶν πατριαρχείων σχέσεις, κληθεὶς καὶ παραστάς μάλιστα καὶ εἰς τοὺς γάμους τοῦ πρωτονοταρίου Θεοδόσιου τοῦ Ζυγομαλᾶ (Κυριακῇ 2 Νοεμβρ. τοῦ 1578) νυμφευθέντος νεωτάτην κόρην, τὴν Εἰρήνην (Γεωργίου) Μόσχου, ὧν διέσωσε καὶ περιγραφὴν, διέτριψε μέχρι τῆς 3 Μαρτίου 1581 μετὰ μακρὰν δὲ περιοδείαν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην (Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἱερουσαλὴμ) διὰ Δαμασκοῦ, Τριπόλεως, Κρήτης, Βενετίας ἐπανήλθεν εἰς Γερμανίαν φέρων καὶ φιλοθήκην, ἐξ ἧς πολλὰ δυνάμεθα, ἐὰν θέλωμεν, ἵνα ὠφεληθῶμεν. Ἴνα μὴ ἐκτείνωμαι παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὴν προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπιστολῆς, ἧς τὸ περιεχόμενον ἀξιόλογον διὰ τὰς σχέσεις ἡμῶν ἐνταῦθα.

Ἐπισημειοῦμαι μόνον 1) ὅτι ὁ Σιωπικὸς μόνος ζωγραφήσας ἔπεμψεν ἐν καιρῷ τὰς εἰκόνας πατρὸς καὶ υἱοῦ Ζυγομαλᾶ, ἐπιμόνως ζητηθεὶσας παρὰ τοῦ Κρουσίου, περὶ ὧν καὶ ἐν *Turcogr.* καὶ ἐν *Germanogr.* γίνεται λόγος καὶ 2) τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀντέγραψεν οὐχὶ αὐτὸς ὁ Κρούσιος ἀλλὰ μαθητὴς αὐτοῦ τῇ 6 Ἰουνίου 1579, ὡς ἐν τοῖς *Diariis* σημειοῦται καὶ 3) ὅτι τὴν ἐκδοσιν ταύτης ἀφιερῶ τῷ ἐπ' αἰσίοις καὶ ἐν καταλλήλοις καιροῖς εἰς βασιλεύουσαν προσελθόντι σεβ. φίλῳ καὶ ἀγαστῷ μητροπολίτῃ Ρόδου κ. Ἀποστόλῳ τῷ καὶ προέδρῳ τῆς «Ἐκ]στικῆς Ἀληθείας», ὡς ἀπαρχὴν τοιούτων μικρῶν ἀνακοινώσεων, αἷς ἐν εὐκαιρίᾳ μου ἐπακολουθήσωσιν ὅμοιαι δι' ἄλλους συμπαθεῖς φίλους, τοιαύταις ἐργασίαις φιληδοῦντας.

(1) Ταύτης τὴν μετάφρασιν ὀφείλω τῇ ἀγαστῇ προθυμίᾳ τοῦ μετρίοφρονος καὶ συμπαθοῦς μοι συναδέλφου κ. Στ. Μάρκα.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 4 Δεκεμβρίου 1921.

B. A. M.

Ἡ ἐπιστολὴ λοιπὸν ἔχει ὥδε:

Τῷ κρατίστῳ καὶ ἐπιφανεστάτῳ ἀνδρὶ, κυρίῳ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ, καθηγητῇ τελειοτάτῳ τῆς τε ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ρωμαϊκῆς φιλολογίας ἐν τῇ περιφήμῳ τῶν Τυδινγίων Ἀκαδημαίᾳ, πιστοτάτῳ, τῷ ἐαυτοῦ Κυρίῳ διδασκάλῳ, ἐξόχως ἐπαινετέῳ, ἐν Χριστῷ εὖ πράττειν

Κράτιστε ἄνερ καὶ διδάσκαλε ἄγαν σεβαστέ,

Πολλάκις μέχρι τοῦδε κατ' ἐμαυτὸν διηρωτώμην, πότερον τὴν σὴν Ἐξοχότητα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου νὰ παρενοχλήσω ἢ νὰ σιωπήσω; Διότι, ἔλεγον, ἂν μὲν γράψω, δὲν θὰ ἀποφύγω τὴν τοῦ θράσους παρηγορίαν ἐνώπιον τηλικούτου ἀνδρός, ἐὰν δ' ἀπόσχωμαι, τὸ τῆς ἀχαριστίας πταίσμα δυσκόλως θὰ διαφύγω¹). Προετίμησα λοιπὸν εἰς τὴν τοῦ θράσους μάλλον ἢ εἰς τὴν ἀγνομοσύνης ἐνοχὴν νὰ ἐμπέσω καὶ τὴν σὴν Ἐξοχότητα διὰ τῆς ἀκόμψου ταύτης ἐπιστολῆς μου νὰ ἐνοχλήσω. Ἀφοῦ μάλιστα ἡ σὴ Ἐξοχότης παρέσχε μοι πρόστασιν ἐαυτῆς ἐπιστολῆς (ἣτις ἀνθρωπίνην φιλανθρωπίαν ἀπέπνεε), προέτρεψέ με ἵν' γράψω· αὕτη δὲ καὶ τὸν ὄκνον ἐκείνον ἐκ τῆς ψυχῆς μου οἶονεϊ ἐξέβαλε καὶ πρὸς ἀπάντησιν παρώρμησε. Διὸ τὴν σὴν Ἐξοχότητα τὰ ἐγίστα παρακαλῶ, ἵνα τὴν αὐτὴν εὐμένειαν καὶ φιλανθρωπίαν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης ἐπιδείξῃ, ἣν καὶ ἄλλοτε πάντοτε, ἂν καὶ μηδὲν καλλῶπιστροῦ, μηδὲν τῶν ἐμπορικῶν μυροθυκῶν¹) αὕτη ἀπόζη. Ἐὰν δὲ κατεννοήσω τοῦτο, ὅπως πάντως πέποιθα, μὴ ἀμφιβαλλέτω ἡ σὴ Ἐξοχότης ὅτι οὕτως ἡ ψυχὴ μου ἐκκαίεται ἵνα ταύτην ἀκολουθῶς διὰ τῆς ἰσχυρῆς καὶ εὐτελοῦς ἐπιστολῆς μου προσαγορεύῃ.

Ἡ δὲ ἐπιστολὴ τῆς σῆς Ἐξοχότητος ἡ γεγραμμένη τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπεδόθη εἰς ἐμὲ τῇ 14 Δ[ε]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἣτις τῷ ὄντι μεγάλην ἡδονὴν εἰς ἐμὲ προυξένησε. Δι' αὐτῆς ἡ σὴ Ἐξοχότης κατ' ἀρχὰς συγχαίρει μοι ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καθήκουσιν. Ἀνθ' ὧν εὐχῶν μεγίστας χάριτας καὶ ὁμολογῶ καὶ ἔχω²). Δοίη ὁ Παντοδύναμος ὅπως πάντα κατ' εὐχὴν αἰσίως ἀποβῶσι. Τὰ δ' ἄλλα, ἐν ποίᾳ τύχῃ τὴν Ἑλλάδα εἶδον, ὁ σεβαστός μοι φίλος κύρ. Στέφανος³) θὰ ἀναγγείλῃ ἢ ἤδη ἀνήγγειλεν εἰς τὴν σὴν Ἐξοχότητα καὶ εἰς τοὺς

(1) Αἱ διὰ παχέων γραμμάτων λέξεις ἢ φράσεις εὗρηται ἑλληνιστί ἐν τῇ ἐπιστολῇ.

(2) Τὸ κείμενον gratias ago et habeo (sic).

(3) Εἶναι ὁ Γερλάχιος, ὃν διεδέξατο ἐν τῇ ἐφημερίᾳ τῆς γερμανικῆς πρεσβείας.

ἄλλους δύο σεβαστοὺς διδασκάλους. Ὅτι δὲ ἡ σὴ Ἐξοχότης ἐπιποθεῖ τὴν ἐμὴν ἐπιμέλειαν πρὸς διατήρησιν τῆς τῶν Ἑλλήνων φιλίας (in conservanda Graecorum amicitia requirit: quae dudum contracta est, collabatur), ἵνα μὴ ἡ ἤδη περιορισθεῖσα καταρρεύσῃ, ὅσον πρὸς τοῦτο δύναμαι νὰ παράσχω, ἄνευ οὐδεμιᾶς βραδύτητος θὰ πράξω, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ πᾶσαν τὴν ἐπιμέλειάν μου καὶ φιλοπονίαν ὑπισχνοῦμαι.

Ὅτι ἡ σὴ Ἐξοχότης εἰκόνας ἀρχαίων Ἑλλήνων παρ' ἐμοῦ αἰτεῖ, οὐδὲν μάλλον εὐχομαι ἢ ἵνα τὸν πόθον αὐτῆς δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω καὶ τοιοιτοτρόπως τὴν ἐθγνωμοσύνην μου νὰ ἐκδηλώσω. Ζωγράφον μέχρι τοῦδε οὐδένα οὔτε μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων οὔτε μεταξὺ τῶν βαρβάρων (sic) παρετήρησα οὐδὲ τοῦλάχιστον τοιοῦτον, ὁποῖος ἀρχαίος τις μεταξὺ τῶν ἡμεδαπῶν ζωγράφων ἤθελε τολμήσει ἵνα κατέλθῃ εἰς τὴν παλαίστραν. Ἐὰν δὲ ἡ σὴ Ἐξοχότης ἀπαιτῇ τὰ προῖτά μου δοκίμια τῆς ἀπεικονίσεως τῶν ἑλληνικῶν μνημείων θὰ ἀποπειραθῶ ἵνα τινὰ ἐξ αὐτῶν σκιαγραφήσω, εὐθύς ὥς ἀνοιχθῇ εἰς ἐμὲ ἢ εἰς τὰ πατριαρχεῖα εἰσοδός. Μέχρι τοῦδε δὲν ἐπειράπη εἰς ἡμᾶς νὰ ἐξαγάγωμεν τὸν πόδα ἐκ τοῦ οἴκου ἔνεκα τῶν ὑπονοειῶν τῶν Τούρκων καὶ ἔνεκα τῶν ἐνεδρῶν, ὡς πολλάκις κατ' ἐμοῦ ἔστησαν. Τὴν εἰκόνα τῆς σῆς Ἐξοχότητος, ὥς ἡ φαντασίᾳ μοι ὑπηγόρευσεν, οἶονεϊ διὰ δικτυωτοῦ (βλέπων) ἀμαθέστερον ἐσκιαγράψω, οὐχὶ διότι ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξω διὰ ταύτης εὐφυΐαν τινὰ περὶ τὴν τέχνην, διότι τίς εἶναι τόσον ἐπιτήδειος, ὅστις ἀπόντα διὰ τοῦ φυσικοῦ χρώματος καὶ διὰ καταλλήλων χαρακτήρων ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐκφράσῃ; Ἀλλ' ἵνα χαρισθῶ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς σῆς Ἐξοχότητος. Ταύτην δὲ κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἀφίξιν μου ἐσκιέγραψα (sic) χάριν τοῦ κυρίου Θεοδοσίου. Διότι αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ ἀρχὴν πρὸς ἀποστολὴν ἄλλων σκιαγραφίας. Ἐὰν ὁ Κύριος παράσχῃ μοι ζῶην, ἐγὼ αὐτὸς ἐρχόμενος θὰ παρακαλέσω πολὺ τὴν σὴν Ἐξοχότητα νὰ δεχθῇ ἄλλας περισσοτέρας καὶ ποικίλους Ἑλληγνισμοὺς

Ἐπὶ τοῦ παρόντος πέμπω τῇ σὴ Ἐξοχότητι δύο εἰκόνας φίλων Ἑλλήνων τοῦ πρώτου ἔρμηνέως καὶ πρωτονοταρίου, ὡς εἰς πλείστας γραμμάς ἐσκιαγράψω¹). Περὶ τούτων δὲ οὐδεὶς θὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι οὐχὶ ἀληθῶς ἀναπαρέστησα· ὅπερ θὰ μαρτυρήσῃ καὶ ὁ κ. Στέφανος [ὁ Γερλάχιος].

(1) Ἐννοεῖ τὸν Ἰωάννην (πατέρα) καὶ Θεοδόσιον (υἱὸν) Ζυγομαλάν.

Τὰ ἐμὰ ἐὰν ἡ σὴ Ἐξοχότης ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὰ ἐξῆς πρῶτον εἶναι. Ὑγείας αἰσίας σώματος καὶ πνεύματος, εὐτυχοῦς τῶν πραγμάτων μου ἐκβάσεως ἐνταῦθα ἐν τοῖς βασανιστηρίοις καὶ κατέργοις χάριτι τοῦ Ὑψίστου ἀπολαύομεν. Οὐδεμία ἀηδία τῶν τόπων τούτων μέχρι τοῦ νῦν μὲ κατέλαβεν, οὐδ' ὥς ἐλπίζω, μετὰ ταῦτα θά με καταλάβῃ, διότι εἰσέτι δὲν κατελήφθην ὑπὸ κόρου τῶν ξένων πραγμάτων.

Νεώτερα σμικρὰ, ὀλίγα δὲ εὐχάριστα ἔχομεν. Τῇ 8 Ἰανουαρίου ἐγεννήθη τῷ τυράννῳ τῶν Τούρκων Σουλτὰν Μουράτ ἕκ τινος ἀπελευθέρου γυναικὸς υἱὸς, ὃν ὠνόμασε Σουλτὰν Σελίμ. Ταχυδρόμος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας¹⁾ εἰς τὴν Πύλην τοῦ ἡμετέρου τυράννου ἐστάλη τῇ 13 Ἰανουαρίου ὅστις ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἔλθῃ πρεσβευτὴς τῶν Ἰσπανῶν ἐφ' ᾧ ἀγγέλματι οὐκ ὀλίγον ἐθορυβήθημεν φοβούμενοι μὴ ἡ ἀνακωχὴ αὕτη ἀποβῇ πρὸς ὄλεθρον τῶν Βέλγων. Δεόμεθα τοῦ Παντοδυνάμου ἵνα τὰς ἔριδας ταύτας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐπιεικῶς ἀποτρέψῃ καὶ συνταράξῃ πάντας τοὺς συνωμοτοῦντας κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ κόσμου Αὐτοῦ.

Τῇ 22 Ἰανουαρίου ἐκ Περσίας νέα ἀνηγγέλθησαν, ὅτι οἱ Ἀγαρηνοὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν διὰ μεγάλης φθορᾶς ἐπλήγησαν, οὕτως ὥστε μετ' ἐπιτάσεως νὰ διαδίδηται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς τῶν Τούρκων θὰ ἐπιχειρήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν ἵνα τὴν ἦτταν ἐκείνην ἐκδικηθῇ. Οἱ ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐπανακάμψαντες διακηρύττουσιν ἀπίστευτον πείναν καὶ χειμῶνα δριμύτατον, ἅτινα τὸ στρατόπεδον τῶν Τούρκων ἠρήμωσεν. Δῶρα²⁾ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν τῇ 16 Ἰανουαρίου διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρὸς κ. Οὐδαλρίκου ἐκ Καινιξβέργης προσεκομίσθησαν. Ὑφ' ἐνὸς ἐκ τῶν ταγμάτων τῶν Τούρκων καὶ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ μεγάλου μου κυρίου ἐν βασιλικῷ θριάμβῳ ἐγένετο οὗτος δεκτὸς καὶ εἰς τὴν πόλιν εἰσῆχθη.

Κατὰ τὴν δευτέραν Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ κ. Θεοδόσιος Ζυγομαλᾶς ἐτέλεσε τοὺς γάμους μετὰ τῆς εὐειδεστάτης καὶ κοσμιωτάτης παρ-

θένου Εἰρήνης Μοσχινῆς ἡλικίας 14 ἐτῶν. Ὁ πατριάρχης συνέδεσεν αὐτοὺς διὰ τοῦ γαμηλίου δεσμου. Κατὰ τοὺς γάμους δὲ τούτους καὶ ἐγὼ παρευρέθην, προσήνεγκον δὲ εἰς αὐτὸν δῶρα 14 μὲν τάληρα ἐξ ὀνόματος τοῦ μεγάλου μου κυρίου [τοῦ πρεσβευτοῦ δηλαδὴ], ἐξ ἐμοῦ δ' ὀνόματος τρεῖς τάληρα. Ὁλης τῆς γαμηλίου τελετῆς θεατὴς ὑπῆρξα³⁾. Πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἐν ἀρμονίᾳ διάγω, εὐμενῇ πρὸς ἐμὲ τὸν πατριάρχην ἔχω, πρὸς ὃν ἐνίοτε προσῆλθον καὶ περὶ τινων πραγμάτων εἰς λόγους ἦλθον. Πολλὰ ἐκ τῶν Πτολεμαϊκῶν γεωγραφικῶν πινάκων ἠρώτησε περὶ τῆς Γερμανίας, περὶ τοῦ δουκάτου τῆς Βυρτεμβέργης, περὶ τῆς Σαξονίας, περὶ τῆς θέσεως τῆς Τυβίγγης καὶ περὶ τῆς ἐμῆς πατρίδος. Ὁ κ. Θεοδόσιος μὲ παρεκάλεσεν ἵνα ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ζητήσω παρὰ τῆς σῆς Ἐξοχότητος Λεξικὸν ἐλληνολατινικόν, ὡς καὶ παγκόσμιον γεωγραφικὸν πῖνακα βασιλικοῦ σχήματος ὡς οἱ βιβλιοπῶλαι λέγουσι· τοῦτο ἀρεστότερον εἰς αὐτὸν ἔσται.

Ἄλλ' ἵνα μὴ ἀηδίαν εἰς τὴν σὴν Ἐξοχότητα προκαλέσω, ἤδη τὴν χεῖρά μου συγκρατῶ. Μεγίστας προσέτι χάριτας τῇ σῇ Ἐξοχότητι ὁμολογῶ, διότι πρὸς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον τῶν μαθητῶν σου δὲν ἀπηξίωσας οἰκείως διὰ γραφῆς σου ἵνα διαλεχθῆς. Προθύμως προσέτι ζητῶ ἵνα τοῦ λοιποῦ μὴ ἀπαξιοῖ νὰ παρορμᾷ με διὰ τῶν ἐπιστολῶν Αὐτῆς. Τὸν κράτιστον ἄνδρα κ. Σαμουήλ Χαϊλάνδιον, πιστότατόν μοι διδάσκαλον μὴ ἀρνηθῆτω ἡ σὴ Ἐξοχότης ἵνα φιλοφρόνως καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐξ ὀνόματός μου χαιρετίσῃ. Διὰ τούτων (ἐνταῦθα) δὲ τὴν σὴν Ἐξοχότητα μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ σύμπαντος τοῦ δουκάτου ὡς καὶ τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῷ ἀτρέπτῳ μεγίστῳ Θεῷ ἀνατίθῃμι ἵνα ἀπὸ τῶν προσβολῶν ἀμφοτέρων τῶν πολεμίων ἐπιεικῶς ὑμᾶς προστατεύῃ καὶ διασώζῃ.

Ἐγράφη ἐν τῷ Θρακῶν Βυζαντίῳ τῇ 8ῃ Μαρτίου τοῦ ἔτους 1579

Τῆς σῆς Ἐξοχότητος μαθητὴς τὰ μάλιστα
ἀφωσιωμένος

Σολομὼν Σβεΐγκερος
Solomon Sveighker

(1) Φίλιππος ὁ Β' βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας 1556-1598. Τῷ 1571 ἡ παρὰ τὴν Ναύπακτον ναυμαχία.

(2) Ὁ Κρούσιος σημειοῦται honorarium Caesaris. Σουλτάνος ἦτο Μουράτ ὁ Γ' (1574 μέχρις Ἰανουαρίου 1595), ἐφ' οὗ ἡ Παμμακάριστος μετεβλήθη εἰς δζαμίον φετχιγιέ) τῷ 1586. Ὅρα πραγματείαν τοῦ ἰσαδέλφου κ. Ξ. Σιδερίδου ἐν Ἑλλ. Φιλολογικῇ Συλλόγῳ. Αὐτοκράτωρ δὲ Ρωδόλφος ὁ Β' (1576-1612) ὁ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β' υἱός.

(3) Τὰς σειρὰς, ταύτας περὶ τοῦ γάμου τοῦ Θεοδοσίου λατῶσι σχεδὸν ἀπαρallάκτους ἀνεῖρον ἐν Germanogr. 231.

ΑΝΩΤΑΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Ἐκ τῆς σοφῆς διατριβῆς τοῦ καθηγητοῦ

κ. Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

Ἡ μετάθεσις τῆς ἑδρας τῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τὸ πάλαι Βυζάντιον, τὴν βασιλεύουσαν, τὴν ὑπερκειμένην τῶν πόλεων—διότι τέως ὑποκειμένη ἦτο—ἐπέβαλεν εἰς τὸν Μ. Κωνσταντῖνον ἵνα καὶ μεριμνήσῃ οὐ μόνον περὶ τῆς εὐρύνσεως τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς Πόλεως ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ὑπεροχῆς. Ὁ μακάριος ἀνὴρ κατὰ τὸ παράδειγμα καὶ τῶν προκατόχων αὐτοῦ οὐ μόνον περὶ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας ἐφρόντισεν ὡς ἐλέγετο καὶ δὴ καὶ νῦν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀνωτέρας Σχολῆς. Ἰδρυσε Μέγα Διδασκαλεῖον, ὅπερ οἱ Γερμανοὶ Πανεπιστήμιον θεωροῦσιν ἐπὶ λόφου ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἀγορᾶς τοῦ Ταύρου, τὸ Καπιτώλιον, ὅπερ περιετοιχίζετο ὑπὸ κιόνων, εἶχε δὲ διάκοσμον σεννὸν ἀνάλογον ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν παραδόσεων. Εἰς τὸ Μέγα τοῦτο Διδασκαλεῖον ἠδύναντο ἵνα προσέλθωσιν εἰς ἀκρόασιν ὑψηλοτέρων μαθημάτων οἱ τελειόφοιτοι τῶν ἀλλων ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ Σχολῶν—ἦσαν δὲ αἱ σχολαὶ αὗται οὐκ ὀλίγαί 1). Οὕτως ὥστε ἡ ΚΠόλις ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐπὶ τῶν ἀμέσων διαδόχων τοῦ Κωνσταντίνου—τὸ πάλαι Βυζάντιον μετὰ τῆς ἄλλης λαμπρότητος κατὰ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἠβρύνετο—»κατὰ τετὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἄλλην paίδευσιν« (λ. VII) καὶ »ἐνδοκίμει σοφιστῶν καὶ φιλοσόφων τοῖς τελεωτάτοις« (λ. XXV, 14). Ὁ Κωνσταντῖνος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Σχολῆς μετεκαλέσατο καὶ διδασκάλους τῆς λατινικῆς, ὡς ἐπραξεν ὁ Διοκλητιανὸς διὰ τὴν Νικομήδειαν, ἀλλ' ἐπαθεν ὅ,τι καὶ ὁ Διοκλητιανὸς ἐν Νικομηδείᾳ Ἡ διάδοσις τῆς λατινικῆς

δὲν ἐπέτυχεν· ἀκροαταὶ δὲν προσήρχοντο, ἐν δακτύλοις δ' ἐμετροῦντο. Ἡ Ἀνατολὴ ὠρέγετο ἑλληνικῆς σοφίας, ἤθελεν ἑλληνικὰ, οὐχὶ λατινικὰ, ὡς δὲν ἠθελε τουρκικὰ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἡ Ἀνατολὴ ἦτο ἑλληνικὴ, οὐχὶ λατινικὴ. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο ἐγγενὴς, ἡ γλῶσσα τῆς διδασκαλίας, ἦτο ἀπ' αὐτῶν τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων κοινὴ καὶ τόσον διαδεδομένη ὥστε νέοι καὶ νέαι ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας κατὰ τὰς ἀναστροφὰς ἐν Ρώμῃ εἰθίζοντο ἵνα ὁμιλῶσιν αὐτὴν, ὅπερ καὶ ὁ Κιντιλιανὸς ἐπαινεῖ (Or. I, 1, 12). Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β' καὶ τῆς Εὐδοκίας καὶ ἐν τῷ Πανδιδακτερίῳ πλείονες ἑδραὶ καθωρίσθησαν διὰ τὴν ἑλλην. φιλολογίαν καὶ ρητορείαν ἢ διὰ τὴν λατινικὴν, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ δὲ τῶν ἑλληνικῶν οὔτε ὁ μεγαλοφρονότατος Δίσχυλος ἔλειπεν οὔτε ὁ ὑψηλῆς Πίνδαρος, ὅστις ἀριστα ἐρμηνευόμενος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μ. Σχολῇ μικροῦ ἐδέησε καὶ ἐξωστρακίζετο, ἐνῷ ἀνέκαθεν ἐδιδάσκετο καὶ ὁ λέγων ἐν αὐτῇ πρῶτον πρὸ 40ετίας τῆς οὐρανομήκου τοῦ ποιητοῦ πτήσεως ἠψατο. Ἀκριβῶς δ' ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ πρέπει ἵνα προσέχωμεν τὸν νοῦν, πρέπει ἵνα τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν μὴ βλάπτωμεν, ἵνα μὴ ἀποξενώμεθα τῶν πατρίων, ἵνα θηρώμεν τὰ δυνατὰ, οὐχὶ τὰ ἀδύνατα, τὰ ἀμήχανα κατὰ τὸ Σοφόκλειον. Ἀγνοοῦσιν οἱ εἰσηγησάμενοι ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ οἱ ἐξω Ἕλληνες εἶχομεν καὶ ἔχωμεν διαυγέστερον πολὺ καὶ διπλωματικώτερον καὶ προορατικώτερον τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀντίληψιν ὀξυτέραν τῶν περὶ ἡμᾶς ἀναγκῶν καὶ καθόλου τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων. Ἐὰν δὲ ἡ διδασκαλία τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἀπετέλει τὴν κατακλείδα τῆς τότε ἐπιστημονικῆς μορφώσεως μιᾶς μόνον ἐπισήμου ἠξιῶθη ἑδρας ἐν τῷ Πανδιδακτερίῳ τοῦτο ἐξηγεῖται νομίζω ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἦτο ἑδαφὸς τῶν λόγων κατὰ τὸν Ναζιανζηνόν, ὑπῆρχον σχολαί, εἰς ἃς πανταχόθεν προσήρχοντο, ἕως οὗ ἐπὶ τοῦ Ἰουστιανοῦ ἡ περιφάνεια τῆς πόλεως, ἡ παιδευτικὴ, ἐξέπεσε, διότι, ὡς γνωστόν, ὁ Ἰουστινιανὸς εἶχε διατάξει «μῆτε νόμιμα ἐξηγεῖσθαι μῆτε φιλοσοφίαν διδάσκειν» οὕτω δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις πνευματικὴ ζωὴ κατ' ὀλίγον ἔπαυσε καὶ τοῦτο, ἵν' ἀνυψωθῇ ἡ ἐν ΚΠόλει.

1) Ἠρίθμησα κατὰ τὸ δυνατόν ἐν Ν. Ποιμένι, 1920 σ. 181.

Διὰ τοῦ Πανδιδακτηρίου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ διορισμοῦ τριάκοντα καὶ ἑνὸς διδασκάλων, ἡ αὐτοκρατορικὴ θέλησις ἐξεδηλώθη. Οἱ καθηγηταὶ πληρώνονται ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, θεωροῦνται ὑπάλληλοι, αὐτοκρατορικῇ ἐπινεύσει διορίζονται, μετὰ εἰκοσαετῇ δὲ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν σὺν τοῖς εὐχαριστηρίοις τάσσονται εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐγενῶν (de, von, van). Ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ κράτους κανονίζεται. Τέως αἱ πόλεις καὶ οἱ δῆμοι ἐξέλεγον τοὺς διδασκάλους καὶ τὰ κατὰ τὸν μισθὸν αὐτῶν διέθετον, οἱ διδάσκαλοι δὲ καὶ τότε οὐκ ὀλίγα ὑπέφερον διὰ τὴν τακτικὴν πληρωμὴν καὶ τὰς σιτήσεις (аппοга), καίτοι ἀπελάμβανον παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τινῶν εὐκολιῶν, ἀτελειῶν, καὶ εὐεργετημάτων· ἦσαν π.χ. ἀπληλαγμένοι ἐνίων πρὸς τὸ δημόσιον ὑποχρεώσεων καὶ φόρων οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπηλλάσσοντο τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος διὰ νόμου ἐκήρυξε τοὺς καθηγητὰς «ἀπληλαγμένους πασῶν τῶν λειτουργειῶν καὶ τῶν δημοσίων ὑποχρεώσεων» διέταξεν ἵνα πληρῶνται τακτικώτερον, ὁ Γρατιανὸς μάλιστα χάριν τῶν διδασκάλων αὐτοῦ (Αὐσωνίου κλ.) ἐκήρυξεν, ὅτι δὲν ἀνέχεται πλέον ἵνα ἀφίηται ὁ μισθὸς τῶν καθηγητῶν εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν πόλεων, τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, ἀλλὰ διέταξεν ἵνα ἀναλόγως ἐκάστη μισθοδοτῇ τοὺς γραμματικούς καὶ τοὺς ρήτορας, δῆλα δὲ διέταξεν ἵν' ἀναγραφῇ εἰς τὸν προϋπολογισμόν αὐτῶν, τὸν δημοτικόν, καὶ ἡ διὰ τοὺς μισθοὺς τῶν καθηγητῶν δαπάνη. Αἱ κατ' αὐτῶν δὲ προσβολαὶ — σημειούσθω καὶ τοῦτο πρὸς γνῶσιν τοῦ κόσμου — ἐτιμωροῦντο διὰ βαρυτέρων, δι' αὐστηροτέρων ποινῶν ἢ ὅμοιαι κατ' ἄλλων ἄλλης τάξεως πολιτῶν. Ὁ Ἰουλιανὸς ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀπὸ σκοποῦ· ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς χριστιανούς τὴν διδασκαλίαν εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα. Καὶ ἐὰν ἀκόμη οἱ διδάσκαλοι ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν φατριῶν, πάλιν διετείνετο ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἔπρεπεν ἵνα τύχη τῆς αὐτοκρατορικῆς κυρώσεως, ὅπως μείζον τὸ κύρος ἔχη.

(ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Διὰ νόμου τοῦ παρρωσικοῦ Σοβιετικοῦ Συνεδρίου ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1918 καὶ δι' ἄλλων τινῶν μεταγενεστέρων διατάξεων τῆς Μπολσεβικικῆς ἐν Ρωσσίᾳ πολιτικῆς ἐξουσίας ἐκανονίσθη τὸ νέον καθεστῶς τῆς ὀρθοδόξου ἐν τῷ κράτει τούτῳ Ἑκκλησίας.

Ἡ θεμελιώδης δάσις τοῦ καθεστώτος τούτου εἶναι ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἑκκλησία ἐν Ρωσσίᾳ διατελεῖ ἤδη ἐν πλήρει χωρισμῷ ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδιωτικὴ κοινότης ἄνευ δικαιωμάτων νομικοῦ προσώπου, ἄνευ ἰδιαιτέρων προνομίων, ἄνευ κυβερνητικοῦ ἐπιδόματος.

Κατὰ ταῦτα πᾶσα ἡ τέως περιουσία αὐτῆς ἀνακηρύσσεται (καὶ ἀνεκηρύχθη) κτῆμα τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται ὅχι μόνον τὰ ἀκίνητα, ἀλλὰ καὶ ἡ κινητὴ περιουσία αὐτῆς καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ εἰσπράξεις. Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ναοὺς καὶ τὰ διὰ τὴν λατρείαν ἀντικείμενα καὶ σκεύη, ταῦτα ἀνήκοντα ἐπίσης εἰς τὸ κράτος εὐρίσκονται εἰς τὴς χεῖρας τῶν κατὰ τόπους σοβιετικῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες διαθέτουν αὐτὰ ἀμισθὶ εἰς χρῆσιν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, αἵτινες δύνανται νὰ ἀποτελῶνται καὶ ἐξ 20 (τούλάχιστον) προσώπων, ἀνηκόντων εἰς τὸ δόγμα, εἰς ὃ ἀνήκον οἱ τέως κάτοχοι τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἰ. ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα παρέχονται εἰς χρῆσιν αὐτῶν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ὑπάρξωσιν οἱ ζητήσαντες ναὸν τινα ὁ ναὸς χρησιμοποιεῖται πρὸς ἄλλον σκοπόν. Ἐπίσης ἡ ἐπιτόπιος σοβιετικὴ ἐπιτροπὴ δικαιούται νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐν ἀνάγκῃ ναὸν τινα πρὸς κοινωφελεῖς σκοπούς. Ναὸς ἔχων ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν μετὰ παντὸς τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ δὲν διατίθεται πρὸς λατρείαν, ἀλλ' ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐπιτροπῆς.

Ἡ αὕτη ἐπιτροπὴ ἐκλέγει ἀνάλογα ἀντικείμενα καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ναῶν τῶν παραδεδομένων εἰς χρῆσιν.

«Τὰ ἱερὰ λείψανα» τὰ εὐρισκόμενα ἐν οἰκίᾳ ποτε ναῶ πρωτοβουλία τῶν ἐργατικῶν τάξεων δύνανται νὰ ἐξελεγχθῶσι καὶ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰ ἐπιτόπια μουσεῖα. Οἱ διατιθέμενοι πρὸς λατρείαν ναοὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιῶνται ταυτοχρόνως εἰς ἐκπαιδευτικούς σκοποὺς, ἐκπολιτιστικούς καὶ κοινωνικο-πολιτικούς, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀντίρρησης πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς κοινότητος, ἣτις συνέρχεται πρὸς λατρείαν ἐν τῷ ἐν λόγῳ ναῶ καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον σεβασμοῦ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμένων, ἅτινα σέβει ἡ κοινότης.

«Αἱ μοναὶ» ὡς ἰδιαίτεραι ἐκκλησιαστικαὶ κοινότητες καταργοῦνται. Ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος αὐτῶν περιουσία περιέρχεται εἰς τὸ κράτος, ἐφ' ᾧ ἡ ἐπιτόπιος σοβιετικὴ ἀρχὴ διαθέτει αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν. Αἱ μοναὶ αἱ ἔχουσαι ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν σημασίαν δύνανται νὰ περιέλθουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν Μουσείων. Οἱ «μοναχοὶ» δύνανται ν' ἀποτελέσωσι ἰδίαν κοινότητα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κοινῶν καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς πολίτας διατάξεων. Οἱ ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν δὲν ἔχουν πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα. Τοιοῦτοι δὲ θεωροῦνται καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοί, οἵτινες ὅμως δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν τῆς κοινότητος (κομμούνια) καὶ νὰ λάβουν τὸ σχετικὸν σιτηρέσιον. Πάντες οἱ ἐν ἐκπαιδευτικοῖς καὶ κυβερνητικοῖς καθιδρύμασιν ὑπάρχοντες ναοὶ καταργοῦνται.

«Ἐκαστος Ρῶσος δύναται νὰ πρεσβεύῃ οἷαν-δήποτε θέλει θρησκείαν ἢ καὶ οὐδεμίαν». Ἡ κοινὴ λατρεία εἶναι ἐλευθέρα καθ' ὅσον δὲν διαταράσσει τὴν τάξιν. Ἀλλ' αἱ λιτανεῖαι καὶ οἰαδήποτε θρησκευτικὰ τελετὰ ἐν ὑπαίθρῳ ἐπιτρέπονται εἰδικῇ ἀδείᾳ τῆς τοπικῆς σοβιετικῆς ἀρχῆς. «Ἐκαστος δικαιοῦται νὰ προσηλυτίσῃ εἰς οἷαν-δήποτε θρησκείαν ἢ καὶ εἰς τὸν ἀθεϊσμόν». Χαρακτηρίζεται δὲ ὡς ἀντιθαίνουσα εἰς τὸν νόμον ἀπαγόρευσις ἐν τῷ ναῶ κηρύγματος θρησκευτικοῦ οἰασδὴποτε φύσεως.

«Ἡ συντήρησις τῶν ναῶν, ἡ ἀνίδρυσις τυχόν νέων, ἡ συντήρησις τοῦ κλήρου» ἀνήκει εἰς τὴν κοινότητα, δικαιουμένην νὰ κάμῃ πρὸς τοῦτο οἰκιοθελεῖς μόνον συνδρομάς. Ἐν τῇ διεξαγωγῇ

τῆς λατρείας αὐτῶν καὶ τῇ τελέσει τῶν ἱ. μυστηρίων οἱ χριστιανοὶ δὲν ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἔχουν σημασίαν τινὰ δι' αὐτήν. Ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς ἡμέρας ἐβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, αἱ ἐπιτόπια σοβιετικὰ ἀρχαὶ δύνανται νὰ ὀρίσωσι καὶ ἄλλας τινὰς ἡμέρας σχολῆς, μὴ ὑπερβαίνουσας τὰς 10 τὸ ἔτος. Αἱ ἡμέραι αὗται δεόν νὰ συμπίπτωσι πρὸς τὸν χρόνον τῶν καθιερωμένων ἐκασταχοῦ ἑορτῶν, π.χ. πρὸς τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, τὸ Μ. Σάββατον καὶ τὰς δεσποτικὰς ἑορτάς. Ἐξαιροῦνται αἱ ἡμέραι τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, τῶν Εἰσοδίων, τῆς Ὑπαπαντῆς, τοῦ ἱ. Σταυροῦ.

«Τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία» κρατεῖ ἡ Πολιτεία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκκλησία δικαιοῦται νὰ κρατῇ οἷα-δήποτε θέλει.

«Ὁ ἐκκλησιαστικὸς γάμος» οὐδὲν παρέχει δικαίωμα καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑποβάλλει ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῆς Πολιτείας. Τοιαῦτα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις συνεπάγεται ὁ «πολιτικὸς γάμος». Ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται ἐσωτερικῶς κατὰ τοὺς ἰδίους αὐτῆς νόμους καὶ κανόνας, ἀλλὰ ἀποστερεῖται πάσης δικαστικῆς καὶ ποινικῆς ἐξουσίας, ὡς καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπιβάλλειν φόρους. Οἱ κληρικοὶ ἐξισοῦνται πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτας, ἀνεὺ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς σοβιετικὰς ἐπιτροπὰς καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ διδάσκειν εἰς τὰς κοινοτικὰς σχολὰς. Ὅσοι τῶν κληρικῶν μετέχουν τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας τῆς κοινότητος καταλέγονται εἰς τὸν ἐργατικὸν πληθυσμόν. Διὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ διὰ τὰς χήρας αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν λαμβάνει πρόνοιαν ἀρμοδίᾳ ἐπιτροπῇ. Πᾶσαι αἱ ὑποχρεώσεις, εἰς ἃς ὑπόκεινται οἱ λοιποὶ πολῖται, ἐπιβάλλονται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τοὺς κληρικούς. Οὐδεὶς δὲ ἐξαιρεῖται τινος αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αὕτη δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις αὐτοῦ. Τὸ λαϊκὸν ὅμως δικαστήριον δύναται ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν νὰ ὀρίσῃ ἄλλην ἀντ' ἄλλης ὑπηρεσίαν, ὅπερ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς κληρικούς, οἵτινες ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσιν τῆς καθ' αὐτὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐπακολούθημα τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας εἶναι 1ον) ὅτι οὐδεμία πολιτικὴ ἢ κοινὴ περὶ αἵματι συνοδεύεται ὑπὸ ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς τελετῆς· 2ον) ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ κυβερνητικὰ καὶ εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια παρέχεται ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις. «Ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία παρέχεται ἰδιωτικῶς». Διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 18 ἐτῶν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἵδρυσις θεολογικῶν σχολῶν πρὸς παρασκευὴν λειτουργιῶν τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ὅρον τὸ πρόγραμμα αὐτῶν νὰ μὴ περιλαμβάνῃ ξένα τοῦ θεολογικοῦ κύκλου μαθήματα. Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἀνεξαρτήτως ἡλικίας δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ ναὸς ἢ ἡ ἰδιαιτέρα κατοικία, εἰδικῇ ἐπὶ τούτῳ ἀδείᾳ. Αἱ τέως ἱερατικαὶ καὶ θεολογικαὶ σχολαὶ μετὰ τῶν ἀνακόντων εἰς αὐτὰς κτημάτων καὶ ἀντικειμένων προορίζονται διὰ γενικοὺς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς σκοποὺς. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ προφορικὴν ἀνακοίνωσιν τὸ μεγαλσπρεπὲς τῆς θεολογικῆς Ἀκαδημίας Παιτρικῆς πόλεως κτίριον χρησιμοποιεῖται πρὸς τὸ παρὸν εἰς διαμονὴν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «κρεματορίου» τοῦ πρὸς καὺσιν τῶν νεκρῶν κλιβάνου, τοῦ ἰδρυθέντος ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἐν λόγῳ Ἀκαδημίας.

(Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς».)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐν τῷ σπουδαίῳ περιοδικῷ «Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher» ἐδημοσιεύθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1921 σελ. 269 ἡ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρ. Ἀνδρούτσου περὶ «σχέσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» κρίσις.

Τὸ περὶ σχέσεως Ἐκ]σίας καὶ Πολιτείας ἐν τῇ αὐξηθείσῃ Ἑλλάδι ζήτημα ἐγένετο ἐν τῷ τελευταίῳ χρόνῳ λίαν φλέγον καὶ προῦκάλεσε πρὸς λύσιν αὐτοῦ εὐπρόσωπον σειρὰν συγγραμμάτων. Μεταξὺ τούτων ἐξέχει, διὰ τὸ ἴσχυ-

ρικὸν αὐτοῦ πνεῦμα, τὴν λεπτότητα τῆς παρατηρήσεως καὶ τὴν βάσιμον αὐτοῦ πολεμικὴν τὸ ἔργον τοῦ καὶ φιλοσοφικῶς μεμορφωμένου καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Χρ. Ἀνδρούτσου «Ἐκ]σία καὶ Πολιτεία ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου».

Ὁ καθηγητὴς κ. Ἀνδρούτσος εἶναι ὁ ἐνεργητικὸς ἡγὴτωρ σημαντικῆς ομάδος (εἰς αὐτὴν προστετέθησαν πλὴν ἄλλων καὶ πολλοὶ Ἕλληνες πολιτευταί), ἡτις ἐργάζεται ὅχι διὰ τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους ἐν Ἑλλάδι, ἡ κομματικὴ πολιτικὴ δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύηται ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς· αὕτη εἶναι πρόξενος πολλῶν κακῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὡς δὲν εἶναι ἄγνωστον εἰς τοὺς εἰδήμονας τῶν ἐκεῖ πραγμάτων. Τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρέπει πάλιν νὰ καταστή ἡ κεφαλὴ τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ πολλοὶ ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ τῶν παλαιῶν χρόνων, οἵτινες τανῦν ἢ οὐδεμίαν ἢ περιορισμένην μόνον ἰσχὺν ἔχουσι, πρέπει νὰ ἀναζωογονηθῶσιν.

Αὐταὶ εἶναι αἱ κύριαι σκέψεις ἐξ ὧν ἀφορμᾶται ἡ μνημονευθεῖσα ἐκκλησιαστικοπολιτικὴ ὁμὰς τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρούτσου, τὰς ὁποίας ὁ σοφὸς οὗτος ἐν τῷ ἄνω μνημονευθέντι ἔργῳ αἰτιολογεῖ.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τὸ κεφάλαιον «Ἡ Βυζαντιακὴ Συναλληλία» εἶναι λίαν ἀξιοπαρατήρητον πρὸς ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ἐν Βυζαντίῳ σχέσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ὁμοίως δὲ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κριτικὴ περὶ τινων ἀρχαιοτέρων Ἑλλήνων θεολόγων (Φαρμακίδης, Οἰκονόμου), Μισαήλ Ἀποστολίδης, Κοντογόνης) εἴ καὶ ἴσως ὅχι πάντοτε δικαία. Ὡς πρὸς τὸ ἀσυνέτως γινόμενον ἀμάρτημα τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκ]σίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου τῆς Κων]πόλεως στηρίζεται ὁ καθηγητὴς κ. Ἀνδρούτσος ἐπὶ τοῦ Gelzer, τοῦ ἀρίστου γνώστου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, ὅστις δικαίως παρεπονέθη κατὰ τοῦ χωρισμοῦ τούτου ὡς ἀσυνχωρήτου ἐκκλησιαστικοπολιτικοῦ σφάλματος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Κατὰ τῶν ἰδεῶν τούτων καὶ ἀντιλήψεων τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρούτσου στρέφεται ὁ διδάκτωρ τῆς θεολογίας κ. Μπαλάνος, ἐν μικρᾷ πραγματείᾳ «Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία». Ἡ πραγματεία αὕτη ἐν μετριοπαθεί καὶ ὀρθῷ τόνῳ γεγραμμένη ἐκφαίνει τὴν εἰς ἡμᾶς εὐαρέστως προσπίπτουσαν λίαν νεωτερίζουσαν θεωρίαν τοῦ συντάκτου, ἣτις ἀποτελεῖ σπανίαν ἐξαίρεσιν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς θεολογικοῖς κύκλοις. Οὐδὲν ὁμῶς οὐδαμῶς ὡς νομίζω αὕτη προσάγει πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀντιλήψεων τοῦ κ. Ἀνδρούτσου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.— Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τηλεγραφικῶς συνεχάρησαν οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς, οἱ ἐρίτιμοι σύμβουλοι, ἅπαντες οἱ πατριαρχ. ὑπάλληλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, συλλήβδην καὶ κατὰ τμηματαρχίας, οἱ Πρόεδροι τῶν διαφόρων Σωματείων καὶ πλεῖστοι ὁμογενεῖς.

Ἐπὶ τῇ πατριαρχ. ἐκλογῇ.— Ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ γεγονότι τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου κυρίου Μελετίου Δ'. πάνδημοι ἐτελέσθησαν δοξολογίαι ἐν τοῖς διαφόροις ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἱ. Σύνοδος.— Εἰς ἀντικατάστασιν τῶν διὰ τοὺς γνωστοὺς λόγους ἀπαλλαγέντων τῶν συνοδικῶν αὐτῶν καθηκόντων Σεβ. Μητροπολ. Κυζίκου Κωνσταντίνου, Πισιδίας Γερασίου, Αἰνου Ἰωακείμ, Βιζύης Ἀνθίου, Σηληβρίας Εὐγενίου, Τυρολόης Χρυσοστόμου καὶ Δαρδανελλίων Εἰρηναίου, ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς 25 παριππεύσαντος οἱ Σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος Γρηγόριος, Νεοκαισαρείας Πολύκαρπος, Βερροίας Καλλίνικος, Ρόδου Ἀπόστολος, Χαλδίας Λαυρέντιος, Ἡλιουπόλεως Σμάραγδος καὶ Μετρῶν Ἰωακείμ.

Δ. Ε. Συμβούλιον.— Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Ἀμασειᾶς κ. Γερμανός, μέλη δὲ αὐτοῦ οἱ Σεβ. Μητροπ. Ἀγκύρας Γερβάσιος καὶ Χαλδίας Λαυρέντιος.

Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπὴ.— Πρόεδρος τῆς Π. Κ. Ἐκπ. Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Βερροίας κ. Καλλίνικος.

Πνευμ. Δικαστήριον.— Πρόεδρος τοῦ Πνευμ. Δικαστηρίου διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος.

Π. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴ.— Πρόεδρος τῆς Π. Κ. Ε. Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Μετρῶν κ. Ἰωακείμ.

Ἐπιτροπὴ Ἀρχιερ. Περιουσιῶν.— Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Ἀγκύρας κ. Γερβάσιος.

Ἐκκλησ. Ἀλήθεια. Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλησ. Ἀλήθειαν» καὶ τὸ ἐπιστημ. αὐτῆς παράρτημα «Ν. Ποιμὴν» Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Ρόδου κ. Ἀπόστολος.

Πατριαρχ. ναός.— Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ πατρ. ναοῦ διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Βάρνης κ. Νικόδημος.

Κεντρ. Ἐπιτροπὴ Προσφύγων.— Ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων συνέστη **Διαρκὴς Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Προσφύγων** ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας, ὡς προέδρου, καὶ Χαλδίας, ὡς καὶ τῶν ἐκ τῶν Συμβάλων κ. κ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Κωνταντινίδου μετὰ γραμματέως τοῦ ἱεροδ. Μαξίμου, τὰν ἔδραν αὐτῆς ἔχουσα ἐν τοῖς Πατ[ρι]χείοις καὶ ἀντικαθιστώσα τὰ τέως ὑφιστάμενα κέντρα ἀρωγῆς προσφύγων. Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ἀρξαμένη ἤδη τῷ ἔργῳ αὐτῆς ἐδημοσίευσε καὶ κατάλληλον ἔκκλησιν εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖα.— Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου ἀρρένων Πριγκίπου καὶ τῆς Ἐθν. Στέγης θηλέων Χάλκης διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος κ. Γρηγόριος.

Ἱ. Θεολογ. Ἀκαδημία Χάλκης.— Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολ. Ἀκαδημίας διωρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Χαλδίας καὶ Κερασούντος κ. Λαυρέντιος, μέλη δὲ αὐτῆς οἱ σεβ. μητροπ. Ἡλιουπόλεως Σμάραγδος, καὶ Μετρῶν Ἰωακείμ, τοῦ Σεβ. μητροπ. Σαρ. Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθαγγέλου παραμένοντος ὡς ταμίου.

Π. Μ. Γ. Σχολή.— Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Πατ[ρι]κῆς Μ. Γ. Σχολῆς διωρίσθη ὁ σεβ. μητροπ. Ἡλιουπόλεως κ. Σμάραγδος.

Ἐθν. Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον.— Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐ. Ζαπείου Παρθεναγωγείου διωρίσθη ὁ σεβ. μητροπ. Ρόδου κ. Ἀπόστολος.

Ἐθν. Ἰωακείμειον Παρθεναγωγεῖον.— Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐθν. Ἰωακείμειου Παρ-

θεναγωγείου διωρίσθη ὁ σεβ. μητροπ. Σαρ. Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἀγίασμα Βλαχερνῶν.— Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἁγιάσματος τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν διωρίσθη ὁ σεβ. Μητροπ. Σαράντα Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου.— Τῇ 30 παριππεύσαντος ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ πρώτου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχ. Ναῶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος ἡ νενομισμένη πανηγυρική λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Πρώτου τῇ τάξει Σεβ. Μητροπ. Γέροντος Ἀγ. Καισαρείας κ. Νικολάου συνιερούργούντων δὲ τῶν Σεβασμ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας, Ἀγκύρας, Ἡλιουπόλεως καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν. Κατὰ ταύτην παρίστατο καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνταῦθα Ὑπότης Σερβικῆς Ἀρμοστείας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτάζοντος καὶ τοῦ Ἐκκλησ. Συνδέσμου Πρόεδρος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν μελῶν ἀνεκηρύχθη ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἁγίου Βιζύης κ. Ἀνθίμου.

Ἐορτὴ ἁγίου Νικολάου.— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Νικολάου παρισταμένου ἱκανοῦ Ἐκκλησιάσματος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατρικῷ ναῷ ὁ Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικόλαος, πρῶτος τῇ τάξει, ὅστις καὶ ἐδέχθη ἀκολούθως τὰ συγχαρητήρια πολλῶν ἐπισήμων ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ.

Ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ λιμωτιόντων.— Ὁ Σεβ. Μητροπ. Κρήνης κ. Καλλίνικος ἀπέστειλε λ. τ. 38. 50 ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ λιμωτιόντων.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7924

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κίμων Γεωργαντᾶς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἐπήκοος ὀθωμανὸς τέως μάγειρας καὶ κάτοικος Μ. Ρεύματος. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1/2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου

Λαμπρινῆς Κ. Γεωργαντᾶ, τὸ γένος Κωνσταντίνου Χατζῆ Ἀθανασίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Μ. Ρεύματος, ἐπὶ διαζείξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωτῆς».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Δεκεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος

3

Ὁ Α'. Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'.

Ἀθανάσιος Ε. Κορούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 489 ἀριθ. πρωτ. 2822 καὶ ἡμερομ. 7 Δεκεμβρίου 1921 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2804 καὶ ἡμερομ. 27 παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἀγωγήν Ἑλένης (τὸ γένος Ἰωακεῖμ Κάλφα) κατὰ Γεωργίου Κυριακίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ τὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν τρεῖς συνεχῶς δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος, Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἰάκωβος

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ.

3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7642

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Θεοδώρα Νικολάου Συμεωνίδου, τὸ γένος Γρηγορίου Μπαχτσεβάνογλου, χριστιανὴ ὁρθόδοξος, ὑπὴκοος ὁθωμανῇ, τέως κάτοικος Γενῆ-Σεχῆρ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Ι. Συμεωνίδου, καπνοπώλου, χριστιανοῦ ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοίκου Γενῆ-Σεχῆρ (Κων]πόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῇσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Νοεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως Βενιαμὴν

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθαν. Ε. Καρούλης

2

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἡ Αἰκατερίνη Βλαδιμ. Βουδιᾶ, (γένος Δημ. Νικολαΐδου), ὁρθόδοξος, ἀγνώστου διαμονῆς ὡς ἐναγομένη παρὰ τοῦ συζύγου τῆς Βλαδιμήρου Βουδιᾶ, ὁρθοδόξου, τυπογράφου διαμένοντος ἐν Χαλκηδόνι ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνεχῶς

διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 26 Νοεμβρίου 1921.

2

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 7641

Ἡ Βασιλικὴ Ἀνδρέου Προδρομοῦ, τὸ γένος Δαμιανοῦ Σαλόμια χριστιανὴ ὁρθόδοξος, ὑπὴκοος ὁθωμανῇ, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Ζαλέλα τῆς Ἐπαρχίας Καισαρείας. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Ἀνδρέου Προδρομοῦ, χριστιανοῦ ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, ζαχαροπλάστου καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Καράκιοϊ ἀριθ. 56), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῇσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος

3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Υπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἑτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΔΔΙΝΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Περὶ τῆς ἐνδημίας Μητροπολιτῶν ἐν
Κων]πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χη-
ρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου

Α.

Περὶ τῆς ἐνδημίας Μητροπολιτῶν ἐν Κ]πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, μάτην θὰ ἀναζητήσῃ τις σαφῆ καὶ ὠρι-
σμένην διάταξιν τῶν Ἱ. Κανόνων. Ἐν αὐτοῖς
α') ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ Ἐπισκόπου ἐγκατάλειψις
τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπαρχίας καὶ ἡ ἐπιπήδησις εἰς
ἐτέραν τοιαύτην, ἔστω καὶ ἂν προσεκλήθῃ ὑπὸ
πολλῶν, ἐκτὸς εὐλόγου αἰτίας βεβαιουμένης ἐκ
τῆς κρίσεως πολλῶν ἐπισκόπων καὶ παρακλή-
σεως μεγίστης (Ἀποστ. 1Δ', Σαρδ. Α' Β')·—
β') Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἱεροπραξία εἰς τοὺς κλη-
ρικοὺς, οἵτινες, ἐγκαταλείψαντες τὴν ἰδίαν ἐπαρ-
χίαν διατρίβουσιν εἰς ἐτέραν ἄνευ κανονικῆς
ἀδείας (Ἀποστ. 1Ε' Α' Νικαίας ΣΤ' Πενθέκτ. 1Ζ',

Ἀντιοχ. Γ')·—γ') Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κλη-
ρικοὺς καὶ μοναχοὺς νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Κων]
πολιν καὶ νὰ διατρίβωσιν ἐπὶ πολὺ ταραχὰς ἐμ-
ποιοῦντες, θορυβοῦντες τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατὰ-
στασιν καὶ ἀνατρέποντες οἴκους τινῶν (Χαλκηδ-
ΚΓ')·—Τοῦτ' αὐτὸ θεσπίζεται καὶ περὶ Θεσσαλο-
νίκης (Σαρδικ. 1ΣΤ')·—δ') Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς
Ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς κληρικοὺς νὰ μετα-
βαίνωσιν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ νὰ τελῶσιν
αὐτοβούλως χειροτονίας (Ἀποστ. ΛΕ, Α'. Νι-
καίας 1Ε', Σαρδικ. Γ', Καρθαγ. ΟΑ')·—ε') Ἐπι-
τάσσεται εἰς τοὺς μετανάστας γενομένους ἔνεκα
βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς, ὅπως, ἐκλειψάσης τῆς
βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς ἢ τῆς ἄλλης αἰτίας τῆς
μεταναστεύσεως, ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἰδίας
Ἐκκλησίας, μὴ ἐγκαταλιμπάνοντες ἐπὶ πολὺ
ταύτας (Πενθέκτ. 1Η')·—στ') Ἀπαγορεύεται εἰς
τοὺς κληρικοὺς νὰ ἐγκαταλιμπάνωσι τὰς ἰδίας
ἐπαρχίας καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐκτρέχοντες, ἰδίᾳ
εἰς τὴν Κων]πολιν, νὰ καταφεύγωσιν εἰς τινὰς
ἀρχοντικοὺς οἴκους καὶ νὰ ἱεουργῶσιν ἐν τοῖς
παρεκκλησίοις αὐτῶν, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ ἀ-
δείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως (Β' Νικ.
Γ')·—ζ') Ἀπαγορεύεται εἰς Ἐπισκόπους, μὴ γε-
νομένους δεκτοὺς ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας, εἰς ἃν

ἀποκατεστάθηναν, τὰ μεταβαίνωσιν εἰς ἑτέρας ἐπαρχίας καὶ νὰ προκαλῶσι ταραχὰς καὶ στάσεις κατὰ τῶν νομίμων Ἐπισκόπων, ἢ μεταβαίνοντες ἀπρόσκλητοι νὰ προβαίνωσιν εἰς χειροτονίας ἢ ἀναμίξεις εἰς ξένα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα (Ἀποστ. ΛΕ'. Ἀντιοχ. ΙΓ' ΚΒ' Ἀγκύρ. ΙΗ')· — η') Ἀπαγορεύεται εἰς σχολάζοντας Ἐπισκόπους νὰ καταλαμβάνωσιν αὐτοδούλως σχολαζούσας ἐπαρχίας καὶ ἂν ἀκόμη καλοῦνται ἐπιμόνως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἢ πιέζονται παρ' ἄλλων Ἐπισκόπων (Ἀντιοχ. ΙΣΤ' ΚΑ'. Καρθ. ΜΗ')· — θ') Ἀπαγορεύεται εἰς Ἐπισκόπους κανονικῶς χειροτονηθέντας νὰ ἀρῶνται νὰ ἀπέλθωσιν εἰς ἡν ἐξελέγησαν ἐπαρχίαν ἐκτὸς ἂν δὲν ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ταύτης· μόνον δὲ ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ παραμένωσιν εἰς ἑτέραν πόλιν, ἄνευ ἀναμίξεως εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταύτης πράγματα (Ἀποστ. ΛΕ' Ἀντιοχ. ΙΖ' ΙΗ')· — ι') Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς Μητροπολίτας, Ἐξάρχους τῶν Διοικήσεων καὶ Πατριάρχας νὰ καταλαμβάνωσιν ἐπαρχίας μὴ ὑπαγομένας ἀνεκάθεν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν περιφέρειαν καὶ νὰ προβαίνωσιν εἰς χειροτονίας (Α' Νικ. ΣΤ' Β'. Οἰκουμ. Β'. Γ'. Οἰκουμ. Η'. Καρθ ΡΛ')· — ια') Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κληρικοὺς νὰ ὁδοιπορῶσιν ἄνευ συστατικῶν γραμμάτων καὶ κανονικῆς ἀδείας (Λαοδικ. ΜΑ' ΜΒ')· — ιβ') Ἀπαγορεύεται εἰς Ἐπίσκοπον διατρίβοντα ἐν ξένῃ αὐτῷ πόλει νὰ διδάσκη συνεχῶς ἐπ' ἐκκλησίας ἐκ κενοδοξίας μᾶλλον καὶ ὑπεροψίας ὁρῶμενον παρὰ ὑπὸ θρησκευτικοῦ ζήλου, ἐπιδιώκων οὕτω τὴν κατασχύνην καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ κανονικοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, ἢ νὰ μεταβαίνει συνεχῶς εἰς πόλεις ἔνθα τυχὸν ἔχει ἰδιοκτησίας πρὸς συγκομιδὴν τῶν καρπῶν αὐτῶν (Σαρδικ. ΙΑ', ΙΒ')· — ιγ') Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς Ἐπισκόπους νὰ ἐξέρχωνται τῶν ὁρίων τῆς Αὐτοκεφάλου αὐτῶν Ἐκκλησίας ἄνευ γραμμάτων τοῦ Πρωθιεράρχου αὐτῶν (Καρθ. ΛΑ')· — ιδ') Ἀπαγορεύεται εἰς Ἐπισκόπους νὰ μεταβαίνωσιν ἔνεκα ἐπαρχιακῶν αὐτῶν ὑποθέσεων πρὸς τὸν Βασιλέα ἄνευ προσκλήσεως καὶ ἐκκλησι. ἐπαρχιακῶν γραμμάτων (Σαρδικ. Ζ' Ἀντιοχ. ΙΑ')· — Τέλος ιε') ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ἐκ 318 Πατέρων συγκροτηθεῖσα τῷ 861 ἐν τῷ ναῷ τῶν

Ἀγ. Ἀποστόλων Πρωτο-Δευτέρα καλουμένη Σύνοδος ἐθέσπισε τὴν παῦσιν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ διατρίβοντος ὑπὲρ τὸ ἐξάμνηνον ἐν ξένῃ ἐπαρχίᾳ ἄνευ βασιλικῆς ἢ πατριαρχικῆς ἐντολῆς ἢ βαρείας νόσου (ΙΣΤ').

Εἰς τὰς ἐξαιρέσεις ταύτας ἡ ἐν Σαρδικῇ Σύνοδος διὰ τοῦ ΙΖ' Κανόνος αὐτῆς προσέθηκεν ἀναλυτικῶς καὶ ἡτιολογημένως μίαν εἰσέτι περίπτωσιν ἐξαιρέσεως· «Ὅστις Ἐπίσκοπος εἴτε καὶ τοῦτο ἤρεσεν ἵνα, εἴ τις Ἐπίσκοπος, διὰν ὑπομείνας ἀδίκως ἐκβληθεῖν ἢ διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἢ διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἢ διὰ τὴν τῆς ἀληθείας ἐκδικίαν καὶ, φεύγων τὸν κίνδυνον, ἀθῶος καὶ καθωσιωμένος ὢν εἰς ἑτέραν ἔλθοι πόλιν, μὴ κωλυέσθω ἐκεῖ ἐπὶ τοσοῦτον διάγειν ἕως ἂν ἐπανέλθῃ, ἢ τῆς ὕβρεως τῆς γεγεννημένης αὐτῷ ἀπαλλαγὴν εὑρεσθαι δυνηθῇ. Σκληρὸν γὰρ καὶ βαρύτερον ἔλασιαν ἄδικον ὑπομεμενηκότα μὴ ὑποδέχεσθαι ὑφ' ἡμῶν· πλείστη γὰρ καλοκαγαθία ὀφείλει προσδέχεσθαι ὁ τοιοῦτος», ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν: «Ὁ προεδρεύων τῆς Συνόδου Ὅστις Ἐπίσκοπος Κορδοῦβης τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ πάπα Γουλιέμου—καθὰ ἐν τῇ Α' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐπέιχε τὴν θέσιν τοῦ πάπα Σιλδέστρου καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀποκαλεῖ πατέρα τῶν Ἐπισκόπων—ἔφερε πρότασιν ὁμοφώνως ψηφισθεῖσαν ὑπὸ τῶν 316 Πατέρων τῆς Συνόδου λέγουσαν: Ἐὰν Ἐπίσκοπος τις ἐκδιωχθῇ νὰ ἀπέλθῃ τῆς ἐπαρχίας του ἢ διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν δογμάτων καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἢ διότι ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τοῦ δικαίου ὑπερασπίζων τοὺς καταδυναστευομένους καὶ ἀδικουμένους (Ζῶναρ. Βαλσαμῶν) ἐπιτρέπεται εἰς τὸν καταδιωκόμενον τοῦτον ἀθῶον Ἐπίσκοπον, φεύγοντα τὸν κίνδυνον, νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἑτέραν πόλιν καὶ νὰ διατρίβῃ ἀκωλύτως ἐν αὐτῇ μέχρις οὗ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν ἀπαλλασσόμενος τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν ὕβρεως. Δέον λοιπὸν νὰ γίνηται δεκτὸς ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος μετὰ πολλῆς τῆς φιλοφροσύνης καὶ ἀγαθότητος, διότι θὰ ἦτο σκληρὸν καὶ βαρύτερον νὰ μὴ γείνῃ δεκτὸς ὁ ὑπομείνας ἄδικον διωγμόν».

Ταῦτα τὰ σαφῆ ὀρίζει ὁ Κανὼν ὑπὲρ τῶν Ἐπισκόπων τῶν ἐξαναγκασθέντων ὅλως ἀναιτίως ἔνεκα κομματικῶν καὶ πατριαστικῶν λόγων νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

ΑΝΩΤΑΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Ἐκ τῆς σοφῆς διατριβῆς τοῦ καθηγητοῦ

κ. Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νῦν νόμος ἀπαγορεύει εἰς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανδιδακτηρίου ἵν' ἀναλαμβάνωσιν ἀλλαχοῦ διδασκαλίαν ἐκτὸς αὐτοῦ· ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύει εἰς τοὺς ἄλλους τὴν κατ' οἶκον διδασκαλίαν, ἥτις εἰρήσθω καὶ τοῦτο, ἥτο λίαν διαδεδομένη. Οἱ ἐπὶ διδάκτρεις δὲ διδάσκοντες δὲν ἦσαν καὶ ὀλίγοι, ἡμιλλῶντο, διεφέροντο, ἐνίστε δὲ καὶ διεπληκτίζοντο πρὸς ἀλλήλους. Ἐν Ἀθήναις μάλιστα κατὰ τοὺς προῖουστινιανεῖους χρόνους καὶ τοῦτο ἐπικρατεῖ μεθοδικώτερόν πως, διότι ὁ ἀγὼν περὶ τῆς προσηλώσεως νέων σπουδαστῶν ἐκράτει ἐκ συστήματος τῶν προσπαθούντων ἵνα πείσωσι τὸν νεωστὶ προσερχόμενον ἔξωθεν ἀκροατὴν σχολῆς τινος ὑπὲρ τῆς ἐταιρείας ἢ τοῦ συλλόγου αὐτῶν. Ἐκεῖνο δὲ ἡλὰ δὴ, τὸ ὅποιον ἐν Γερμανίᾳ σήμερον συμβαίνει καὶ δὴ ἐν τισιν αὐτῆς πόλεσιν ἐν αἷς ἀκμάζει ὁ φοιτητικὸς δῖος καὶ τὰ πολυώλυμα φοιτητικὰ συστήματα ἃ φοιτητικοὶ δεσμοὶ, ἀπῆντησα, ποῦ νομίζετε γινόμενον, ἐν Ἀθήναις, βεβαιούμενον καὶ εὐμορφώτατα περιγραφόμενον ἐν λεπτομερείαις, αἵτινες δὲν εἶναι καιρὸς ἵνα ἀνελιχθῶσιν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ—διότι εἶναι πολλὰ—ὑπὸ τοῦ Ναζιανζινοῦ ἐν τῷ εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ¹⁾.

Τὸ Πανδιδακτήριον κατὰ κακὴν μοῖραν ἐπαυσε λειτουργοῦν ἐπὶ τοῦ Φωκᾶ (+ 610), ὅστις πρὸς ἄλλοις τῷ κράτει κακοῖς καὶ τὴν παιδείαν ἐπολέμησε, διότι τοὺς καθηγητὰς τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν ἐστέρησε καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ὑποτρόφων φοιτητῶν τὰ διδόμενα ἐπιδόματα ἀπέκοψεν. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείου τὰ πράγματα ἥλλαξαν. Ἐκ τοῦ παρὰ Θ. Σιμοκάττη (σ. 20 ἔκδ. de Boor) Διαλόγου τῆς Φιλοσοφίας καὶ Ἱστορίας, ἐξάγω ὅτι νέαν ἄλλην Σχολὴν ἀνεστήσατο, ὡς φέρεται ἐν τῷ κειμένῳ, «ῥώμῃ Ἡρακλέους» παρὰ τὰ πατριαρχεῖα ὁ μέγας τῆς ἀπανταχοθεν οἰκουμένης ἀρχιερεὺς καὶ πρόεδρος, ὅστις εἶναι ἰὸ πολὺς πατριάρχης Σέργιος, οἰκειότατος φίλος τῆς Φιλοσοφίας. Ἡ Σχολὴ αὕτη εἶναι ἢ Θεολογικὴ ἢ Πατριαρχικὴ ἢ Οἰκουμενικὴ, ἥς ἐτάχθη διευθυντῆς, οἶονεὶ πρῦτανις ὁ Οἰκουμενικὸς λεγόμενος Διδάσκαλος, νῦν τύχησα δὲ ἵν' ἀνεύρω ἐν Κπόλει ἀκμάζοντα διδάσκαλον Στέφανον τὸν ἐξ Ἀλεξανδρείας²⁾, ὅστις ἠρμήνευεν Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα, ἐδίδασκε δὲ Γεωμετρίαν, Ἀριθμητικὴν, Ἀστρονομίαν καὶ Μουσικὴν, ἐκαλεῖτο δὲ φιλόσοφος καὶ μάλιστα μέγας φιλόσοφος καὶ οἰκουμενικὸς ἢ καθολικὸς διδάσκαλος. Ἡ Σχολὴ αὕτη δὲν φαίνεται ἀποχωρισθεῖσα τῶν πατριαρχείων, κειμένη δὲ πρὸς τῇ Βασιλικῇ λεγομένην κιστέρην τῇ οὔσῃ πλησίον τῶν Χαλκοπρατείων (Γερμαπατὰν-σεραγί) εἶχεν ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν διδάσκαλον συλλήπτορας αὐτῷ «ἄνδρας δώδεκα πᾶσαν ἐπιστήμην μετερχομένους καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐκκλησιαστικὰ κρατύνοντας δόγματα». Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι ἦσαν οἱ σύμβουλοι τῶν πατριαρχείων καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς, ὡς βεβαιοῖ Γεώργιος ὁ Μοναχὸς, βουλὴν ἢ γνώμην οὐκ ἐθέσπιζον ἀνευ αὐτῶν, ὡς τοιοῦτό τι συνέβαινε καὶ μετὰ τὴν Ἀλωσιν καὶ μέχρις ἡμῶν ἐνίστε, ἐν περιστάσεσιν οὐχὶ ἅπαξ οὐδὲ δις, καθ' ἃς τὰ σ. πατριαρχεῖα προστατεύοντα κατ' ἐξοχὴν τὴν Σχολὴν, ἢτε Πατριαρχικὴν, ἢ καὶ ἰδιαίτροῦντα αὐτὴν, ἐτύγχανον ἐν ταῖς ἀνάγκαις αὐτῶν καὶ τῆς συναντιλήψεως τῶν ἐν αὐτῇ διδασκάλων, οὓς τότε καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμων καὶ ἀξιώμασι καὶ τίτλοις περιεῖπον.

(1) Migne. P. G. XXXVI, Or. XLIII, 516.

(2) Krumbacher B. L. 92, 621, ἡτο συγγραφεὺς.

Τὴν Σχολὴν ταύτην Λέων ὁ Ἰσαυρὸς ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ διέλυσεν, ἢ τῷ πυρὶ παρέδωκεν, ὅτε οἱ ἐν αὐτῇ διδάσκαλοι ἐρωτηθέντες ὑπ' αὐτοῦ περὶ τοῦ σχεδίου τῆς θρησκευτικῆς λεγομένης μεταρρυθμίσεως ἐτόλμησαν ἴν' ἀντεῖπωσι καὶ ἐλέγξωσι τὴν γνώμην αὐτοῦ³). Ἐκτοτε, ἐπάγεται Γεώργιος ὁ Μοναχὸς, ἡ τῶν ἐπιστημῶν γνῶσις ἐσπάνιζε «τῇ τῶν βασιλευόντων γνωσιμάχων ὁτονοία» μέχρι τῆς βασιλείας Μιχαήλ καὶ Θεοδώρας, τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν βασιλέων. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ λεγόμενα περὶ τῶν βασιλέων τῆς λεγομένης οἰκονομαχίας καὶ τὰ γράμματα δὲν ἔπαυσαν καλλιεργούμενα καθὼς καὶ αἱ τέχναι καὶ αὐτὴ ἡ Γραφικὴ, περὶ ὧν ἄλλοτε.

Περίεργος σύμπτωσις αἴρει ἡμῖν παραπέτασμα ἐν τῇ παιδευτικῇ κινήσει τῶν τελευταίων χρόνων τῆς λεγομένης οἰκονομαχίας. Γράμματα φιλομαθοῦς Καλίου, τοῦ Ἀρσένου-αλ-Μαμουν (815-833) τοῦ φιλομούσου οἴκου τῶν Ἀββασιδῶν καλοῦσιν εἰς Βαγδάτην, τὴν ἔδραν αὐτῶν, τὸν φιλόσοφον καὶ μαθηματικὸν Λέοντα, τὸν μετέπειτα Θεσσαλονίκης, ὅστις ἐδίδασκεν ἐν πενιχρῷ φροντιστηρίῳ. Ὁ Θεόφιλος λαβὼν τὰ γράμματα τοῦ Καλίου ἄτοπον ἔκρινεν ἵνα ἔκδοτον ποιήσῃ τοῖς ἔθνεσι τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν, «δι' ἣν τὸ Ρωμαίων γένος θαυμάζεται», ἀφῆκε δὲ τὰς λύσεις τῶν γεωμετρικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ζητημάτων καὶ ἄλλων μαθημάτων τὰς ζητηθείσας, ἵνα ἐπιστείλῃ. Τὰ περαιτέρω ἄλλης ὥρας θέμα σοβαρὸν ἅμα καὶ τερπνόν, περὶ οὗ ἐφρόντισε κάλλιστα ἵνα δημοσιεύσῃ ἐν τῇ Μ. Βιβλιοθήκῃ (Δ' σ. ΧΕΙΥ κ. ε.) ὁ μακαρίτης Σάβας, διότι καὶ ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως ἀξιόλογον προσεφέροντο ὑπὸ τοῦ φιλομούσου Καλίου, τοῦ φιλεπιστήμονος καὶ ἀξέσπαστοι σπονδαὶ φιλίας καὶ ἀγαθῆς γειτονίας ὡς τίμιον ἀντάλλαγμα τῆς παρ' αὐτῷ μεταδόσεως τοῦ Λέοντος καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν φιλολογικῆς ἢ μᾶλλον ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς: Ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης ὁμοως—ἀγαθὸν μέγα

προέκυψεν ἐν Βυζαντίῳ—ἡ ἔνεκα διαφόρων λόγων ἀνακοπεῖσα ζωνρὰ πνευματικῆς κίνησις ἀνεξωγομένη. Ἐπὶ Μιχαήλ τοῦ Γ' ὁ πανίσχυρος Βάρδας ἀνασυνέστησε τὸ λησμονηθὲν Πανδιδακτήριον, ἥπερ ὁ μακαρίτης φίλος μου Geizer, ein Art Hochschule, εἶδος Πανεπιστημίου ὀνομάζει. Ὁ Βάρδας συνήθροισε σοφοὺς κατὰ τὴν Μαγναύραν, ἀναδιωργάνωσε τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν τὴν ἡμελημένην, προέστησεν ἀρχιδιδάσκαλον τῆς Σχολῆς τῆς Μαγναύρας τὸν ἐξονομασθέντα Λέοντα, τέως Θεσσαλονίκης, ἥτοι πρύτανιν καὶ διήρεσεν τὴν Ἀκαδημίαν ταύτην εἰς τέσσαρα τμήματα, ἥτοι εἰς ἰσαριθμοὺς σχολὰς, ἐφ' ὧν καὶ καθηγητὰς κοσμήτορας δι' ἑκάστην προέκρινεν, ὧν τὰ ὀνόματα σήμερον γνωρίζομεν⁴). Καὶ οὐ μόνον συνέστησεν, οὐ μόνον ὑπεστήριξεν ἀλλὰ καὶ ἐκ φιλομαθίας κινούμενος ἐφοῖτα εἰς τὰς παραδόσεις καὶ διὰ καταλλήλων λόγων ἐπερρώννυε διδάσκοντάς τε καὶ διδασκομένους, ὡς τοῦτο ἔπραττε πολὺ πρὸ αὐτοῦ αὐτὸς ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς, ὅστις, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐδημοσίευσα, κατεδέχετο ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ θρόνου ἢ τοῦ στρατηγικοῦ αὐτοῦ θώκου ἵνα παρακάθῃται ἐνίοτε εἰς τὰ θρανία τῶν παραδόσεων καὶ προεδρεύῃ τῶν ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει τῶν διπλωμάτων τελετῶν, προσφώνῃ διδασκάλους καὶ φοιτητάς, ἢ εὐχαριστίας ἀπονέμῃ ἢ βασιλικὰς ὄντως συστάσεις εὐχρηθῇ. Τὴν Σχολὴν ταύτην ἐστήριξεν ὁ Μακεδονικὸς οἶκος. Βασίλειος ὁ Μακεδὼν ὁμολογεῖ ὅτι «ἡ παιδεία καὶ βασιλείαν κοσμεῖ καὶ τοὺς βασιλεύοντας δειμνήστους ἀποτελεῖ» καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ παραινέσεσι προστίθουσιν ὅτι εἶναι «ἀπαραίτητος οὐ μόνον βασιλεύσιν ἀλλὰ καὶ ἰδιώταις». Ἐντεῦθεν καὶ ἡ μεγάλη

(3) Τὰ ἱστορούμενα ὅτι ὁ Ἰσαυρὸς διέταξε ἐν αὐτῇ τῇ τύπῃ τοῦ Διδασκαλείου καὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτοὶ καταφλεγῶσι, δὲν θεωροῦνται πίστeweς ἄξια, ὡς διδάσκει καὶ ὁ μακαρίτης Παπαρρηγόπουλος (Ἰστ. Ἑλλ. Ἔ. τ. Γ' σ. 395, ἔκδ. 1886).

(4) Ὁ Λέων ἀνέλαβε τὴν τέχνην τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστήμην τῶν ἐπιστημῶν ἵνα διδάξῃ, ὁ Θεόδοτος τὴν γεωμετρίαν, ὁ Θεοδότης τὴν ἀστρονομίαν, καὶ ὁ Κομνητὸς τὰ γραμματικά, ὅλοι δωρεάν, ἅτε γενναίως ὑπὸ τοῦ κράτους μισθοδοτούμενοι (Κεδρην. τ. Β' 170-171). Ἐνταῦθα σημειούσθω ὅτι τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιδιδασκάλου ἔφερον οἱ σχολάρχαι τῆς Μ. Γ. Σ. μέχρι πρὸ ὀλίγων δεκάδων ἐτῶν. Ὅρα τὸ εἰς Σαμουὴλ τὸν τοῦ Γένους ἀρχιδιδάσκαλον ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἀνεστήλωσα ἐναντι τοῦ παγκαρίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Μεγαλομ. Δημητρίου ἐν Κουρούτσεσμε εὐρὺν καταπατούμενον καὶ κατατρίβόμενον ἵνα μὴ ἐξίτηλον γένῃται, ἐδημοσίευσα δὲ ἐν «Κουρούτσεσμε» σελ. 64 ἔκδ. Ἀθηνῶν.

παιδεία Λέοντος, τοῦ σοφοῦ, καὶ ἡ πολυμερὴς μόρφωσις τῶν λογίων τῶν χρόνων τούτων, ἐν οἷς μὴ ἀπομνησθῶμεν τὸν ἱερὸν Φώτιον, τὸν καὶ ἐν Μαγναύρᾳ διδάξαντα. Κωνσταντῖνος δὲ ὁ Πορφυρογέννητος (Κεδρ. Β' 326) ἐπίσης ἐμερίμνησεν ἰδιαίτερος ἐπιδειξάμενος καὶ αὐτὸς βασιλικὴν στοργὴν πρὸς τε τοὺς διδάσκοντας καὶ τοὺς φοιτητάς, οὓς ἐνίοτε καὶ συνδαιτυμόνας ἐδέχετο καὶ τοὺς διακρινομένους μεταξὺ αὐτῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ κράτους προετίμα, ὡς τοῦτο ἐγίνετο οὐχὶ σπανίως καὶ μετὰ τὴν Ἀλωσιν. Πατριάρχαι καὶ μητροπολῖται κατήρχοντο εἰς τὴν Σχολὴν, ἠκροῶντο μαθημάτων, ἐνεψύχουν διδάσκοντάς τε καὶ διδασκομένους καὶ ἐβράβευον τοὺς διακρινομένους. Ἡ ὀλιγωτέρα φροντίς τῶν διαδόχων τοῦ Πορφυρογεννήτου, δὲν τολμῶ ἵνα εἰπω ἀκηδία, ἐπῆνεγκε τὴν ἐν τῇ Σχολῇ παραλυσίαν. Ἀλλὰ τὴν ἀμεριμνησίαν ταύτην ὁ λιστα ἐξηγῶ, ἂν καὶ οὐχὶ τελείως δικαιολογῶ, ἔὰν ἀναμνησθῶ τῶν συγχρόνων πολιτικῶν περισπασμῶν ἐσωτερικῶν μὲν κατ' ἀρχὰς εἰτα δὲ ἐξωτερικῶν, περὶ ὧν δὲν εἶναι καιρὸς τώρα ἵνα ἀναπτυχθῶ. Οἱ τελευταῖοι τοῦ Μακεδονικοῦ οἴκου βασιλεῖς ἐφρόντισαν περισσότερο περὶ τῆς ἐν πολέμῳ τακτικῆς, περὶ πολέμων αὐτῶν κατ' ἀνάγκην. Δὲν ἀνέχομαι ὅμως ἵνα μὴ ἐκστομίσω ὅτι ἂν αὐτοὶ κατηγοροῦνται ὡς μὴ στηρίζαντες τὰ γράμματα καὶ τὴν τῶν λογίων τάξιν, ἐν τούτοις αὐτοὶ ἔσωσαν τὴν μεγαλόνησον τῆς ἑλληνικῆς Μεσογείου, τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην καὶ ἐπανήγαγον αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς Κ[ο]ν[σ]ταντινουπόλεως, αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι Μακεδόνες ἔσωσαν τὴν ἑλληνικὴν Μακεδονίαν ἀπὸ ἀδίκων καὶ βαρβάρων χειρῶν κατασυντρίψαντες τοὺς αἰεὶ παρασπονδοῦντας δολίους ἐχθροὺς, ὡς τώρα ἀπέδωκαν αὐτὴν οἱ ἐκείνων τῶν ἀειμνήστων αὐτοκρατόρων καὶ στρατηγῶν τῶν ὀνόματι καὶ πράγματι Νικηφόρων καὶ Βασιλείων διάδοχοι

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐδνημοσιεύθη ἐν ταῖς ἐφημερίδι καὶ ἐκοινοποιήθη διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου, ὅτι ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης ἅγιος Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθος μεταβαίνει εἰς Λονδῖνον ὅπως διαπραγματευθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Δηλοῦται ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης ὁλως αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς νενομισμένης κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας ἀπελθὼν ἐκ Κων[σ]ταντινουπόλεως οὐδεμίαν ἐπίσημον ἀποστολὴν ἢ ἐντολὴν ἔχει.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Μητροπολίτην Καισαρείας Νικόλαον

Διὰ Μητροπολίτας Κυζίκου, Πισιδίας, Αἰνου, Βιζύης, Σηλυβρίας, Τυρολόης, Δαρδανελλίων,

Ἐμῆτερον τηλεγράφημα διαβιβασθὲν ἐμμέσως ἐλήφθη καθυστερημένον. Ἐκτιμῶντες ὑπόμνησιν ὀφειλομένης στοργῆς Ἐκκλησίᾳ καὶ Ἐθνει, εὐελπιστοῦμεν ὅτι καὶ ὑμετέρα ἀγάπη στοιχήσει κανόνι τούτῳ. Ἐρχόμενοι συντόμως θεωρήσωμεν οὐδεμίαν προσωπικὴν θυσίαν ὑπερβολικὴν ὑπὲρ εἰρήνης καὶ εὐσταθείας Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων ἀπεστάλη πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἡ παρὰ πόδας ἐπιστολή:

Παναγιώτατε,

Μαθόντες μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι τὰ ἐν καιρῷ ἀποσταλέντα διὰ τῆς τακτικῆς ὁδοῦ τηλεγραφήματα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἐμῆτεραν Θ. Παναγιότητα, οὐ διεβιβάσθησαν Αὐτῇ, σπεύδομεν σήμερον, ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων, ἀναγγεῖλαι καὶ ἐπιβεβαιῶσαι διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἡμῶν τὴν γενομένην τῇ κε' παρελθόντος μηνὸς Νοεμβρίου, γνώμῃ δημοθύμῳ κλήρου καὶ λαοῦ κανονικὴν ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν τῆς Ἐμῆτερας Παναγιότητος εἰς τὸν περίβλεπτον Πατριαρ-

χικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Ἐπισυνάπτοντες δὲ καὶ ἀντίγραφα τῶν σταλέντων τηλεγραφημάτων καὶ ἐπαλαμβάνοντες μετὰ χαρᾶς τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐλαβῶν ἡμῶν συγχαρητηρίων μετὰ τῆς ἑξαιτήσεως τῶν Παναγιῶν Αὐτῆς πατριαρχικῶν εὐχῶν, ἀνακοινούμεθα καὶ διαβεβαιούμεθα Αὐτὴν, ὅτι ἅπαν τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ καθόλου εὐσεβὲς πλήρωμα μετὰ χαρᾶς ἀνυποκρίτου χαιρετίσαν τὴν θεία Προνοία καὶ Βουλὴ ἐκλογὴν τῆς Ὑμετέρας Θ. Π. ἐναγωνίως ἀναμένει τὴν αἰσίαν καὶ ταχεῖαν ἀφίξιν αὐτῆς.

Κατασπασόμενοι δὲ τὴν σεπτὴν Αὐτῆς δεξιάν διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

τῆς Ὑμετέρας πανσεβάστου Παναγιότητος ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

Ὁ Α' τῇ τάξει τῆς Ἱ. Συνόδου
ὁ Καισαρείας Νικόλαος

Ὁνοματήρια. — Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐτελέσθησαν πάνδημοι δοξολογίαι ὑπὲρ τῆς Α. Ἐξοχ. τοῦ κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἄγοντος τὴν ὀνοματικὴν Αὐτοῦ ἑορτήν, ἐν ἅπασιν τοῖς ἱ. ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ ἐπίσημος δοξολογία ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Πέραν ἐν πυκνῇ συρροῇ λαοῦ καὶ πλείστον ἐπισήμων, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, προεξάρχοντος τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Α. Θ. Π. Σεβασμ. Μητροπολίτου Γέροντος ἁγ. Καισαρείας κ. Νικολάου, συνιερουργούντων δὲ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος, Ἀμασείας, Ἀγκύρας καὶ 40 Ἐκκλησιῶν.

Δοξολογία ὡσαύτως ἐτελέσθη καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, μετὰ τὴν εἰθισμένην θ. λειτουργίαν χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων κ. Πολυκάρπου, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων διεβιβάσθη πρὸς τὸν ἑορτάζοντα τὸ ἀκόλουθον συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

Ἐξοχ. Κύριον Ἐλευθέριον Βενιζέλον,

Ἐν εὐγνώμονι ἀναμνήσει καὶ παραμυθούσῃ ἐλπίδι τελέσαντες σήμερον ἐν Πατριαρχικῷ ναῷ καὶ πᾶσι ναοῖς Βασιλευσούσης, δοξολογίαν καὶ δέξιν ὑπὲρ Ὑμετέρας ἑορταζούσης Ἐξοχότητος, ἄσμενοι ἀποφάσει Δύο Σωμάτων, διαβιβάζομεν ὁμόθυμα ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ εὐχάς.

Καισαρείας Νικόλαος

Ἐπὶ τῇ πατριαρχικῇ ἐκλογῇ. — Διὰ καταλήλου πιττακίου προσεκλήθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος, ὅπως παραστῇ, κατὰ τὴν

τάξιν, εἰς τὴν ἐνθρόνησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, καὶ ἐπιδώσῃ Αὐτῇ τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον.

— Ἀνετέθη συνοδικῶς εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σελευκείας κ. Γερμανὸν, Σχολάρχην τῆς θεολογικῆς Ἀκαδημείας, ὅπως ἐκφωνήσῃ τὸν ἀπ' ἄμβωνος λόγον κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν.

— Ἐνεκρίθη ὅπως τοῦ Ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου κ. Στ. Ἀριστάρχου, κωλυομένου λόγῳ ἀσθενείας, τὴν εἰθισμένην προσφώνησιν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως, ποιήσῃται ὁ ἄρχων Μ. Πρωτεύδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος.

— Συνῆλθε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἡ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Θ. Π. Ἐπιτροπὴ, συμπληρωθεῖσα διὰ τοῦ διενθυνητοῦ τοῦ Α' Πληκικοῦ Γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου, τοῦ κ. Γ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Σ. Φουρτουνιάδου, ὡς γραμματέως.

— Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλλιουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, τῆς Δημογεροντίας Δαρδανελλίων, ὡς καὶ τῆς ἐκεῖ ἀδελφότητος «Ἀλληλοβοηθείας», ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου. Πατριαρχοῦ κ.κ. Μελετίου Δ'.

— Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἀντίγραφα τοῦ τηλεγραφήματος ὅπερ διεβιβάσθη διὰ τοῦ Ἐπιτροπεύοντος Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας, ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Κυζίκου, Πισιδίας, Αἴνου, Βιζύης, Σηλυβρίας, Τυρολόης, καὶ Δαρδανελλίων, ἀποσταλῶσι πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐν λόγῳ Σεβασμ. Μητροπολιτῶν.

Ἐπιτροπαί. — Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βερροίας, διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ρόδου, Ἀγκύρας καὶ Χαλδίας, μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως μελετήσῃ ἀπὸ κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως τὴν συνεπείᾳ τῆς συγκεντρώσεως ἁρχιερέων ἐν Θεσσαλονίκῃ δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καὶ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

— Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἑτεροδόξους τοιαύτας καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Μεταρρυθμίσεων Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Σ. Μ. Ἀμασείας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Σ. ἁγίου Κυζίκου.

Ἐκκλησι. εὐαρέσκεια. — Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Καλλιουπόλεως κ. Κωνσταντῖνον διὰ τὴν εὐστάθειαν ἣν ἐπεδείξατο οὗτος ἐν τῷ ζητήματι τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, γένηται δὲ συνάμα καὶ θερμὴ σύστασις πρὸς τὸ ἔντιμον Μ. Συμβούλιον, ὅπως ἐπέλθῃ ἀρωγὸν εἰς τὴν Α. Σ.

λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἔνεκα τῆς περικοπῆς τοῦ κυβερνητικοῦ ἐπιδόματος.

—Ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκ[σ]ίας πρὸς τὸν ἐν Σμύρνη κ. Ἰωάννην Βέλλην, πολ-
λαχῶς βοηθήσαντα τὸ ἔργον τοῦ ἐκεῖ Κυανοῦ Σταυροῦ.

—Ὡσαύτως ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχα-
ριστίαι τῆς Ἐκ[σ]ίας πρὸς τὸν ἐν Σάμῳ κ. Ἀλέξ.
Πασχάλην, ἀποσείλαντα τρισχίλιας δραχμὰς ὑπὲρ τῶν
ἐν Ρωσσίᾳ λιμωτῶντων.

Ἐπισκέψεις.—Ἐντολῇ καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἐπ[ίσ]κου
τρόπου τῆς Α. Θ. Π. Σεβ. Μητροπολ. Καισαρείας,
ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος συνοδευόμενος ὑπὸ
τοῦ διερχομένου τῶν Παλ[λ]αίων κ. Σ. Κωνσταντινίδου
ἐπισκέφθη τὸν ἀπὸ τινος ἐπὶ διεθνῇ ἀποστολῇ ἐνταῦ-
θα διατρίβοντα Δρ. Roenrich.

Μητρόπολις Δαρδανελλίων.—Εἰς ἀπάντησιν
γράμματος τῶν κοινοτικῶν Σωματείων Δαρδανελλίων
δηλωτικῶν, ὅτι ἀποκηρύττουσι τὸν Μητροπολίτην αὐ-
τῶν καὶ ἐπαύσαντο μνημονεύοντες ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς τοῦ
ὀνόματος αὐτοῦ, ἐδηλώθη, ὅτι ἐντέλλονται οἱ ἱερεῖς
ὅπως ἐξακολουθῶσι μνημονεύοντες τοῦ κανονικοῦ αὐ-
τῶν Μητροπολίτου.

Ἐκκλησ. Σύνδεσμος.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ
ἐκλογὴ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολυκάρ-
που ὡς προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου.

Κίνησις ἀρχιερέων.—Μετὰ βραχεῖαν ἐν τῇ ἐπαρ-
χίᾳ αὐτοῦ ἀπουσίαν ἐπανέκαμψεν ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς
ἱ. Συνόδου Σεβ. Μητροπ. Μετρώων κ. Ἰωακείμ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 6954

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κλεάνθης Γιαβερόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος
ὑπῆκοος ὁθωμανὸς, τέως ὑποδηματοποιὸς καὶ κάτοικος
Ταταούλων (Κων]πόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς
καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον
Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριά-
κοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δη-
μοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐ-
τοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διαρι-
σμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ
Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου
Παναγιώτας Κλ. Γιαβερπούλου, τὸ γένος Δημ. Μουχ-

ταροπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὁθωμα-
νῆς, κατοίκου Ταταούλων, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην
αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέ-
χειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων
«Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

3

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως Βενιαμίν

Ὁ Α'. Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'.

Ἀθανάσιος Ε. Κερούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 489 ἀριθ. πρωτ.
2822 καὶ ἡμερομ. 7 Δεκεμβρίου 1921 ἐρήμην ἀπο-
φάσεως.

Διὰ ταῦτα Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀ-
ποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2804 καὶ ἡμερομ.
27 παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἀγωγὴν Ἑλένης (τὸ γέ-
νος Ἰωακείμ Κάλφα) κατὰ Γεωργίου Κυριακίδου, ὡς
νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ
ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ τὰ τέλη τῆς παρούσης
δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα
ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ δια-
τακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησι-
αστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν
ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος, Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἰάκωβος

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλ-
κηδόνος

Ὁ Γραμματεὺς

2

Διάκονος Σεραφεῖμ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7642

ΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Θεοδώρα Νικολάου Συμεωνίδου, τὸ γένος Γρηγορίου Μπαχτσεβάνογλου, χριστιανὴ ὁρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανῇ, τέως κάτοικος Γενῆ-Σεχῆρ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Ι. Συμεωνίδου, καπνοπώλου, χριστιανοῦ ὁρθόδοξου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοίκου Γενῆ-Σεχῆρ (Κων]πόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Νοεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὴν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθαν. Ε. Καροῦλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἡ Αἰκατερίνη Βλαδιμ. Βουδιᾶ, (γένος Δημ. Νικολαΐδου), ὁρθόδοξος. ἀγνώστου διαμονῆς ὡς ἐναγομένη παρὰ τοῦ συζύγου τῆς Βλαδιμήρου Βουδιᾶ, ὁρθόδοξου, τυπογράφου διαμένοντος ἐν Χαλκηδόνι ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη ἐμπροθέσμως δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθῆσεται τρεῖς συνεχῶς

διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 26 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**Ὁ Γραμματεὺς
Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς
Διάκονος Σεραφεῖμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 7641

Ἡ Βασιλικὴ Ἀνδρέου Προδρόμου, τὸ γένος Δαμιανοῦ Σαλόμια χριστιανὴ ὁρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανῇ, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Ζαλέλα τῆς Ἐπαρχίας Καισαρείας. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὁπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Ἀνδρέου Προδρόμου, χριστιανοῦ ὁρθόδοξου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, ζαχαροπλάστου καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Καράκιοϊ ἀριθ. 56), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθῆσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

ΠολύκαρποςὉ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Μητροπολίτης Φόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἑτηαία προκαταβαλλομένη λίρακι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

“ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ, ”

Ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπαντῶμεν καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος, καὶ οὐ μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ πολὺ τῆς ἀνθρωπότητος μέρος, τὴν γλυκεῖαν καὶ ἡρεμον τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἑορτήν. Μετὰ δεκαεννέα αἰώνων συνεχῆς χριστιανικὸν κήρυγμα δὲν κατέστη δυστυχῶς εἰσέτι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ παρήγορος καὶ τοσοῦτον τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ποθητὴ ἐπὶ γῆς εἰρήνη καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, ἣν εὐηγγελίσατο ὁ ἐξ οὐρανοῦ ἄγγελος εἰς τὴν καταπεπονημένην καὶ ἀπέλπιδα ἀνθρωπότητα, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως δὲ αὐτοῦ ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα κατορθούμενα καὶ ἐπιτυγχανόμενα ἐκάστοτε μετὰ σκληρὰς δοκιμασίας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιδιώξεως καὶ ἐπιτεύξεως τῆς ἐπὶ γῆς ἀνθρωπίνης ἡσυχίας καὶ εὐδαιμονίας δὲν εἶνε δυστυχῶς καὶ ταῦτα οὔτε ὅσον

ἔπρεπεν οὔτε καὶ ὅσον ἠδύναντο μόνιμα καὶ ἀσφαλῆ. Τὴν μικρὰν συμβαίνουσαν καὶ κατορθουμένην πρόοδον καὶ πλήμμυραν πρὸς τὰ πρόσω τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προσψαύσεως τοῦ προσδοκωμένου ἀγαθοῦ διαδέχεται οὐχὶ σπανίως τάχιστα ἄμπτως ἀπαίσιος, ξηραίνουσα καὶ μαραίνουσα εἴ τι ἐπετεύχθη καλόν. Δὲν ἐρωτῶμεν ἂν ἐπέτυχεν ἡ ἀνθρωπότης ὅ,τι ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο καὶ ὅτι ὥφειλε νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ ἐπιτύχῃ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἠθικοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας μετὰ τοὺς τόσους κινδύνους καὶ τὰς τόσας θυσίας καὶ ταλαιπωρίας τοῦ τὸ σύμπαν συνταράξαντος πρωτοφανοῦς παγκοσμίου πολέμου. Ἀλλ' ἐμμένει τοῦλάχιστον ἐδραία καὶ ἀκλόνητος ἐπὶ τοῦ ὅπωςδῆποτε διανυθέντος καὶ ἐπιτευχθέντος ὕψους ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἠθικῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας; Αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ καὶ ἡ ἱστορία θὰ κρίνωσι καὶ θὰ εἰπωσι κατὰ πόσον τὸ ἠθικὸν καὶ ἰδεολογικὸν ἐπίπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταται σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, εἶνε ὑψηλότερον τοῦ τῆς χθὲς, τοῦ πρὸ τοῦ πολέμου

δηλ. καὶ τῶν ἀπεριγράπτων μαρτυριῶν αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν δοθεισῶν καὶ πιστευθεισῶν ἐπαγγελιῶν.

Ἀλλ' ἐλθωμεν εἰδικῶς εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς. Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς ἀπροσδοκίτου ἀνακοπῆς καὶ ὁπισθοδρομήσεως τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν προσδοκιῶν ἡμῶν ἐν αὐτῇ σχεδὸν τῇ στιγμῇ τῆς πλήρους ἐπιστέψεως αὐτῶν. Ἀλάστωρ δαίμων φθονεῖ φαίνεται ἐκάστοτε τὰ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἵνα μὴ ἄνευ βασάνων καὶ πικριῶν καὶ ἀγωνίας διανύῃ τὸ ἐνδοξον ἀλλὰ καὶ μαρτυρικὸν στάδιον αὐτοῦ.

Τίς ὅμως βάσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, ἥτις αὐτὴ τοῦλάχιστον ἠνωμένη καὶ ἀδιάσπαστος παρεμύθει καὶ ἐνεθάρυνε μέχρι πρὸ ὀλίγου τὸ ὑπὸ τῆς ἐπισκηψάσης ἐσωτερικῆς ἀτασθαλίας καὶ τῶν ἑξωθεν κινδύνων ἀπειλούμενον καὶ εἰς ἀμηχανίαν δικαίαν περιστὰν Γένος ἡμῶν; Ἦσαν λοιπὸν θρύλος καὶ ἀπάτη τὰ περὶ ὑψηλόφρονος γνώμης καὶ καθαρᾶς προαιρέσεως τῶν πρωτοστατούντων ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων πιστευόμενα καὶ λεγόμενα, καὶ ἐπέπρωτο ἐν οὕτω κρισίμοις στιγμαῖς νὰ εὗρεθῶμεν πρὸ τοῦ οἰκτροῦ θεάματος σκέψεων καὶ πράξεων καὶ τολμημάτων, κηλὶδα μεγάλην προσαιπτόντων εἰς τὴν φήμην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, μεγάλα δὲ ἀπειλούντων καὶ ἐκ τοῦ μέρους τοῦτου τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ὁμογενεῖᾳ δεινά; Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ ἀντίληψις καὶ συνείδησις τῶν καλῶν ποιμένων περὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν καὶ ἀναδείξασαν αὐτοὺς Ἐκκλησίαν, ἥς πάσῃ δυνάμει καὶ μέχρι θυσίας αὐτῶν ὤφειλον ἵνα προασπίσωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν αὐτοτέλειαν καὶ τὸ ἀνεξάρτητον, πρὸς τὸ ἔθνος, οὗτινος ἐτάχθησαν καὶ ἐνορίζοντο συνετοὶ καὶ γενναῖοι ἡγέται καὶ ὑπόμαχοι, καὶ ὤφειλον ἵνα ἀποδείξωσι τοῦτο διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν, πρὸς τὰ ἴδια τέλος πνευματικὰ

ποιμνία, ὧν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠδύναντο, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον μένουσι ποιμένες αὐτῶν, νὰ παραγινώρῃσι τὸ ἀκραιφνὲς φρόνημα τόσον ὡς πρὸς τὴν εὐσέβειαν ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰδεολογίαν αὐτῶν;

Ἀλλὰ Δόξα τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ! Θεία εὐδοκία ὁ ἀπὸ τριετίας ἄνευ κανονικῆς ἀνωτάτης διοικήσεως μείνας πάνσεπτος Πατριαρχικὸς Θρόνος ἐπληρώθη ἤδη διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀναδείξεως τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ. Παρὰ τοῦ θαυμασίως βουλῇ καὶ προνοίᾳ θεῇ ἐκλεγέντος καὶ ἐρχομένου θερμουργοῦ καὶ δεξιοῦ κυβερνήτου μετὰ δικαίας ἐλπίδος καὶ πεποιθήσεως ἀναμένει ἡ συνταραχθεῖσα Ἐκκλησία καὶ ὁ ἐν ἀγωνίᾳ εὗρισκόμενος λαὸς δεξιὰν καὶ αἰσίαν τὴν εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας καθοδήγησιν καὶ κατευόδωσιν. Ἄς μὴ ἀποβάλωμεν λοιπὸν τὰς ἐλπίδας καὶ ἄς δοξάσωμεν ἐπὶ τῇ παραμυθίᾳ ταύτῃ τὸν ἐν ὑψίστοις Θεόν.

X.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΛΔΑΙΝΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Περὶ τῆς ἐνθαμίας Μητροπολιτῶν ἐν Κων/πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χειρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου

B.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀταξία ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἐνθαμίαν Ἀρχιερέων ἐν Κων/πόλει ἐπεκράτει καὶ πρὸ τοῦ Βαλαμῆδος. Ἐκατὸν ἔτεα πρὸ αὐτοῦ εὗρισκομεν τὸν ἀπαίδευστον καὶ ἀξέστον Μητροπολίτην Χαλκεδόνος Λέοντα διαμένοντα μονίμως ἐν Κων/πόλει, ἀναμνησθένον σκαπῶς εἰς τὰ τῆς πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας καὶ ἐπαιζατοῦντα νὰ δημιουργήσῃ σχίσμα κατὰ τῶν Οἰκον. Πατριαρχῶν Εὐσεβίου τοῦ Α' καὶ Νικολάου τοῦ Γ'.

ὡς μὴ ἀντιπαθόντων δάδαν σθεναρῶς εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς Πολιτείας περὶ προσερυνῶν χρηματικῶν εἰσφορῶν ἐξ ἐκκλησιαστικῶν προσόδων προκειμένου ἐπὶ τέλους διακόπτοντα τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν καὶ δοῦντα οὐδὲν εἶχαν ἀνάγκην ταύτης ἀφεὺ εἶχε κλῆρον ἴδιον καὶ ἴδιαν ἐνορίαν ἐν Κων]πόλει τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης, ἔνθα ἀδύνατο νὰ ἱεουργῇ κατὰ τὰ πρόνοιά του, τίς εἶδε παρὰ τίνος Αὐτοκράτορος καὶ διὰ τίνων μέσων ὑφάρπασθέναι. Ἐφ' ἧ καὶ ἐπὶ τέλους, ἐξαντληθέντων τῶν ἰσίων μέσων ἐξορίσθαι καὶ εἶτα τῇ 1036 καθρεῖσθαι ζητήσεις μετὰ τινα ἐτα συγγνώμην, καὶ ἀποκατασταθεῖς. Ἀλλ' οἱ διάδοχοί του, ἐξηκολούθουν διεκδικούντες τὰ αὐτὰ πρόνοια διὰ καὶ ὁ Οἶκου. Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Α'. (1034—1076) ἐξαναγκάσθαι νὰ ἐκδῶσι Τόμον Συνθετικὸν ἐμμένοντα γενέσθαι Μητροπολίτην Χαλκηδόνος. Ἀλλ' ἐγένετο, ὡς φαίνεται, μετὰ τὸν Φιλόθεον καὶ ὁ γινόμενος ἐξηκολούθησεν ἐπικαλούμενος τὰ πρόνοιά του, διότι ὁ Οἶκου. Πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ Α'. κατέργησε διὰ Συνθετικῶς Τόμου τὰ πρόνοια ταῦτα τοῦ Χαλκηδόνος, ἐπικυρώσαντος τὸν Τόμον καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου ἵνα παταχθῇ καὶ ἐκρίζωθῇ ἀπολυτρεπτικῶς τὸ κακὸν καταργουμένου δι' Αὐτοκρατορικῆς ἀπεφάσεως τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ προνομίου. Τὴν κατάργησιν δὲ ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Ἀντωνίου Α'. Μακάριος ὁ Α'. τῇ 1290. (Acta Patriaratus Constantinopolitani Patris. Πίνακος). Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν Ἰγνατίου καὶ Θεοφάνους διέμενε μόνιμος ἐν Κων]πόλει ἐπὶ μακρὰ ἐτα δύναμις τοῦ ΙΖ'. Κανόνες τῆς ἐν Ἱερδικῇ Συνόδου ὁ Μητροπολίτης Συρακουσῶν Γρηγόριος ὁ Ἀσβεστῆς ὁ καὶ χειροτονήσας τὸν ἱερὸν Φώτιον, ὅπως ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον διέμενον ἐν Κων]πόλει οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἀνατολικῶν χωρῶν. Ἐκ γράμματος δὲ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Φιλοθέου τοῦ Α'. συνάγομεν ὅτι ἐπὶ τὴν ἡμέραν του διέτριβε συχνάκις ἐν Κων]πόλει ὁ Μητροπολίτης Μάκρας φ' τινι εἶχε παραχωρηθῇ ἡ Μονὴ τῆς ἁγ. Τριάδος, ὅπως μικρὸν μετὰ ταῦτα εὐρίσκομεν τὸν Μητροπολίτην Ἰκονίου Μάρκελλον τὸν καθαιρεθέντα ἐπὶ

τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Νείλου τοῦ Α'. τῇ 1281 διατρίβοντα ἐν Κων]πόλει μόνιμος ὡς ἡγούμενον μεγάλης βασιλικῆς Μονῆς (Acta κτλ. Τόμ. Β'). Ἐπὶ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου ὁ Οἶκου. Πατριάρχης Ἀθανάσιος Α'. (1303—1311 τὸ β'). ἀπευθύνει τέσσαρα γράμματα πρὸς αὐτὸν ἐξαπαυμένους ἵνα ἐξαναγκασθῶσιν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ παραμένωσι μετὰ τὸν πεινίου των καὶ νὰ μὴ διατρίβωσι πέραν τοῦ ἐξαμῆνου ἐν Κων]πόλει.

Συνάγεται λοιπὸν ὅτι κατὰ τὰς παρατεθείσας διατάξεις τῆς Βυζαντινῆς Νομοθεσίας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς Κων]πόλιν ἐνθαμία Ἀρχιερέων καὶ ἡ ἐν αὐτῇ πέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ διατριβή. Ἐξ ἡ ἀπαραιτήτου ἀμπεδομαθῆ καὶ προφανοῦς οὐλόγου αἰτίας· ἀνεὺ τῆς κανονικῆς ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως· δὲν τρέπον ἡ αὐτὴ Νομοθεσία ἀπαγόρευσε τὴν εἰς Κων]πόλιν ἀφίξιν παντὸς πολιτικοῦ Ἀρχοντος ἀνεὺ Αὐτοκρατορικῆς ἀδείας. Ἐμὴδὲς Ἀρχὸν δὲν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνεὺ θείας καταλαβανότης καλεῖσθαι τὴν ἀρμοδίαν ποινὴν εὐλαδούμενος (Βασιλικ. ΣΤ'. Α').

Περὶ δὲ γνώμης καὶ ἀδείας τῆς περὶ τὸν Πατριάρχην ἐνθαμούσας Συνόδου; Ἀῦτα, κατὰ παρατεθέντα ἔδη, οὔτε ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν Ἱκανόνων καὶ τῆς Βυζαντινῆς Νομοθεσίας, οὔτε ἀναμνηστέται ποσῶς, οὔτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κων]πόλεως, καθὰ εἶδομεν, χορηγεῖ τὴν ἀδειαν καὶ ἐκδίδει τὰ Γράμματα τῆς ἀδείας, ὅπως οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Θεσσαλονίκης, Ἱμύρνης καὶ πᾶς ἄλλος χορηγεῖ τὴν ἀδειαν τῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν του μεταβάσεως καὶ διαμονῆς ξένων Ἀρχιερέων. Πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως, ὡς εἶδομεν, ἐφείλοντο νὰ παρουσιάζωνται οἱ ἐφικνούμενοι Ἀρχιερεῖς οἰοσθέντες ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας· εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαναγκάξῃ τοὺς ἀνεὺ ἀποχρήντος λόγου παρταίνοντας τὴν διαμονὴν των νὰ ἀπέλθωσι καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι ἀνακαλοῦσι τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των (Nec. ΡΚΓ'). Πράγματι λοιπὸν περὶ τοῦ καθαρῶς προσωπικοῦ δικαιώματος παντὸς Ἀρχιερέως καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ταύτην ὡς Ἀρχιεπι-

σκόπου δηλονότι Κων/πόλεως καὶ οὐχὶ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καθορίζονται ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Νομοθεσίας τὰ δικαιώματα τούτου συμφώνως πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν τῆς Ἑκκλησίας Κανόνων.

Γ.

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τὴν μετὰ τὴν Ἀλωσιν ἐποχὴν.

Τῷ 1633 ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Κύριλλος Β'. ὁ ἀπὸ Βερροίας ἐξέδωκε συνυπογραφούσης τῆς ἐνδημούσης ὀκταμελοῦς Συνόδου Διάταξιν «μὴ ἐξεῖναι τινὶ τῶν Ἀρχιερέων ἐπιδημεῖν εἰς Κων]πολιν ἀνευ προσκλήσεως τοῦ κατὰ καιρὸν Πατριάρχου καὶ τοὺς μὴ βουλομένους τῶν Ἀρχιερέων σῶζεσθαι τοῦτο τὸ προνόμιον, ἀλλὰ βίᾳ τινὶ καὶ προφάσει ἀλόγῳ τὴν Κων]πολιν ἐθέλοντας οἰκεῖν παρὰ γνώμην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου παιδεύεσθαι κατὰ τὴν τῶν νόμων καὶ Κανόνων διατύπωσιν» (Γεδεὼν Κανον. Διατάξ. Α'.

Μετὰ ὀκταετίαν ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἰωννίκιος Β'. ἐξέδωκε τῷ 1647 **Συνοδικὸν Τόμον** ἐν τῷ ὁποίῳ παρατιθεμένης τῆς περὶ ἐνδημίας Ἀρχιερέων εἰς Κων]πολιν Διατάξεως τῆς ΠΣΤ'. Νεαρὰς προστίθενται τὰ ἀκόλουθα: «διὰ τοῦδε τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου στέργοντες ἐκ ψυχῆς (ἡμεῖς οἱ παρατυχόντες Ἀρχιερεῖς). μηδένα ἐξ ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων οἰκειοθελῶς τε καὶ αὐθαίρετως ἐνδημεῖν τῇ βασιλευούσῃ ταύτῃ τῶν πόλεων παρὰ γνώμην καὶ θέλησιν τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν Αὐθέντου καὶ Δεσπότη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἰωαννικίου ἀλλ' ὅ τινι διὰ γραμμάτων αὐτοῦ προτρεπτικοῦ ἐπιτρέψαιτο παραγενέσθαι τὸν δὲ παρὰ ταῦτα πράξοντα μένειν ὑπὸ παιδείαν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν». Παρόμοιος δὲ Συνοδικὸς Τόμος, σημειοῖ ὁ ἐκδοὺς καὶ τὸν ἀνωτέρω Γεδεὼν (Κανον. Διατάξ. Α'.) ἐξεδόθησαν καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀκολουθῶς Πατριαρχῶν. Ἵνα κατανοηθῇ δὲ πόσον δυσάρεστος καὶ ἐνοχλητικὴ διὰ τὸν κατὰ καιροῦς Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἦτο ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔλευσις Ἀρχιερέων δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι πᾶς ἐνδημῶν

ἐν Κων]πόλει Ἀρχιερεὺς ἦτο αὐτοδικαίως μέλος τῆς ἐνδημούσης Συνόδου, ἤρχετο δὲ συνήθως μετακαλούμενος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ συναδέλφων του, ἔστιν ὅτε δὲ αὐτόκλητος εἴτε πρὸς σκευωρίας καὶ συνωμοσίας κατὰ τοῦ Πατριάρχου εἴτε—ὡς ἐκ τοῦ κρατοῦντος ἀνηκούστως αὐθαιρέτου γενιτσαρικοῦ καθεστῶτος—πρὸς ἐπίτευξιν παρ' ἰσχυρῶν μεγιστάνων φιλῶν του ἢ διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ ἀνακτορικοῦ γυναικωνίτου ἢ διὰ χρημάτων συμπραττόντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ Φαναριωτῶν ἀρχόντων ἐπιτακτικῶν σατραπικῶν διαταγῶν πρὸς τὸν Πατριάρχην περὶ μεταθέσεώς του εἰς ἑτέραν ἐπαρχίαν, ἐκδοθόντος ἐν τῷ μεταξὺ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ σχετικοῦ Βερατίου, ὥστε μόνον ἡ τυπικὴ τελετὴ τῶν ψήφων ὑπελείπετο. Αἱ πρὸς τὸν Πατριάρχην δὲ σατραπικαὶ διαταγαὶ ἔδει νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀμέσως καὶ ἀνυπερθέτως, ἀν δὲν ἤθελεν οὗτος νὰ καταβιδασθῇ ἀτιμωτικῶς τοῦ Θρόνου καὶ νὰ σταλῇ ὑπερόριος. Τὸ πάθημα τοῦ Πατριάρχου Ἰωάσαφ Α'. ἐκβληθέντος τοῦ θρόνου ἀφοῦ ἐκόπη ἀτιμωτικῶς ἡ γενειάς του καὶ τοῦ κατόπιν Οἰκουμ. Πατριάρχου Μαξίμου Γ'. ρινοκοπηθέντος 10—12 ἔτη μόνις ἔτη μετὰ τὴν Ἀλωσιν διότι δὲν συγκατετέθησαν εἰς τὸ παράνομον διαζύγιον τοῦ ἀλιτηρίου Τραπεζουντίου Γεωργίου Ἀμιρούτζη, μέγα ἰσχύοντος ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ἀποτελεῖ τὸ πρότυπον ὁρμαθοῦ τοιούτων διαιοπραγιῶν. Ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως διετάχθη ποτὲ οὗτος παρὰ μεγιστάνος νὰ προβιβασθῇ ἀχρεῖον τινὰ καὶ χυδαῖον κληρικὸν ἀρχιεπίσκοπον Φαναριοφερσάλων· ὁ Πατριάρχης ἐδέσπε νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλὰ βαρυθυμῶν ἐσημείωσεν ἰδίᾳ χειρὶ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ σφζομένου ἐν τοῖς Ἀρχείοις Ὑπομνήματος τῆς ἐκλογῆς τὰς ἐπομένας λέξεις: «γενέσθω Φαναριοφερσάλων, ἄχρις οὗ εὐκαιρίας τυχόντες παιδεύσομεν αὐτὸν κατὰ τὸ προσήκον». Καὶ ἡ εὐκαιρία ἐξάπαντος δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Εἰς ἕτερον δὲ σωζόμενον καὶ τοῦτο Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Μητροπολίτου παρὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς συνυπογράφει ψηφίζων καὶ εἰς Τοῦρκος πασᾶς· ὁ προστάτης προφανῶς τοῦ ἐκλεγέντος. Τὰ ἀνωτέρω

προσεπικυροῖ ὁ κατὰ τὸ 1677 ἐκδοθεὶς **Συνοδικὸς Τόμος** Παρθενίου τοῦ Δ'. στιγματίζων τοὺς ἐρχομένους εἰς τὴν βασιλεύουσαν Ἀρχιερεῖς «τοὺς νῦν μὲν φαίνεσθαι, νῦν δὲ κρύπτεσθαι ὡς πυγολαμπίδας, τοὺς δὲ μὴδὲ φαίνεσθαι παραγενομένους ἐνταῦθα, σκοπὸν ἔχοντας μόνον τὴν ἰδίαν κυβέρνησιν» καὶ θεσπίζει ὅτι «ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ἅμα τῷ εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλεύουσαν μὴνύειν τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, τῇ δ' ἐπαύριον παραγίνεσθαι σωματικῶς πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς». (Βλέπ. Συνοδ. Τόμ. παρὰ Γεδεῶν Καν. Διατ. Β').

Τὸ κακὸν ὁμῶς ἐξηκολούθει. Ὅτε π. χ. τῷ 1773 Βεζυρικὴ διαταγὴ ἐπέτασσε τῷ Πατριάρχῃ Θεοδοσίῳ Β'. τὴν ἀπέλασιν 20 Ἀρχιερέων διατριβόντων ἐν Κων]πόλει, οὗτοι γῆν καὶ θάλασσαν κινήσαντες ἐματαίωσαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς. Τὸ δὲ κατάντημα; ἀλλαξοπατριαρχεῖα ὡς συνήθως.

Τὸ ἐξαγόμενον δὲ πόρισμα ἐκ τῶν Συνοδικῶν Τόμων Κυρίλλου τοῦ Β', καὶ Ἰωαννικίου τοῦ Β'. εἶναι ἀπαράλλακτον πρὸς τὰ προηγούμενα. Ὅπως ἐνδημήσῃ καὶ παραμείνῃ Ἀρχιερεὺς τις εἰς Κων]πόλιν ἀπαιτεῖται ἡ κανονικὴ ἀδεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως τοῦ καὶ Πατριάρχου. Ἡ ἐνδημοῦσα Σύνοδος δὲν ἔχει τίποτε νὰ πάρῃ ἢ νὰ δώσῃ εἰς τὸ ζήτημα. Προσπογράφει μὲν τοὺς Συνοδικοὺς Τόμους, ἐπαναλαμβάνει καὶ ἐπικυροῖ τὰς νομικὰς διατάξεις καὶ συνεπείας, ἀλλὰ δὲν διεκδικεῖ κανὲν ἀπολύτως δικαίωμα ἀναμίξεως ἢ συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν ἐκδοσὶν ἀδείας ἐνδημίας.

(ἔπεται συνέχεια)

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Προτεσταντικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας συνελθόντες ἐν Province τῆς Mid-West, ἐν τῇ πόλει Milwaukee τῇ 6 Ὀκτωβρ. (ν. ἡ.) ἐξέδωκαν τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν:

«Ἐπειδὴ κατ' αἰτησὶν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Κογκρέσου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, θέλουσι συνέλθῃ ἀντιπρόσωποι τῶν Μ. Δυνάμεων ἐν Οὐάσιγκτωνι κατὰ τὴν πάντοτε ἀξιωματικὴν 11ην Νοεμβρίου ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπιτύχωσι περιορισμὸν τῶν ἐξοπλισμῶν τῶν Ἐθνῶν,

«Ἐπειδὴ οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἀναμένουσι μετ' ἀγωνίας ὅπως ἡ Συνδιάσκεψις ἐξεύρῃ μέσα ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ φόβου νέου παγκοσμίου πολέμου,

«Ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατον ὅπως ἡ Συνδιάσκεψις ἀφήσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου ὡς εἶνε σήμερον αὕτη, ἀναβάλλουσα δὲ χωρὶς νὰ εὕρῃ ὀριστικὸν καὶ πρακτικὸν τρόπον δι' οὗ νὰ κατορθωθῇ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐξοπλισμῶν, θὰ καταλίπῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν μᾶλλον ἀπελπιστικῇ καταστάσει ἢ ὅσον ποτέ,

«Ἐπειδὴ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπεκαλέσθη διὰ δημοσίας προκηρύξεως τὰς προσευχὰς τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ πρὸς καθοδήγησιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Συνδιασκέψεως,

Διὰ ταῦτα ἀποφασίζεται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ἐν Province τοῦ Mid-West, συνελθόντων ἐν Συνόδῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Milwaukee, τῆς πολιτείας Wisconsin, τῇ 6ῃ ἡμέρᾳ τοῦ 8]βρ. ἐν ἔτει τοῦ Κυρίου ἡμῶν 1921,

Ὅπως ἐκφρασθῇ εὐσεβᾶστως εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἡ βαθεῖα ἡμῶν εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ συγκλήσει τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης καὶ ἡ διαβεβαίωσις περὶ τῶν εὐχῶν ἡμῶν ὅπως ἡ Συνδιάσκεψις ἀποβῇ τὸ ὄργανον δι' οὗ θὰ κατορθωθῇ ὁ ἀφοπλισμὸς καὶ ἡ βασιλεία τῆς «εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς εὐδοκίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους».

Ὅπως εὐσεβῶς παρακαλέσωμεν τοὺς Ἐπισκόπους τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους τῆς Ἀγγλικανικῆς Κοινωνίας ἵνα διατάξωσι τοὺς οἰκίους χριστιανοὺς νὰ ἀναπέμψωσι τῇ 11 Νομβρίου εἰδικὰ εὐχὰς δεόμενοι τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ ὅπως καταυθύνῃ οὕτω τὴν Συνδιάσκεψιν ὥστε ν' ἀποτραπῇ πᾶς φόβος περὶ ἄλλου πολέμου καὶ ἐπικρατεῖα καὶ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία, ἡ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη, ἡ θρησκεία καὶ εὐσεβεία.

Ὅπως ἀντίγραφον τῶν ἀποφάσεων ταύτων διαβιβάσῃ τῷ Προέδρῳ καὶ τῇ Γερουσίᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τοῖς Ἀρχιεπισκόποις καὶ Ἐπισκόποις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῖς ἀρχιερεῶς ἐπίσης πᾶσιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐλήφθη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα, ἀγγέλλον τῆς ἐξ Ἀμερικῆς ἀναχώρησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος:

Ταπεινωτὴν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχον
1 Ἰανουαρίου

Παναγιώτατος ἐπιβιβάσθη σήμερον ἐπὶ «Ὀλυμπικοῦ» κατευθυνόμενος Λονδίνον. Προσέμφθη ἐπὶ ἀπαίρου ἡμετέρου καὶ ἔθνους πόμον, μὲ ἐξαιρετικὰς τιμὰς ἐκδηλωθείσας εἰς ἐνδοξὴν εὐχαριστίαν. Κοινότητος ἀνταπορροαπένοντο ἐπὶ αἰνιῶν ἐπιτροπῶν. Παναγιώτατος ἐπὶ ἀναχωρήσεως ἐπαχειρέτισε λαὸν ἐν τῷ Ἀγ. Ἐλευθερίου. Ἀποχωρητικὸς συγκινητικώτατος. Ἀπὸ ἐκλογῆς μέχρι ἀναχωρήσεως Παναγιώτατος ἐγένετο ἀντικείμενος ἐκείνων τιμῶν ἐκ μέρους ἐπισήμων καὶ μὴ Ἀμερικανῶν.

Ροδοστόλου Ἀλέξανδρος

Αὐθιμαρὸν τὰ Δύο Σώματα λαβόντα γινώσκον τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος ἐνέκριναν ὅπως διὰ τοῦ ἀκολούθου τηλεγραφήματος ἀναγγελεθῇ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας κ. Randall

ἡ κανονικὴ ἐκλογὴ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ ἡ διὰ Λονδίνου διάλειψις Αὐτῆς:

Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας,
κ. Randall

Λάμπρο Πάλας, Λονδίνον

Ἀδελφικαὶ σχέσεις Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν εὐχάριστον καθήκον ἀγγεῖλαι Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι κανονικὴν ἐκλογὴν νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μολδαβίας, ὅστις ἐρχόμενος ἐξ Ἀμερικῆς μέλλει διέλθῃ διὰ Λονδίνου,

Ὁ προεδρεύων τῶν Δύο Σωμάτων
Καισαρείας Νικόλαος

ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰσηγήσει τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροῦσίας κ. Καλλινίκου Ἐπιτροπῆς ἐνεκρίθη ἐπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀκολουθῶν γραμμάτων:

Πανιερότατε καὶ θεοπρόβλητε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπήτῃ ἡμῖν ἀδελφεῖ κύριε Γεννάδιε, τὴν φίλην ἡμῖν αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Μετά λύπης βαθύας ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπληροφόρηθη διὰ τοὺς ἐπὶ τῶς Συνοδικαὶ συναρτίζοντες τὴν ἐντομὴν αὐτῶν ἐνέργειαν, ἀπῆλθον ἐνταῦθα μετὰ τὴν γονεμένην ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν ἐμορφωτῶ ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ κανονικοῦ Οἴκου. Πατριάρχου ἄνευ κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας καὶ διηρυθένθησαν εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως ἀποπειραθῶσι τὴν διανέργειαν καὶ αὐτόθι διακρίσωσι καὶ σχισμῶν, διωσπῶντες τὴν ἐνότητα καὶ διαταράττοντες τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν εἰρήνην ἐν καιροῖς οὕτω κριταῖς καὶ χαλεποῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ μαρτυροῦντι ἐλνυρῶτι Γένει ἡμῶν. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔχουσα πλήρη ποσιόθησιν εἰς τὴν τορικοφροσύνην καὶ εὐθυμίσαν καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἐγγασμένην στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν τῇ φίλῃ Πανιερότητι αὐτῇ, ὡς καὶ τῆς λοιπῆς Ἱεραρχίας τοῦ ὁρόνου, θεωρεῖ ὅχι ἥτιον καθήκον αὐτῆς ὅπως σπεύσῃ ἵνα ἀφαικύνῃ τὴν προσεχῆ τῆς ὑμετέρας Πανιερότητος ἐπὶ τῶν ἐκείνων ἐταργιών τῶν ἀρημένων ἐπὶ τῶς Συνεδιῶν καὶ ἀποτρέφῃται αὐτῶν ὅπως ὡς κανονικὸς κυριάρχης τοῦ τόπου, ἐν ᾧ οὗτοι ἐπαιράθησαν ἵνα συγκαλέσωσι καὶ διεργασώσιν τὴν παράνομον καὶ βλάβος ἀντιπολεμίστου ἀπειλοῦσαν Ἐπιτροπὴν συνάθροισιν, ἐβασκήσῃ ὅπως αὐτῆς τὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἀποτραπὴν ἐνδεχομένων διαιρέσεων καὶ διχοστασιῶν εἰς βῆρος τῆς Ἐκ-

κλησίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ πρόληψιν τῶν ἐκ τούτων ἐπακολουθησούσων κανονικῶν κατὰ τῶν ὑπαίτιων συνεπειῶν. Ἐγκλείοντες δὲ ὧδε καὶ φύλλον «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» περιέχον, ἐκθεσιν τῆς γενομένης Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, καθὼς καὶ σχετικὴν ἐξαγγελτικὴν συνοπτικὴν Ἐγκύκλιον, πρὸς γνῶσιν καὶ διαφώτισιν, αἰτούμεθα τὰ κράτιστα παρὰ Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς εἴησαν ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

αἰκα'. Δεκεμβρίου ιζ'.

Ὁ Ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος

Ὁ Καίσαρ Νικόλαος

Πανιερώτατε καὶ Θεοπρόβλητε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἡμῖν ἀδελφὲ κύριε Γεννάδιε, τὴν φίλην ἡμῖν αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα. Ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν ιζ' λήγοντος μηνὸς ἐγγράφου αὐτῆς ἔσχε τὴν πρόνοιαν ἵνα ἐφελκύσῃται τὴν προσοχὴν τῆς ὑμετέρας Πανιερότητος καὶ τῶν λοιπῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐκτὸς τέως Συνοδικῶν καὶ τῶν ἐξ' αὐτῶν ἀπειλουμένων διαιρέσεων καὶ διχοστασιῶν ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ, ὡς καὶ τῶν κατ' ἀνάγκην ἀπορρυσουσῶν ἐκ τούτων κανονικῶν συνεπειῶν. Νῦν καὶ ἐκ τοῦ ἀποσταλέντος τηλεγραφήματος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κυζίκου καὶ ἐκ σχετικῶν δημοσιευμάτων μετ' ἐκπλήξεως πληροφορηθεῖσα ὅτι οἱ εἰρημένοι τέως Συνοδικοὶ ὄντως συνεκάλεσαν αὐτόθι ἀντικανονικὴν παρασυναγωγὴν, αὕτη δὲ στασιαστικῶς σκοπτομένη καὶ φερομένη ἀνεκλήρου ἐαυτὴν ὡς ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, προσηφανῆ ἐπιδεικνυμένη ἀνευλάβειαν πρὸς τὰ ἀνέκαθεν ἱερὰ τῆς Ἑκκλησίας καθεστῶτα καὶ τὴν ἐν τῇ ἰδρᾷ τοῦ Θρόνου νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, προάγεται ἐντείλασθαι καὶ παραγγεῖλαι καθηκόντως τῇ ὑμετέρᾳ Πανιερότητι, ὡς κυρίαρχῃ τοῦ τόπου, ἵνα σπεύσῃ κοινοποιῆσαι ἐπισήμως τοῖς τε ἐπιδραμοῦσιν ἐκτὸς τέως Συνοδικοῖς καὶ τοῖς λοιποῖς ἀντικανονικῶς συνελθοῦσιν αὐτόθι ἀρχιερεῦσιν ἐπὶ ὧσιν καὶ ἐπιταγῇ ὅπως ἀμέσως διαλυθῶσι καὶ ἀπέλθῃ ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν παροικίαν, ἐκ' ὧσιν ἔχοντες ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπέσει ἡ Ἑκκλησία, κηδεμένη καθηκόντως τοῦ κέντρου καὶ τῆς τάξεως, τῆς ἐκκλησιαστικῆς, οὐδ' ἐκτετασθὲν ἐφαρμόσει τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν κανόνων ὁριζόμενα καὶ ἐπιβαλλόμενα κατ' αὐτῶν.

Ἀπειδεχόμενοι ταῦτα ἐνέργειαν καὶ ἀπάντησιν τῆς φίλης Πανιερότητος αὐτῆς, διατελέσμεν καὶ.

Ὁ Ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Π.

Ὁ Καίσαρ Νικόλαος

Μητροπολίτης Νικαίας.—Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς, 12 λήγοντος, διαμένει ἐνταῦθα καὶ φιλοξενοῖται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρον ἅγιος Νικαίας κ. Βασίλειος, ἐλθὼν εἰς βασιλεύουσιν κατὰ προτροπὴν τῶν ἐκεῖ Ἀρχῶν, διὰ τοῦ πολιτικοῦ «Θύελλα». Ἡ Α. Σ. παραμείνασα ἐνταῦθα ἕνεκα ἀσθενείας, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν κατὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, ἐν ὑπομνήματι δὲ πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης διετύπωσε τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην αὐτοῦ.

Ἡ μαρτυρῶντων διόρθωσις: Ἐσφαλμένως ἀνεγράφη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὅτι τῆς θ. λειτουργίας ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος τὴν 15 λήγοντος, συμμετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος καὶ Ἀμασείας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 6954

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κλεάνθης Γιαβερόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπήκοος ὁθωμανὸς, τέως ὑποδηματοποιὸς καὶ κάτοικος Ταταούλων (Κων) πόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἔμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐνταγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Παναγιώτας Κλ. Γιαβερόπουλου, τὸ γένος Δημ. Μουχταροπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὁθωμανῆς, κατοίκου Ταταούλων, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα δημοσιεύσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

2

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως Βενιαμίν

Ὁ Α'. Γραμματεὺς καὶ δ. α. ὁ Β'.

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 9724

Κλησεις

Ὁ Κίμων Γεωργαντᾶς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως μάγειρας καὶ κάτοικος Μ. Ρεύματος. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1/2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Λαμπρινῆς Κ. Γεωργαντᾶ, τὸ γένος Κωνσταντίνου Χατζῆ Ἀθανασίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Μ. Ρεύματος, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Δεκεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Κερούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἡ Αἰκατερίνη Βλαδιμ. Βουδιᾶ, (γένος Δημ. Νικολαΐδου), ὀρθόδοξος. ἀγνώστου διαμονῆς ὡς ἐναγομένη παρὰ τοῦ συζύγου τῆς Βλαδιμήρου Βουδιᾶ, ὀρθοδόξου, τυπογράφου διαμένοντος ἐν Χαλκηδόνι ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη ἐμπροθέσμως δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς συνεχῶς

διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 26 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι αὐθημερόν

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Κλησεις

Ἀριθ. Πρωτ. 7641

Ἡ Βασιλικὴ Ἀνδρέου Προδροῦμον, τὸ γένος Λαμμανοῦ Σαλόμια χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανῇ, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Ζαλέλα τῆς Ἐπαρχίας Καισαρείας. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ἀπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Ἀνδρέου Προδροῦμον, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ζαχαροπλάστου καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Καράκιεϊ ἀριθ. 56), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Υπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς + ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»

εὐχεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς τὸ νέον ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές.

1922

Χαιρετίζομεν μετ' ἐλπίδων χρησιτῶν οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τὸ ἀρχόμενον αὖριον νέον σωτήριον ἔτος. Οὐδὲν προγνωστικὸν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν περὶ αὐτοῦ· βέβαιον μόνον εἶνε ὅτι τὸ δῦον σήμερον ἔτος κληροδοτεῖ εἰς τὸ ἀνατέλλον οὐκ ὀλίγα περίπλοκα καὶ ἀκανθώδη ζητήματα· τὸ κυριώτερον—παραδίδει εἰς αὐτὸ τοὺς λαοὺς οὐχὶ τελείως εἰρηγεύοντας καὶ ἡρεμοῦντας, ὥς μὴ κατορθώσαν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πλήρη ἰσορροπίαν τῶν συγκρουομένων βλέψεων καὶ τάσεων. Τὸ διάδοχον παραλαμβάνει, ἐν ὀλίγοις, παρὰ τοῦ προκατόχου βεβαρυμένον παθητικὸν ἀπέναντι ἐνὸς ἰσχυροῦ ἐνεργητικοῦ. Ὑπάρχει ὁμως ἡ μεγάλη ἐλπίς—καὶ ταύτην ἐπιτρέπουσι χαροπὰ τινὰ τοῦ πολιτικοῦ

ὁρίζοντος σημεῖα—ὅτι τὰ σφάλματα καὶ αἱ ἀστοχίαι τοῦ παρελθόντος θ' ἀποτελέσωσι διδάγματα χρησιμώτατα διὰ τὸ νέον ἔτος.

Αἱ δοκιμασίαι τῶν λαῶν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ὑπῆρξαν ὑπὲρ δύναμιν φθάσασαι εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· εὐλόγως ἄρα ἀτενίζουσιν οὗτοι ἀνυπόμονοι εἰς τὸ ἐρχόμενον ὥς εἰς ἱατρὸν τῶν δεινῶν καὶ ἀμπλακημάτων αὐτῶν. Ἐπιον ποτήρια πικριῶν καὶ θλίψεων πολλὰ· καὶ ἔχουσιν ὥς ἐκ τούτου ἀνάγκην πραγματικῆς εἰρήνης πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν, πρὸς περισυλλογὴν καὶ δημιουργίαν καινῆς ζωῆς περισσότερον συμφώνου πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐδραιούσης οὕτω ἀδιασείστως τὸ μέγα κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

B.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΗΣ ΤΥΒΙΓΓΗΣ

« ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΠΙΔΗΜΗΜΑ »

Παύλος Παλαιόπολος — Δημήτριος ἐξ Ἰωαννίνων, Ἰωάννης ἐκ Λήμνου (1600 μ. Χ.)

Ἀφιεροῦται Περικλεῖ τῷ Ζερλέντῃ, φίλῳ ἀρχαίῳ ἐρευνητῇ τε θαυμασίῳ τῶν νησιωτικῶν πραγμάτων καὶ ἱστοριῶν, παρακαλουμένῳ ἵνα καὶ αὐτοῖς τοῖς ἰδίῳις τοῖς διὰ τῆς πολλῆς πείρας ὀπλισμένοις αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς ἴδῃ τὸ ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ ἀποκείμενον σιγίλλιον Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως τοῦ 1622 περὶ Ρέοντος καὶ ἐπισκοπήσῃ ἐὰν ἡ ἐμὴ κατὰ τὸ 1887 γενομένη ἀνάγνωσις Ρόδου Ἰγνάτιος ἡμαρτε κατὰ τὸ ὄνομα ἢ τοῦ ἱεράρχου ἢ τῆς ἐπαρχίας καὶ δηλώσῃ ἐπὶ τούτῳ τὰ δέοντα, ἅμα δὲ παρατηρήσῃ μὴ ἢ εἰς τὴν σελ. 76 τοῦ «Ν. Ποιμένος» τοῦ ἔτους τούτου περὶ τῶν μητροπολιτῶν Ρόδου παραπομπὴ ὑπ' ἀρ. 24 οὐκ ὀρθῶς εὑρηται καὶ καταλήλως ἀλλὰ προσκρούῃ εἰς σφάλμα τυπογραφικόν.

B. A. M.

§ 1. Ἐκ τῆς ἀκενώτου Συλλογῆς τῶν Ἡμερολογίων (*Diarii*) τοῦ Μαρτίνου Κρουσίου, τοῦ φιλέλληνος καθηγητοῦ τῆς Τυβίγγης Ἀκαδημείας κατὰ σύμπτωσιν οὐχὶ κατ' ἐκλογὴν, διότι αὕτη θά με ὀδηγήσῃ εἰς συναφὴν μελέτης εἰς σύμπληξιν διατριβῆς πολυσελίδου, ὥς ἄλλοτε, καὶ θά με ὑποβάλῃ εἰς κόπους δι' ἐμὲ ἀγόνους, παρατίθημι ἐν τῇ «Ἑκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» τὰ κατωτέρω ἔγγραφα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν τῇ γηραιᾷ καὶ φιλοξένῳ τῶν προσφύγων Ἑλλήνων πόλει, τῇ Τυβίγγῃ, κάθοδον τοῦ Παύλου Παλαιόπολου, τοῦ Κρητὸς, κατὰ τὸ 1600. Τίς ὁ ἐκ Κρήτης οὗτος Παλαιόπολος δὲν γνωρίζω οὐδ' ἐξετάζω. Εἰς τοὺς φίλους νησιογράφους ἐπαφίημι τὰ περαιτέρω.

Τὰ κατ' αὐτὸν ἀπέσπασα ἐκ τῶν σ. 217 κ. ἐ. τοῦ H' (VIII) τόμου τοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ ἡμερομ. 12 Ἰουλίου τοῦ 1600(1)· ἐν τῇ ᾧ

(1) Die serenissimo— συνέπιπτε σαββάτῳ.

τῆς σελίδος ὁ Κρούσιος ἰδίᾳ χειρὶ ἀλλὰ πρὸς διάκρισιν κοκκίνη μελάνη σημειοῦται πρὸς ὀδηγίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μελλόντων ζητητῶν «Ἑλληνικὸν ἐπιδήμημα».

Ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ λατινιστὶ ἐκτίθησιν ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην εἰργάσθη πολὺ ἐν τῇ Συγκλήτῳ ὅτι εἰς αὐτὸν ἤδη κεκοπιακότα ἐκ τῆς ἡμερησίας ἐργασίας (*laboribus diurnis*) μετὰ τὴν 7ην ὥραν, νυκτὸς, προσῆλθον τρεῖς Ἕλληνες (*tres Graeci*) *eleemosynam petentes*. Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Κρουσίου ἐξάγω ὅτι οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἤτησαν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν ἵνα τὴν τῇ ἐπαύριον Κυριακῇ, — ἀφίκοντο τῷ Σαββάτῳ — πρὸ τοῦ ναοῦ ἱστάμενοι τὴν βοήθειαν καὶ ἐλεημοσύνην τῶν χριστιανῶν ἐκζητήσωσιν, ὥς εἴθιστο φαίνεται καὶ τότε παρ' ἡμῖν· διότι ὁ Κρούσιος ἐν τῷ σημειώματι τούτῳ γράφει, ἦτοι ἀπαντᾷ «*Dixi, οὐ σὺνηθες esse ut ante Templum colligere*».

Οἱ πτωχοὶ οὗτοι Ἕλληνες ἀφοῦ παρέδωκαν τῷ Κρουσίῳ τὰ πιστοποιητικὰ (*testimonia*) ὀδηγήθησαν εἰς τὸν συνήθη διὰ τοὺς τοιούτους ξένους ὠρισμένον ἐν τῇ πόλει μικρὸν ξενῶνα (*canrona S. Angeli*) πρὸς ἀνάπαυσιν, ὥστε τὴν ἐπιούσαν περὶ αὐτῶν ληφθῇ ἡ δέουσα φροντίς καὶ περαιτέρω σύστασις. Ὁ Κρούσιος ἐν συνεχείᾳ γράφει ὑπὸ στενοχωρίας ὅμως κατεχόμενος, καθ' ἃ καὶ ἐξ ἄλλων παραλλήλων χωρίων γινώσκω, «Κύριε ἐλέησον, *semper tantum veniunt: qui eleemosynas petunt, de religione nihil quaerunt*». Ὁ Κρούσιος παραπονεῖται ἐν ἄλλοις χωρίοις τῶν Ἡμερολογίων περὶ τῆς ἐπιλησμοσύνης τῶν εὐεργετηθέντων ὑπ' αὐτοῦ διαφόρων Ἑλλήνων, οἵτινες ἀπρόθυμοι ἐξηλέγχθησαν τὰς ἐπαγγελίας αὐτῶν ἐπιτελέσαι καὶ ψευδόμενοι ἀλίσκονται· ἐπίσης δ' ἐν ἑτέροις ἐπιζητεῖ μετὰ τῶν λογιωτέρων Ἑλλήνων τῶν ζητείας ἕνεκα εἰς Τυβίγγην κατερχομένων καὶ ἱερέων μάλιστα ἵνα συζητήσῃ περὶ θρησκευτικῶν διαφορῶν καὶ περὶ τῶν σημείων, ἐν οἷς συμφωνοῦμεν ἢ διαφω-

νοῦμεν¹⁾ «Μόνον ταῖς θεοπνεύσταις Γραφαῖς καὶ τοῖς αὐταῖς συμφωνοῦσι στοιχοῦμεν ἡμεῖς, λέγει ἄλλαχού ὁ Κρούσιος, καὶ ὅσαι ἀνθρώπινα παραδόσεις, ἐκείναις ἐναντιούμεναι ἀπορρίπτομεν».

§ 2. Ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ ἔπεται ἡ ἐξῆς τοῦ Κονταρήνου, ἀρχιεπισκόπου Κρήτης, συστατικὴ:

Thomas Comtartinus, gratia Dei et sedis Apostolicae archiepiscopus Candiae.

Salutam in D[omi]no omnibus fidelibus Christianis. Si ullus christianus in afflictione positus ad vitae suae sustentationem eleemosyna indiget, est praesentium labor Paulus Palaeopolus, Candiensis q[ui] p[er] annos decem, gravi carcere à Turcis detentus ad tantum paupertatem redactus fuit, ut nihil nisi vita supersit. Itaque omnibus bonis fortunae et parentibus et sanguine juvenis in quorum favore auxilioque spem aliquem collocare poterat, privatum, quia cum que possumus efficacia, et majore quo valeamus affectu, omnes in quorum manus praesentes venerint, per viscera misericordiae Iesu Christi rogatos cupimus, favore auxilioque adjuvare velint, renumerationem copiosissimam à Deo opt: max: o omnium bonorum remibutore expectantes.

Candiae, 22 Febr: anno 1599

Thomas Archiepiscopus Candiae

§ 3. Τὴν συστατήριον ταύτην ἐπιστολὴν κάτωθι ὑπέγραφεν οἶονεὶ τὸ αὐθεντικὸν αὐτῆς

ἐπεκύρου ὁ *Johannes Georgias ex gratia divina, postulatus administrator episcopus Argentinensis, marchio Brandenburgensis.....* (τίτλοι πολλοὶ) ὡς πιστοποιεῖ τοῦτο ἐν περισελιδίῳ σημειώσει ὁ Κρούσιος σημειούμενος «*Erat manu ejus subscriptum*». Ὁ αὐτὸς ἐπίσκοπος Ἀργεντίνης ἦτοί τοῦ σημερινοῦ Στρασβούργου ὑποβεβαιοῖ καὶ τὸ συστατικὸν τοῦ Γαβριὴλ Φιλαδελφείας ἐκ Βενετίας, ὅπερ ἐπίσης λατινιστὶ γεγραμμένον ἐγράφη χάριν τοῦ ἐτέρου τῶν ἐταίρων τοῦ Παλαιοπόλου— ἦσαν ὅλοι τρεῖς— Δημητρίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων (*Demetrius ex Joanninis simplex captus...*), ὅστις συνελήφθη ὑπὸ πειρατῶν Ἀγαρηνῶν πλέων ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔχασε τὰ πάντα καὶ ὑπὸ ὀμηρείαν τῶν τεσσάρων αὐτοῦ υἱῶν (*quatuor suis filiis pro pigore*) ἠλευθερώθη ἵνα διὰ ζητείας συμπληρώσῃ τὰ δοτέα λύτρα, ἅτινα ὡς ὁ Κρούσιος σημειοῦται τῇ 14 Ἰουλίου συνεποσοῦντο εἰς τετρακοσίους εἴκοσι χρυσίνους. Ἐν τῇ συστατηρίῳ ταύτῃ τοῦ Φιλαδελφείας ἀξία διὰ τοὺς νομισματικοὺς σημείωσις ἐν παρενθέσει κεῖται αὕτη (*aureos, chrysinos: unus chrysinus, Constantinopoli dicebatur valore tres coronatus vel suitatos*) ἐπεξηγηματικὴ.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΝΙΚΑΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΣΕΒΑΣΜΙΑΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κύριον ΓΕΝΝΑΔΙΟΝ

(1) Ὁ πλείω μαθεῖν περὶ τοῦ σημείου τούτου βουλόμενος παραπέμπεται εἰς τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐν R.E.Grecques 1898, σ. 297 κ. ἑ. ἐνθα καὶ συζητήσεις τοῦ Κρουσίου πρὸς τὸν μητροπολίτην Πελαγονείας Πετρελάπου Ἱερεμίαν κλ. μετὰ τὴν τιμητικὴν δι' αὐτὸν τράπεζαν....

(2) Ἀποφεύγω τὴν σημείωσιν ἄλλων παλαιογραφικῶν ἐπιτομῶν· τρεῖς ἢ τέσσαρες συμπληρώσεις δεικνύουσι τὰ κατὰ τὴν παλαιογραφίαν τῶν χρόνων τούτων.

Σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστέ μοι ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ ἅγιε Θεσσαλονίκης, κύριε Γεννάδιε,

Πάντοτε περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν εἰρήνην τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δ' ἐξαιρέτως γεραίρων τοὺς μακραίωνας ἁθλοὺς τῆς πρώτης τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μετὰ μεγίστης λύπης ἐνωτίσθην

τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Μελετίου ἐπακολουθήσαντα ἔκτροπα.

Τίς ἄρα γε κακὸς δαίμων ἐνέσπειρε διχονοίας ζιζάνια ἐν τοῖς κρισίμοις τούτοις καιροῖς καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐπειράθη ν' ἀνατρέψῃ θέσμια ἱερὰ καὶ τάξιν ἐκκλησιαστικὴν καλῶς ἔχουσαν; Καταχθόνιος πάντως ἢ πρόθεσις, δεινὸν ἐπαπειλοῦσα ναυάγιον τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις πολλάκις φιλοστόργως ἐμερίμνησεν ὑπὲρ τῶν ἀγίων αὐτῆς ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Διὰ ταῦτα, ὅτε προτάσεις μοι ἐγένοντο παρὰ τῶν ἐπιτοπίων ἐν Κίῳ πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν κατ' ἀνωτέραν ὑπόδειξιν, ἵνα μεταβῶ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἅγιοι ἀθροίζονται ἀδελφοὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς νομίμου καὶ κανονικῆς ἀποφάσεως, καιρίως ἐπλήγην τὴν καρδίαν, ἀρχὴν ὀδίνων προαισθανόμενος ἐν τούτῳ τῷ κινήματι, μὴδαμὲς εἰς στερεὰν πέτραν τοῦ δικαίου ἐπαναπαυομένῳ, μὴδ' ἀγαθὸν τι προοιωνιζομένῳ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν συχνὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς καὶ τὸ τῆς ὥρας δυσχεῖμερον κατὰ μέρος τιθέμενος, προθύμως ἐτόλμησα ν' ἀναλάβω τὸν δυσχερῆ τοῦτον δρόμον. Πρὸ πάντων ὅμως καθῆκον ἐθεώρησα, ἵνα ἀκριβῶς μάθω ἐν Κωνσταντινουπόλει πάντα τὰ πρὸ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς τῆς 25 Νοεμβρίου καὶ τὰ κατ' αὐτὴν καὶ μετ' αὐτὴν γινόμενα.

Οὕτω δ' ἐφοδιασθεὶς δεόντως διὰ τῆς μελέτης τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ πρακτικῶν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων, διενεούμην, ἵνα σπεύσας ἔλθω εἰς Θεσσαλονίκην καὶ εἶπω παρρησίᾳ τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, εἰς ἐν καὶ μόνον ἀποβλέπων, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκωλύθη ὑπὸ τῆς ἀσθενείας μου, γράφω πρὸς τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Σεβασμιότητα τὴν παροῦσαν καὶ παρακαλῶ, ὅπως χρῆσιν ταύτης ποιήσεται ὡς ἐγκρίνει ἀρμοδιώτερον.

Καὶ δὴ παρρησίᾳ λέγω καὶ δικηρύττω ἐν πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Μελετίου ἢ γενομένη ἐνταῦθα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῇ 25 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους

εἶνε κατὰ πάντα κανονικὴ καὶ νόμιμος, μὴδὲν ἔχουσα τὸ ἀντιτιθέμενον πρὸς τὰ θέσμια καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Οἱ δὲ τάναντία φρονήσαντες καὶ μέχρι τοῦ νῦν τὴν Ἐκκλησίαν ταραττοντες οὐδὲν ἔχουσι πρὸς δικαιολογίαν εὐλογον ἐπιχείρημα. Διότι πρῶτον μὲν συνοδικοὶ ὄντες, συνειργάσθησαν μέχρις ἐσχάτων καὶ συνυπέγραψαν εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἥτις καὶ ἐν γνῶσει καὶ ἐγκρίσει καὶ τούτων ἐκοινοποιήθη εἰς πάντας τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολίτας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἐὰν δὲ βραδύτερον μετέβαλον φρόνημα καὶ ἀπέσχον τῆς ἐκλογῆς, τοῦτο οὐδεμίαν νόμιμον δικαιολογίαν φέρει.

Χωροῦντες δ' ἐπὶ τὰ πρόσω πρὸς ἀνατροπὴν τῶν νομίμως καὶ κανονικῶς γενομένων, ἀνατρέπουσιν αὐτὰ τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα καὶ δικαιώματα, αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν τὴν ἐσχάτην ὥραν ἀπαλλοτριωθέντες τῶν συνοδικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων. Λογικὸν δὲ καὶ νομικὸν παράχорδον τόλμημα εἶνε ὁ διῆχυρισμός αὐτῶν, ὅτι τάχα ἀποτελοῦσι τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, μετὰ τὴν αὐθόρμητον αὐτῶν ἀπὸ τῆς Συνόδου καὶ τῶν Πατριαρχείων ἀπομάκρυνσιν.

Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ιδιότητες καὶ ἀξιώματα, πρὸς καιρὸν ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκας ὑφιστάμενα, πάραυτα ἐκλείπουσιν, ἅμα ὡς ὁ ἔχων ταῦτα ἀθετεῖ τὰς ἐξ αὐτῶν ὑποχρεώσεις καὶ ἀρνεῖται ὑπηρεσίαν ἐξ αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν μόνον εἰς αὐτοὺς νομίνως καὶ κανονικῶς ἀνήκουσαν. Τὰ παραδείγματα δὲ εἶνε γνωστὰ καὶ πρόσφατα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν ὡς συνοδικῶν καὶ ἀρνούμενους ὑπηρεσίαν. Οἱ δὲ νῦν καιροὶ πολὺ μᾶλλον ὑπευθύνους καθιστῶσι τοὺς τὰ τοιαῦτα τεκταινομένους καὶ προκαλοῦντας παρασυγωγὰς καὶ σχίσματα τό γ' ἐπ' αὐτοῖς.

Ἀλλ' εἴθε πάντες ν' ἀνανήψωσι καὶ μὴ προκαλέσωσι δι' ἑαυτοὺς μείζονα κακὰ, κινδυνεύοντες ν' ἀπολέσωσι καὶ τὰ ποιμαντικὰ αὐτῶν δικαιώματα, δυσανασχετούντων τῶν λογικῶν ποιμνίων διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν πολιτείαν. Ταῦτα, μετὰ πόνου ψυχῆς γράφω, Σεβάσμιε καὶ περιπόθητε ἐν Χριστῷ ἀδελφε, καὶ παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω πάντας, ἵνα συνελθόντες ἐννοήσωσι τὸ

μέγα πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν διενεργούμενον ἀδίκημα, ἐξ οὗ οὐκ ὠφελήσονται. Ἐρρωσθε.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 18 Δεκεμβρίου 1921.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου μοι Σεβασμιότητος ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ φίλος πρόθυμος

† Ὁ Νικαίας Βασίλειος

Β. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Καθηγητοῦ θεολογίας καὶ φιλοσοφίας

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ Ι. ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗΣ

Ἐκδόσεις τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων
Ἑλλήνων Θεολόγων (ἀρ. 1).

Ὁ πρῶτος καρπὸς τοῦ εὐέλpidος τούτου Συλλόγου, ὅστις σημεῖα τινὰ ζωῆς ἔδειξε διὰ τῶν ὀλίγων διαλέξεων μελῶν τινων αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογ. Συλλόγου Πέραν. Καὶ εἶνε καρπὸς ἀδρός ὡς θὰ ἀνέμενέ τις παρὰ τοῦ συγγραφέως τοῦ ἔργου παλαιμάχου σκαπανέως τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν μεταδιδόντος ἐκ τῶν ἰδίων πλουσιῶν φώτων εἰς τοὺς τροφίμους τῆς ἀρτίως εἰς ἀκαδημίαν προβιβασθείσης Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀφιερῶ ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν προῶρος ἀποθανόντα πολῦτιμον υἱὸν αὐτοῦ Χαρίλαον, δι' ὀλίγων συγκινητικωτάτων λέξεων, αἵτινες μαρτυροῦν ὅλον τὸ ἔτι καὶ νῦν κατέχον τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς βαρὺ καὶ δακρύθυμον ἄλγος, ὅπερ οὔτε ἡ χριστιανικὴ πίστις, οὔτε ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις ἴσχυσαν νὰ καταπνίξουν.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου παρέχει ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὅντος ὁδηγοῦ τινος ἀσφαλοῦς ἐν γενικαῖς πάντοτε, ὡς εἰκός, γραμμαῖς εἰς τὴν ὁρθὴν μελέτην ἐξήγησιν καὶ διατύπωσιν τῶν νοημάτων τῶν ἱερῶν Γραφῶν.

Τῶν ἐρμηνευτικῶν τούτων κανόνων καὶ ὁδηγιῶν προτάσσεται χρησιμωτάτη ἱστορικὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀνασκόπησις τοῦ θέματος, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν παρ' Ἑβραίοις ἐν χρήσει ἐρμηνευτικῶν μεθόδων καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ἡ διατύπωσις εἶνε ἀκριβής, οἷα διακρίνει ἐν γένει τὰ ἔργα τοῦ πολυμαθοῦς συγγραφέως, ἡ δὲ κρίσις νηφαλὶα καὶ ὁρθὴ ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς θεοπνευστίας (σελ. 45 κ. ἐ.)

εἰς τὴν συμφωνίαν τῆς ἐρμηνείας πρὸς τὴν ἐκκλησ. Παράδοσιν καὶ τοὺς Πατέρας (σ. 110 κ. ἐ. 112 κ. ἐ.), οὔτε ὑπεράγαν συντηρητικὴ, ἀμβλυποῦσα πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην, ἀλλ' οὔτε αὐτόβουλος, φαντασιώδης καὶ ἀνατρεπτικὴ παντὸς παλαιοῦ ἢ νέου ὁρθῶς καὶ κολῶς ἔχοντος.

Ὁ συγγραφεὺς ἀπέφυγε τὴν ἀναγραφὴν τῶν πολλῶν καὶ ποικιλογλώσσων ξένων ὁμοίων ἔργων καὶ ἄλλως καὶ ὡς περιττὴν πάντως πολυτέλειαν εἰς ἐγχειρίδια προωρισμένα κυρίως διὰ τοὺς ὁμογενεῖς σπουδαστὰς τῆς θεολογίας, τοὺς ἀπείρως συνήθως ἔχοντας τῶν ξένων γλωσσῶν.

Κατακλείοντες τὴν βραχεῖαν ταύτην βιβλιογραφίαν εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, ὅπως ὁ Σύλλογος τῶν Θεολόγων ἡμῶν κατορθώσῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν ἐκδόσεων αὐτοῦ πλουτίζων οὕτω διὰ τῶν ἀπαραιτήτων τοῦλάχιστον τὴν πτωχοτάτην θεολογικὴν φιλολογίαν ἡμῶν.

Π. Κ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Πανοσιολογιώτατε ἀρχιμανδριτα κ. Κωνσταντῖνε Παγώνη, προϊστάμενε τῆς ἐν Λονδίῳ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος, τὴν περισπούδαστον ἡμῖν αὐτῆς Πανοσιολογιότητα ἐκ ψυχῆς εὐχόμενοι εὐλογοῦμεν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος πληροφορηθεῖσα ἐκτῶν ἐφημερίδων ὅτι ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος, μὴ συμμετασχὼν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἔρχεται αὐτόσε μετὰ προθέσεων συναντήσεως ἐξεχόντων αὐτόθι ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καὶ διαπραγματεύσεως ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, καὶ διαπραγματεύσεως ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, προάγεται ἵνα φέρῃ εἰς γνῶσιν τῆς ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος, διὰ τὰ περαιτέρω, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς νενομισμένης κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας ἀπελθὼν ἐκ Κων] πόλεως εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λονδῖνον, οὐδεμίαν ἐπίσημον ἔχει ἀποστολὴν ἢ ἐντολὴν. Συνιστᾶται δὲ τῇ Πανοσιολογιότητι αὐτῆς, ὅπως κρατήσῃ ἐνήμερον τὴν Ἑκκλησίαν πασῶν τῶν αὐτόθι ἐνεργειῶν αὐτοῦ.

Εἶεν δὲ τὰ ἔτη αὐτῆς ὡς πλεῖστα ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

ἀπα' Δεκεμβρίου ιζ'.

Ὁ Ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος

Ὁ Καισαρείας Νικόλαος

Ἐπὶ τῇ πατριαρχικῇ ἐκλογῇ.— Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Κυδωνιῶν κ. Γρηγορίου καὶ τῆς οἰκείας Δημογεροντίας, συγχαιρόντων τῇ Ἑκκλησίᾳ ἐξ ὀνόματος ἀπάσης τῆς ἐπαρχίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.— Μετὰ τῆς συνήθους μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις αἱ ἐορταὶ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, διεξαχθεῖσαι συνωδᾶ τῷ ἐκδοθέντι σχετικῷ ὥρολογίῳ.

Τῆς θ. λειτουργίας τοῦ Σαββάτου, προέστη ἡ Α. Σ. ὁ Προεδρεύων Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος, συλλειτουργοὺς ἔχων τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ἀγκύρας, Βάρνης καὶ Χαλδίας· ἐχοροστάτησε δὲ κατὰ τὴν παραμονὴν καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας.

Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ἐπεσκέφθησαν καὶ συνεχάρησαν τὴν Α. Σ. οἱ συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Μητροπολίται καὶ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρμενικοῦ Πανριαρχείου, ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατρ. τῶν Ἀσσυρίων, ὁ Σχολάρχης μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Σχολάρχης μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Μ. Γ. Σχολῆς, πολλοὶ ἄλλοι καθηγηταί, ἱατροὶ, δημοσιογράφοι κλ. οὓς ἡ Α. Σ. ἀντεπεσκέφθη αὐτοπροσώπως καὶ δι' ἀντιπροσώπων.

Ἱ. Σύνοδος.— Ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη εἰς ἀκύωσιν πασῶν τῶν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἀοιδίου πατριάρχου Γερμανοῦ Ε' καὶ ἐφεξῆς ληφθεῖσων ὑπὸ τῆς προηγουμένης Συνόδου ἀποφάσεων ἐπὶ ζητημάτων κανονικῆς φύσεως, ἀπαιτούντων, ὡς εἰκὸς, τὴν παρουσίαν Πατριάρχου.

Ἐπαρχία Ἡλιουπόλεως.— Γενομένης ἀποδεκτικῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Σμαράγδου, ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ ὡς πατριαρχικὸς ἑξαρχος ἀποσταλεῖς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἡλιουπόλεως Σεβ. Μητροπολίτης Ἀνέων κ. Ἀλέξανδρος τοῦντεῦθεν ὀνομάζεται Γενικὸς Ἐπιτροπὸς ἔχων πρὸς τὸν κανονικὸν Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως κ. Σμαράγδον τὴν ἀναφορὰν διὰ πᾶν ζήτημα ἀφορῶν τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐν γένει τηρῶν τὴν καθεστηκυῖαν κανονικὴν τάξιν.

Μητροπολίτης Χαλδίας.— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλδίας ἀναθεωρήσασα τὴν ληφθεῖσαν κατὰ Ἰούνιον 1920 ἀπόφασιν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Μητροπολίτου, ἠκύρωσεν αὐτὴν καθ' ὁλοκληρίαν, ὀρίσασα ὅπως ἰσχύη καὶ πάλιν διὰ τε τὴν Α. Σεβασμιότητα καὶ τὴν

Κοινότητα Κερασσοῦντος τὸ διὰ πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς πράξεως κατὰ Ὀκτώβριον 1913 καθορισθὲν κανονικὸν καθεστὼς, ἐπανερχομένου εἰς ἰσχὺν τοῦ τίτλου αὐτοῦ **Χαλδίας, Χερροϊάνων καὶ Κερασσοῦντος.**

Ἐπαρχία Ρόδου.— Ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεστάλησαν γράμματα πρὸς τὰ Κοινοτικά Σωματεῖα τῶν νήσων Ρόδου καὶ Σύμης, δι' ὧν ἐκφράζεται ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐκδηλουμένῃ ἀφοσιώσει καὶ στοργῇ πρὸς τὸν κανονικὸν αὐτῶν Μητροπολίτην καὶ συνιστᾶται ἡ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ ἐν συνδέσμῳ πρὸς τὸν κανονικὸν αὐτῶν Μητροπολίτην διοίκησις τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων κατὰ τὸ διάστημα τῆς Συνόδικῆς αὐτοῦ θητείας.

Μνημόσυνον Πατριάρχου.— Ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος ἐτελέσθη τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν μνημόσυνον ἐν τῷ ἐν Χαλκηδόνι ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου κυροῦ Γερμανοῦ Ε', προσεζάρχοντος τοῦ Σεβ. Γέροντος ἀγίου Χαλκηδόνης κ. Γρηγορίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου ἀγίου Λεύκης κ. Κωνσταντίνου. Παρῆσαν κατὰ τοῦτο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας ἀπὸ μέρους τῆς Ἑκκλησίας, πολλοὶ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτικῶν Σωματείων Χαλκηδόνης καὶ ἄλλων Κοινοτήτων, καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου.

Ἐπιτροπή.— Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μειρῶν, ὡς προέδρου, τοῦ Διευθυν. τοῦ τοῦ Τύπου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ Γραφείου, μετὰ τῆς ἐντολῆς, ὅπως μελετᾷ καὶ παρακολουθῇ πᾶν ὅ,τι ἀνεγράφη καὶ ἀναγράφεται σχετικῶς πρὸς τὴν ἴδρυσιν τουρκορθοδόξου Παλαιοῦ ἐν Ἀνατολῇ, καταρτίσῃ σχετικὸν φάκελλον καὶ ὑποβάλλῃ ἔκθεσιν μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Περὶ μεσοῦντα τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους τούτου, συνήλθεν ἡ ἱ. Σύνοδος τοῦ ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, ἐν Σοὺκ-ελ-Γάρπ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Κυρ. Γρηγορίου, διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐν κανονικαῖς συνεδρίαις, πραγματευσαμένη περὶ τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, μελετήσασα δὲ καὶ τινα ἄλλα ζητήματα, ἰδίᾳ περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ πρὸς τὰς ἄλλας ἁγιωτάτας Ἐκκλησίας. Τῶν συνεδριῶν τούτων ἀποφάσεις ἀναγράφει ἡ ἄρι. ἰδρυμένη ἐφημερίς τῆς ἱ. μητροπόλεως Βηρυτοῦ, τὰς ἐξῆς ἑνδεκα:

α') Περὶ ἐκδόσεως εἰδικοῦ κανονισμοῦ περὶ τοῦ προσωπικοῦ Δικαίου (Statut Personnel), ὅπως παρὰ-πεμφθῇ τῇ Γαλλικῇ Διοικήσει, τῇ ἀνεχούσῃ τὴν ἐντολήν (mandat) τῆς Κυβερνήσεως ἐν Συρίᾳ, βεβαιωσάσῃ προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως, ὅτι θὰ διατηρήσῃ πάσας τὰς προνομίας τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινοτικάς.

β') Περὶ σταθερᾶς ἐμμονῆς τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ἐν τῇ εἰρηνικῇ αὐτῆς ἕως τοῦδε στάσει ὡς πρὸς τὰ γεγονότα, τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς Ἱεροσολύμων καὶ Ἑλλάδος, μὴ ὀκνοῦσης ταῦτοχρόνως νὰ συντελῇ τὸ καθ' ἑαυτὴν εἰς παγίωσιν τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ταύταις.

γ') Περὶ τῶν ἐν Βορείῳ Ἀμερικῇ ὑφ' ἑστωσῶν διαφορῶν περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν συμφώνως μὲν τῇ αἰτήσῃ τοῦ ποιμνίου τῆς ἐπαρχίας Σελευκείας διευτυπώθῃ ἢ ἀπόφασιν, ὅπως ἀνακληθῇ ἐκ Νέας Ὑόρκης ὁ ἐκεῖ πρὸ τοῦ πολέμου ἐγκατεστημένος μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανὸς, χορηγουμένης αὐτῷ πενταμήνου ἐπὶ τούτῳ προθεσμίας, ἐπιτραπῇ δὲ τοῖς ἐν Βορείῳ Ἀμερικῇ ὀρθοδόξοις νὰ τελῶσιν, ὅπου ἂν θέλωσι τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τὰ ἑαυτῶν θρησκευτικὰ καθήκοντα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἔξωθεν ἐπηρείας, ἄχρις ὅτου ὀριστικῶς ρυθμισθῇ τὸ περὶ ἑξαρτήσεως τῆς ἐν Βορείῳ Ἀμερικῇ Ἐκ]σίας ζήτημα τὸ ἤδη ἐκκρεμὲς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκ]σιῶν Ἀντιοχείας καὶ Ρωσσίας, ἐγκαθισταμένης ἕως τότε «κοινοτικῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς» ἐπὶ διευθύνσει τῶν ὑποθέσεων τῆς ομάδος τῶν ὀρθοδόξων, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁμὰς Ἀντιοχέων».

δ') Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ νῦν ἐν Χηλῇ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐγκατεστημένου μητροπολίτου Τύρου καὶ Σιδῶνος κυρίου Ἡλίου, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς Συρίαν, παραμένη ἢ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐπαρχίᾳ ἢ ἐν Δαμασκῷ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, χορηγουμένης καὶ αὐτῷ πενταμήνου ἐπὶ τούτῳ προθεσμίας.

ε') Περὶ καθιερώσεως περιφορᾶς δίσκων ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς ἀνὰ τὸ πατριαρχικὸν κλῆμα Ἀντιοχείας ἐπὶ συλλογῇ προσφορῶν ὑπὲρ τῆς λιμωττούσης Ρωσσίας ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἑορτήν.

στ') Περὶ καθορισμοῦ θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς σχολείοις τῶν ὀρθοδόξων.

ζ') Περὶ ἐκδόσεως βιβλίων χρειδῶν Ἱερᾶς Κατηχήσεως, Ἱερᾶς Ἱστορίας, Ἑρμηνείας τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν τοιούτων.

η') Περὶ ἀναθέσεως τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς ἁγιωτ. Ἐκ]σίας Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συνδιασκέψει, τῇ συγκροτηθησομένῃ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς πρὸς ἑξομάλυνσιν τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν συστημάτων, τῷ μητροπολίτῃ Βηρυτοῦ κ. Γερασίμῳ.

θ') Περὶ προσλήψεως εἴκοσι δοκίμων μοναχῶν ἐν τῇ ἱ. Μονῇ τῆς Θεοτόκου, τοῦ Πελεμέντ.

ι') Περὶ συστάσεως Ἱερᾶς μητροπόλεως ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ ὑπὸ τῷ τίτλῳ «Ρίου Ἰανεῖρου καὶ πάσης Βραζιλίας» ὑποτεταγμένης ἀμέσως τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, ὅς καὶ μέλλει νὰ ἐκπροσωπῇ αὐτὴν ἐν τῇ ἱ. Συνόδῳ, καὶ περὶ ἐκλογῆς ὡς ἐπισκόπου ἐν τῇ μητροπόλει ἐκείνῃ τοῦ πανοσιολ. Πρωτοσυγκέλλου τοῦ Π]χικοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας κ. Μιχαὴλ, τοῦ καὶ ψήφῳ ἤδη τῆς ἱ. Συνόδου προηγμένου ἐπὶ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, ἀπὸ 10ης 8]βρίου.

ια') Περὶ συστάσεως Σχολῆς Ἱερατικῆς ἐν Βηρυτῷ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1922, ἵνα διδάσκωνται ἐν αὐτῇ μόνον τρίακοντα μαθηταί.

Χαδίατ (Δωρεά)

Τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος εἰς μικρὸν διφυλλον σχῆμα, ἐξεδόθη τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1883 ὑπὸ τοῦ κατηχητικοῦ Συλλόγου τοῦ «Ἀποστόλου Παύλου» ἐν Βηρυτῷ καὶ διενέμετο δωρεὰν τοῖς μαθηταῖς τῶν σχολείων τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν Βηρυτῷ.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρ. 1886 καὶ ἀριθ. 37 ἐγένετο τετράφυλλον καὶ ἐξεδόθη εἰς σχῆμα θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἐκδοσὶν τοῦ μέχρι 9 Νοεμβρίου 1889, ὅτε ἐπαύθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, διότι δὲν εἶχε τὴν κανονικὴν ἄδειαν αὐτῆς ἀρχῇθεν, νῦν δὲ ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Βηρυτοῦ κ. Γερασίου, ἰδιοκτήτου καὶ τοῦ Γεωργίου Ἀτῖα, διευθυντοῦ καὶ συντάκτου κτλ.

(Εκ τοῦ «Πανταίνου».)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 489 ἀριθ. πρωτ. 2822 καὶ ἡμερομ. 7 Δεκεμβρίου 1921 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2804 καὶ ἡμερομ. 27 παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἀγωγὴν Ἑλένης (τὸ γένος Ἰωακείμ Κάλφα) κατὰ Γεωργίου Κυριακίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Διαλύει τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ τὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν τρεῖς συνεχῶς δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Πρόεδρος (ὑπ.) ὁ Χαλκηδόνης **Γρηγόριος**
Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος, Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἰάκωβος

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Σεραφεῖμ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 6954

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κλεάνθης Γιαβερόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπῆκοος ὀθωμανὸς, τέως ὑποδηματοποιὸς καὶ κάτοικος Ταταούλων (Κων/πόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντων καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου

Παναγιώτας Κλ Γιαβεροπούλου, τὸ γένος Δημ. Μουχταροπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Ταταούλων, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμίν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ δ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος **Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 9724

ΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Κίμων Γεωργαντιάς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος ὀθωμανὸς τέως μάγειρας καὶ κάτοικος Μ. Ρεύματος. νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντων καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Λαμπρινῆς **Κ. Γεωργαντιά**, τὸ γένος Κωνσταντίνου Χατζῆ Ἀθανασίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Μ. Ρεύματος, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωίας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Δεκεμβρίου 1921

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ δ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος **Ε. Καρούλης**